

اسلام

او

موسیقی

Ketabton.com

لیکھوال:

قائمی محمد حسن حقیدار

د کتاب پېژندنه

|||||

کتاب :: اسلام او موسیقي

لیکوال :: قاضي محمد حسن حقيار

خپروونکی :: افغان مطبوعاتي اداره

د چاپ ځای :: پېښور

د چاپ شمېر :: ۱۰۰۰ ټوکه

دا کتاب په پښتو ژبه لومړنۍ کتاب دی چې قاضي محمد حسن حقيار پکې د موسیقي په اړه د اسلام د مقدس دین رښتونی تصور وړاندې کړی دی.

د پيل خبرې

د "غوټۍ" په نوم د چپرهار ولسوالۍ د محصلينو په مهالنۍ خپرونه کې مې د (د نڅا او موسيقي د اسلام له نظره) تر سرليک لاندې يوه ليکنه ولوستله. ليکنه په حقيقت کې زما پر يوې مقالې چې د هيلې مجلې په پرله پسې 36 گڼې يا د 1381 کال په شپږمه گڼه کې د (نڅا او اتڼ، د اسلام له نظره) تر سرليک لاندې خپره شوې وه، د نقد په ډول ليکل شوې ده. په دې ليکنه کې زه اسلام ته په ناروا منسوب کولو، د حضرت رسول اکرم صلی الله عليه وسلم او صحابه کرامو شان ته په بې ادبۍ تورن شوی يم. ليکنه مې په بېدينۍ او افتراء ولاړه ښودل شوې ده. ليکوال ډېر احساساتي شوی دی. دده په آند زما د ليکنې د رد لپاره يې ايتونه او احاديث هم د دليل په توگه رانقل کړي دي. زه د ليکوال په احساساتي چلند خفه نه يم، ځکه چې يو خو هر څوک له خپلې سويې سره سم برخورد کوي، بل دا چې دا ورور که په حقه دی او که په ناحقه، هغه بېله خبره ده، خو ده ته ځان په حقه ښکاري او دده په آند له اسلام څخه ددفاع لپاره يې قلم رااخيستی دی، نو بايد چې د احساساتو درناوی يې وشي، نور هم وهڅول شي چې اسلام ته د خدمت لپاره هلې ځلې وکړي. دا دعا بيا پر موږ او نورو لوستونکو لازمه ده چې له الله جل جلاله څخه ده ته د حق د خدمت لپاره مرسته وغواړو. ده ته توفيق وغواړو چې د اسلام رښتوني ښه وپېژني، د اسلام له روح څخه ځان خبر کړي، د بصيرت سترگې يې وغږېږي، کور کرانه، غير شعوري، په پتو سترگو او کلېشوي تقليد پرېږدي. الله جل جلاله دې نوموړي او موږ ته استعداد، ذکاوت او توفيق راکړي، چې رښتوني اسلام ته راوبولو. په رښتوني معنا اسلام ته خدمت وکړو. له داسې فکر، جذبي، مبارزې او دعوت څخه دې الله جل جلاله موږ ټول وژغوري، چې د گټې پرځای مو دين ته تاوان وراړولی وي. پښتانه څه ښه وايي چې "له کم عقل دوست څخه هوښيار دښمن هم ښه دی" اسلام ته د هغه د ناپوهو او متعصبو دوستانو د خدمت پايلې دا دی اوس د سر په سترگو وینو. دا څه چې په افغانستان کې تېر شول آيا دا له اسلام سره مينه شوه که دښمني؟ دا اسلام ته خدمت شو که خيانت؟.

د شرق نابغه او فيلسوف علامه محمد اقبالرح همدې ډول ملایانو ته څومره ښه وېلي دي، چې:

"زما بر صوفی و ملا سلامی

که پیغام خدا گفتند مارا

لیکن تأویل شان در حیرت انداخت

خدا و جبرائیل و مصطفی را".

زه خو وایم چې ښه شو چې د اسلام او ټولنې د خدمت لپاره یو بل قلم هم وخوځېد. موږ يې ستایو، هڅوو يې. د همدې لپاره په ليکوال څه نه لیکم.

"دروېش که خوله له یاره واخلي ورته ښه به وایو

موږ دی ستایلی چا چې کړی نېک عمل دی چرته".

څومره چې زما د تېرې مقالې په محتواو (منځپانگې) پورې اړه لري، نو زه دلته دا یادونه اړینه بولم چې هغه کومه سیاسي تبصره، رومان، خیال او یا کومه بله هنري او تخلیقي لیکنه نه ده، چې ما به له ځانه څه لیکلي وي. دا یوه تحقیقي او دیني مقاله ده او ټول محتویات مې یې له معتبرو او مستندو دیني کتابونو څخه رانقل کړي دي آن چې له هماغو کتابونو څخه هم اقتباس او نقل شوی دی، چې ښاغلي لیکوال په خپل مضمون کې ترې اخیستنه کړې ده، د هر چا وینا مې چې راخیستې نو په ډاگیزه مې یې ماخذ هم ښودلی دی. زه په ډاگه اعتراف کوم او دا منم چې زه ډېر کمزوری او د ډېرې ټیټې کچې لیکوال یم، زه نه په امام غزالي پسې رسېدلی شم او نه په بخاري او پسې، نه زه د فتوی ورکولو لیاقت او اهلیت لرم او نه د حکم صادرولو وس، خو د علماوو، فقهاوو او مشایخو فتواگانې او احکام مې څه ناڅه لوستي دي. که زه د اجتهاد وس او لیاقت نه لرم، نو د مجتهدینو راوېستي احکام او فتواگانې خو مې مخ کې دي، نو زه بیا هم په ډاډ سره لیکم چې زما په تېره لیکنه کې هېڅ نظر زما شخصي نظر نه دی. هېڅ یوه فتوی زما فتوی نه ده، هېڅ فکر او نظر یواځې زما نظر نه دی، بلکې په دې فکر او نظر کې چې وروسته به یې تاسو هم ولولئ، د اسلامي امت ډېر نامتو، پېژندل شوي، متبحر علماء، امامان او فقها راسره ملگري دي او یا که ووايم، چې زه له هغو سره ملگری یم او په مقایسوي ډول مې د دواړو خواوو نظریات لوستي او د لایلو ته په کتنې او د دواړو خواو د حجت او استدلال په تللو سره یو پلو راته دروند او حق ته رسېدلی ښکاره شو او ما یې هم لمن نیولې ده، نو اوس چې د یو داسې نظر په څرگندولو چې هغه له ما څخه زر کاله یا شاوخوا یو نیم زر کاله وړاندې یو صحابي او یا تابعي هم څرگند کړی وي او آن دا چې ما د هغه نظر ټکی په ټکی رانقل کړی وي. ښاغلی لیکوال ماته د بې ادب، مفتري او بې دینه نسبت کوي، نوآیا دا په خپله هماغه صحابي او یا تابعي ته دا ډول نسبت کول نه دي؟ که یوه مسئله زه له فقهي کتابونو څخه رااخلم او یا کم تر کمه د یو عالم نظر او یا د یو فقیه فتوی له عربی او یا بلې ژبې پښتو ته رااړوم، تر دې چې زما نظر په کې هېڅ دخیل هم نه وي ماته دا ډول سپک الفاظ کارول کېږي، نو آیا دا د هماغه فقیه او عالم سپکاوی نه دی؟ اوس دې درانه لوستونکي قضاوت وکړي، چې بې ادبه، مفتري او بې دینه څوک دی؟ ما خو په تېره مقاله کې هم له هر نظر سره د هغه د خاوند نوم لیکلی او نقل قول مې ورته منسوب کړی او په دې مقاله کې هم بې سنده خبرې نه کوم.

د ښاغلي لیکوال غوسه په دې خبره ډېره راغلې ده، چې ما رانقل کړي وو: "رسول اکرم صلی الله علیه وسلم حضرت علي کرم الله وجهه ته وفرمایل، چې "ته له ما څخه یې او زه له تا څخه یم" حضرت علي رضي الله عنه ددې مبارکې وینا په اورېدلو دومره خوشاله شو، چې څو ځله یې د عربانو له دود سره سم پښه په ځمکه ځمکه ووهله."

او یا هم رسول اکرم صلی الله علیه وسلم خپل لمسي حضرت امام حسین رضي الله عنه ته وفرمایل، چې په صورت او سیرت (بڼې او خوی) کې ته زما په څېر یې، نو هغه هم له ډېرې خوشالۍ څخه په خپرونو شو.

همداراز يې حضرت زید بن حارث رضي الله عنه ته وفرمايل، "ته زما خادم ورور يې، هغه هم له ډېرې خوشالۍ څخه د نڅا په څېر حرکات پيل کړل".

اوس که فرض کړو، چې صحابه و يا تابعينو ته په دې رواياتو کې د نڅېدونکيو خطاب شوی دی، نو دا خو ما نقل قول کړی دی او دا خو په حقيقت کې د اسلام د ستر عالم اومنل شوي فقيه امام او علامه محمد غزالي وينا ده، چې د هغه په مشهور تصنيف کيمياي سعادتي کې يې کتلي شئ او حضرت عطاء الله پالوي په خپل کتاب قرآن اور فنون لطيفه کې هم رانقل کړې ده، نو اوس به په حضرت امام غزالي څه حکم وکړې؟ ما خو هلته هم د غزالي دا وينا په قوسونو (ليندکيو) کې رانقل کړې ده او حواله مې هم ورکړې ده، نو ولې يې مهر پر ما ولگاوه؟ او د وينا خپل خاوند امام غزالي يې پرېښود او امام غزالي دا هم وايي، چې څوک نڅا ته حرامه وايي، هغه خطا شوی او تېروتنی دی. اوس به د ښاغلي ليکوال د رانقل کړيو دلاېلو جاج واخلو او له دې دلاېلو څخه به دده برداشت هم وارزوو بيا به هم قضاوت لوستونکيو ته پرېږدو.

خو تر هرڅه لومړی په حقوقي چاروکې دولسمشر دسلاکار وزير او دهبواد دنوموتي عالم (دسترې محکمې اوسنی رئيس) پوهاند عبدالسلام عظيمي او دسترې محکمې ددارالافتاء درئيس او جيد عالم مولوي محمدصديق مسلم او دهغه له ملگرو نورو هغو قاضيانو او مفتيانو څخه مننه کوم چې له ډېرو بوختياوو برسېره يې دا کتاب ولوست، زه يې وهڅولم، دکار نيمگړتياوې يې راپه گوته کړې او گټورې مشورې يې راکړې.

مخکې له دې چې دنيوکې کوونکي دلاېل وارزوو ښه دا ده، د څېړنې پيل په يوې لنډې پيلېزې وکړو، د يوې مقدمې په ډول د موسيقۍ او نڅا په اړه د علماوو او فقهاوو ويناگانې او نظريات د لوستونکيو مخ ته کېږدو او له دې پيليزې څخه په برداشت اخيستلو يې د بحث منځته بوځو.

ايا سماع اوموسيقي حرامه ده؟

وړاندې لدې چې دموسيقي په اړه فقهي بحث ته ننوزو مناسبه ده چې ووايو په قرآن او حديثو کې دموسيقي او يا ميوزيک کلمه نلرو. فقهاوو هم چې کله پدې اړه بحث کړی دی نود غنا او يا دلېو دکارندويو (سامانونو) تر سرليک لاندې يې مسئله خپرلې ده .

په ژوند کې داسې مسايل ډېر دي، چې د اسلام له هماغو لومړنيو ورځو څخه يې د حکم په اړه علماء بېلابېل نظريات لري، چې په دې ډله کې غنا او نڅا هم شامله ده. علماء او فقهاء د سماع او موسيقي په اړه هم بېل بېل نظر لري آن تر دې چې دواړو ډلو په دې اړه افراط او تفريط ته هم ملا تړلې ده. ځينې خلک داسې هم شته، چې موسيقي، ډول، رباب او ارمونيه خو لا پرېږده، چې آن د ځينو مرغانو اوازونه هم نه خوښوي، ځکه چې موسيقيت په کې دی، خواږه لگېږي او انسان ترې خوند اخلي. بله ډله يې بيا په جواز کې دومره افراط کوي، چې موسيقي ته هېڅ حد نه مني، هر ډول موسيقي، د هر چا اواز د هر چا په وړاندې روا بولي، چې اسلام بيا دا دواړه افراطي او تفريطي نظرونه ردوي او په هره معامله او هره مسئله کې يې د خپل تعامل له مخې په يو معتدل او منځني چوکاټ کې موسيقي ته هم اجازه ورکړې ده، د موسيقي لپاره يې حدود ټاکلي، افراطي موسيقي، سکس يا برېنډه موسيقي، فحشا او گناه ته تحريکونکې موسيقي نه مني، د انسان له فطرت سره سمه او برابره موسيقي چې پورتنې اړخونه ونه لري، روا بولي.

د موسيقي په اړه امام غزالي په احياء العلوم او کيمياي سعادت کې، حضرت امام سعيد ابن حزم په المحلى کې، حضرت مولنا ابوالکلام ازاد په "غبار خاطر" کې، حضرت علامه عطاء الله پالوي په "قرآن اور فنون لطيفه" کې، اوسمهالي د نړېوال شهرت لرونکي عالم علامه دکتور يوسف قرضاوي په "الحلال والحرام فى الاسلام" او "الاسلام والفن" کې ښاغلي ډاکټر محمد عماره په "الاسلام والفنون الجميله" کې اوږدې څېړنې کړې دي، چې زما پر دې ليکنه هم د همدې مشاېخو اغېز پروت دی، د ليکنې ډېره برخه مې يا د دوى له اثارو څخه مستقيم اقتباس دی او يا خو يې ممکن غېر مستقيم اغېز وي. ماته خو د موسيقي په اړه د دوى نظر د اسلام له روح سره برابر او حق ته رسېدلى برېښي او الله جل جلاله دې توفيق راکړي، چې په دې اړه د اسلام د ريښتوني تصور وياند او ژباړن واوسم. آمين.

د هنر او فن په اړه د اسلام دریځ

علامه قرضاوي لیکي: په سندرو کې له دنيوي ښکلا پرته، چې ارواوي تازه کوي، خوښوي يې، تاندوي يې نور څه نشته. سندري د فطرت غوښتنه ده، غوړونه يې د اورېدلو اشتها لري، خوند ترې اخلي، هماغه ډول خوند، چې معده يې د خوندورې غذا له خوړلو اخلي، هماغه ډول خوند چې سترگې يې د ښکلې منظري له ليدلو اخلي، هماغه ډول خوند چې پوزه يې د يو پاک شي، يو بوی لرونکي گل په بويولو احساسوي .

آيا پاک او خوندور شيان په اسلام کې حرام دي ؟.

ښکاره خبره ده، چې الله جل جلاله ځينې روا، پاک او خوندور شيان پر بني اسرائيلو ځکه حرام کړي وو، چې هغوی ته د هغوی د ناوړو کارونو جزا ورکړي. دا حرمت هغوی ته په حقيقت کې سزا ورکول وو: "فبظلم من الذين ها دوا حرما عليهم طيبات احلت لهم و بصد هم عن سبيل الله كثيرا و اخذهم الربا و قد نهوا عنه و اكلهم اموال الناس بالباطل". يعنې "د هغه ظلم او تېري له کبله، چې يهوديانو ترسره کړ او په دې خاطر، چې ډېر خلک يې د خدای جل جلاله له لارې منع کړل، پاک او پاکيزه شيان مو چې هغوی ته حلال وو په هغوی حرام کړل. او د سود په اخيستلو په داسې حال کې، چې دوی يې له اخيستلو منع شوي وو او په ناروا سره د خلکو د مالونو او شتمنيو د خوړلو په خاطر (مو دا کار وکړ)". (النساء، 160_161)

بل ځای فرمايي: "ياايهاالذين امنوا لا تحرمواطيبات ما احل الله لكم ولا تعتدوا ان الله لا يحب المعتدين". يعنې "ای مومنانو هغه څه په ځان مه حراموئ کوم چې الله جل جلاله تاسو ته حلال کړي دي او تېري مه کوئ، الله جل جلاله تېري کوونکي نه خوښوي".

دلته وينو چې الله جل جلاله هغه خلک تېري کوونکي بولي، څوک چې د الله جل جلاله روا شوي شيان په ځان يا په نورو حراموي.

الله جل جلاله د پخوانيو امتونو د پېغمبرانو په کتابونو کې د حضرت محمد صلی الله عليه وسلم د رالېږلو او د هغه رسالت زېږې په دې ډول کړی دی: "ياُمرهم بالمعروف وينها هم عن المنکر و يحل لهم الطيبات و يحرم عليهم الخبائث و يضع عنهم اصرهم والاغلل التي كانت عليهم". هغوی ته د ښو کارونو په کولو او د ناوړو کارونو په نه کولو امر کوي او پاک شيان ورته حلالوي او ناپاک شيان پرې حراموي او هغه لېرې کوي له دوی څخه ددوی درانه بارونه او د سختيو هغه قيدونه چې دوی په کې بند وو. (الاعراف، 57)

داسې ښه شی به نه وي، چې عقل او روح يې ښه ويولي، ورته ميلان ولري او اسلام هغه د خپل هغه رحمت، مهرباني او شفقت له مخې، چې په دې امت يې لري، روا کړی ونه اوسي او دې امت ته يې د هغوی په کارولو يا کولو اجازه

نه وي ورکړې: "یسئلونک ما ذا احل لهم قل احل لكم الطيبات" يعنی "له تاسې پوښتي چې دوی ته څه شی حلال دي، ورته ووايه چې پاک شيان تاسو ته حلال شوي دي." (مائده 45)

هېچا ته هم اجازه نشته، چې د الله جل جلاله له خوا څخه روا شوي پاک شيان پر ځان يا په نورو حرام کړي. حلال گرځول او حرام گرځول د الله جل جلاله واک او اختيار دی او که څوک دا کار کوي، دا په حقيقت کې د الله جل جلاله په اختياراتو او واکونو کې ځان ورگډول دي، چې دا کار په خپله شرک دی. (قل ارئيتم ما انزل الله لكم من رزق فجعلتم منه حراماً و حلالاً، قل الله اذن لكم ام على الله تفترون) يعنی "ورته ووايه" دا راته ووايې چې هغه څه چې الله جل جلاله تاسو ته پيدا کړي دي او تاسو ته يې رزق گرځولي دي او د هغوی يوه برخه مو روا او يوه برخه مو ناروا گرځولې ده آيا الله جل جلاله تاسو ته دا اجازه کړې ده [چې ځينې روا او ځينې يې ناروا وگرځوئ] او که په هغه جل جلاله باندې دروغ وايي." (يونس 59)

ځينې کارونه او شيان الله جل جلاله د خپل لږوم ديد له مخې حرام کړي دي او ځينې يې روا کړي دي، نو الله جل جلاله بيا هېچا ته دا حق نه دی ورکړی، چې د هغه جل جلاله په واک او اختيار کې تشبث وکړي، روا، ناروا او ناروا، روا کړي. د بېلگې په ډول الله جل جلاله زنا، غلا، ناحقه وژنه... حرام کړي دي، نو هېچا ته دا حق نشته، چې دا کارونه روا اعلان کړي. څرنگه چې هېڅوک حق نه لري، چې ناروا، روا اعلان کړي، همدا ډول هېڅوک حق نه لري، چې روا کارونه او شيان ناروا اعلان کړي او که څوک د الله جل جلاله له خوا روا شوي شيان په ځان يا په ټولنه حراموي، نو د الله جل جلاله له هماغه ډول قهر، غضب، عذاب او غوسې سره به مخ کېږي لکه څوک چې غلا يا زنا حلالوي. الله جل جلاله روا کوونکي او ناروا کوونکي دواړه غندي، گمراه او بې لارې يې بولي. (قد خسروالذين قتلوا اولادهم سفهاً بغير علم و حرموا ما رزقهم الله افتراء على الله، قد ضلوا و ما كانوا مهتدين" يعنی "ښکاره خبره ده، چې هغه کسانو تاوان ليدلی، چې خپل اولاد د حماقت او ناپوهۍ له مخې وژني او هغه څه چې الله جل جلاله دوی ته د روزۍ لپاره ورکړي، نو په الله جل جلاله د دروغو د تړلو له مخې يې پر ځان حراموي، له شک پرته چې په دې کارونو دوی گمراه کېږي او لاره نه مومي" (الانعام 140)

نو الله جل جلاله هغه کسان غندي، گواښي يې او رتي يې څوک چې له ځانه، بې دليله، د الله جل جلاله روا او مباح شيان پر مسلمانانو حراموي او د الله جل جلاله له نعمتونو څخه يې بې برخې کوي. هغه که هر څه وي، چې ساز، سرود او موسيقي هم په همدې ډله کې راځي، چې که څوک ښه په دې پوه وي، چې سماع او موسيقي تر دې حده روا ده او بيا هم په حق سترگې پټوي او په تاويلونو، تاويلو ما ويلو، کمزوريو او موضوعي رواياتو، د قوي، څرگندو او قطعي دلايلو د مخنيوي هڅه کوي. په داسې حال کې چې خپل ضمير او وجدان ته هم قناعت ورکولی ونه شي، نو له شک پرته دوی هم هماغه کار کوي کوم چې بني اسرائيلو کاوه او د الله جل جلاله له عذاب او وعيد سره مخ شول. موږ مسلمانان يو، موږ د ژوند په ټولو چارو کې د يو نظام او يو قانون تابع يو، موږ يو غښتلی، بشپړ، تلپاتې، تغيير نه منونکی اساسي قانون لرو، چې د اسلام شريعت او په ځانگړي ډول عظيم الشان قرآن دی. زموږ ټولې پرېکړې

او فتواگانې به د قرآن او شریعت په رڼا کې وي. له ځانه او د خپل نفس له غوښتنې سره سمې پرېکړې نه شو کولی. الله جل جلاله له دې کار څخه منع کړي یو "ولا تقولوا لما تصف السنتکم الکذب هذا حلال و هذا حرام لتفتروا على الله الکذب" یعنې "او د خپلو ژبو دروغجنو دعوو له مخې مه وایئ چې دا شی حلال دی او دا حرام. ددې کار پايله دا ده، چې الله جل جلاله باندې د دروغو تهمت وایئ". (النحل 116)

"قل من حرم زينة الله التى اخرج لعباده" یعنې "ورته ووايه: چا د الله جل جلاله ښکلا (زینت) حرامه کړې ده، هغه ښکلا چې خپلو بنده گانو ته یې پیدا کړې ده (پنځولې ده).

په ټولو چارو او شيانو کې اصل روا والی دی

علماء، فقهاء او ديني مشايخ وايي، چې د ژوند په ټولو چارو کې اصل روا والی دی یعنې هرڅه په طبيعي ډول روا دي. هره چاره روا ده، هر شی په بنسټيز ډول روا او حلال دي. د هر شي او هر کار کولو اجازه شته ده او کوم شی او یا کومه چاره، چې الله جل جلاله په بنده گانو حرامه کړې ده او دوی ته یې مناسبه نه وي گڼلې، نو هغه یې بیا له دې عامې قاعدې څخه د واضح او روشانه فرمان په واسطه استثنا کړي او وېستې دي او مسلمانان یې خبر کړي دي، چې دا او دا کار چې تاسو او ټولنې ته اوس یا په راتلونکي کې تاوان لري، مه کوئ. څرنگه چې دنيوي چارې لکونو آن ميليونونو ته رسېږي او قرآن او حديث داسې نه کوي چې هرې چارې ته په ځانگړي ډول گوته ونيسي او د روا او ناروا په اړه یې پرېکړه وکړي، ځکه قرآن او یا په ټوليز ډول شارح اشارې کوي او تفصيل یې علماوو ته پرېښی دی، نو په عمومي ډول یې داسې فرمان صادر کړ، چې په اصل کې هر شی روا دی، هر څه کوئ او که زه (الله جل جلاله) څه مناسب نه وينم، نو پر هغه مو خبروم او د حرمت په اړه یې خپله پرېکړه دراوروم او د څه شي په اړه چې زه چې یم او په ښکاره ډول مې حرام کړی نه وي او یا مې د روا والي او ناروا والي په اړه ډاگيزه فيصله نه وي دراورولې، نو هغه چارې تاسو ته روا دي، ځکه چې زه هېروونکی نه یم، هېرول زما عادت نه دی، زه په خپله خوښه او اراده داسې کوم: "و ما کان ربك نسیاً". یعنې "ستا رب هېروونکی نه دی." (مریم 64)

حضرت رسول اکرم صلی الله علیه وسلم دې مطلب ته داسې اشاره کړې ده: "هغه څه چې الله جل جلاله په خپل کتاب کې روا کړي دي روا دي او هغه څه یې چې حرام کړي دي، حرام دي او د هغه څه په اړه یې چې سکوت کړی دی، الله جل جلاله له هغه څخه تېرېږي، نو له همدې کبله یې د الله جل جلاله لخوا څخه روا والی په رسمیت ومنئ، ځکه چې الله جل جلاله هېڅ هم نه هېروي "و ما کان ربك نسیاً".

همدا راز فرمایي: "الله جل جلاله په تاسو څه فرايض ايښي دي، هغه مه ضایع کوئ او څه حدود یې ټاکلي دي، له هغو تېری مه کوئ او پرته له دې، چې هېر یې کړي، د ځينو شيانو په اړه یې د شفقت او رحمت له مخې سکوت کړی دی، نو تاسو یې هم په اړه سکوت وکړئ او پلټنه پکې مه کوئ."

الله جل جلاله فرمایي: "هو الذی خلق لکم ما فی الارض جمیعاً" یعنې "الله جل جلاله هغه ذات دی، چې د ځمکې پر سر یې هرڅه تاسو ته پیدا کړي دي." (بقره 29) "و قد فصل لکم ما حرم علیکم الا ما اضطررتم الیه" یعنې "او له شک پرته چې الله جل جلاله تاسو ته هغه څه، چې حرام کړي یې دي، روشانه کړي دي مگر هغه څه چې تاسې پرې اړ باسل شئ." (الانعام 119)

همدا لامل دی، چې علماء وايي: هېڅ تحریم د منلو وړ نه دی، مگر د ښکاره نص له مخې. علامه قرضاوي وايي: "د قرآن د ډاگيزه نص او یا د رسول اکرم صلی الله علیه وسلم د صريح حديث او یا د ثابتې او يقيني اجماع له پرېکړې پرته هېڅ تحریم د منلو وړ نه دی. دی وايي که نص او یا اجماع وجود ونلري یا دا چې صريح نص (آیات او یا حديث)

وي، خو صحيح نه وي يا صحيح نص وي، خو د موضوع په اړه صريح نه وي، نو دا د يوې چارې په حراموالي دلالت نه شي کولی او په روا والي يې اغېز کوي او حکم د عفوې په عمومي داېره کې د روا په بڼه پاتې کېږي.

همدې دلاېلو ته په کتنې سره د فقهيې د اصولو علماوو دا قاعده هم راوېستې ده، چې: "الاصل فى الاشياء الاباحة" يعنې "په شيانو کې اصل رواوالی دی".

نو اوس چې څوک موسيقي حرامه گڼي اړ دي، چې صريح نصوص ولري. قطعي دلاېل وړاندې کړي. په دلاېلو کې يې وضاحت، روښانتيا او پوره څرگندتيا وي، داسې نه چې د ايت يا حديث غرض يو څه وي او دوى يې په تا ويل، تحريف او تحويل سره په موسيقي رااړوي. لکه چې وروسته به يې د دوى له خوا د لېو او لغو په معنى کې ووينو. بيا به د بحث پايلې وڅېړو.

د موسيقۍ په اړه د ځينو علماوو اند

د تفسير احمد مفسر او د نورالانوار ليكوال ملاجيون، د مسلم شريف شارح، مشهور عالم او د لسگونو ارزښتمنو اثارو ليكونكى امام محي الدين نووي، امام غزالي، امام ابن حزم، قاضي ابوبكر عربي، د عوارف المعارف ليكوال او د تصوف د سهرورديه طريقې امام، شهاب الدين سهروردي، امام الهند مولينا ابوالكلام ازاد او د مشهور او سمهالي ليكوال او عالم مصطفى زرقاوي او ډاكټر يوسف قرضاوي په څېر لسگونه علما د موسيقي او سماع د رواوالي پلويان دي چې د ځينو نظرونه به په تفصيل سره ولولئ.

ادفوي په خپل كتاب "الامتع" كې ليكي، چې: "امام غزالي په خپلو ځينو فقهي كتابونو كې ليكلي دي، چې سندرې د موسيقۍ له الو پرته د ټولو په اتفاق سره روا دي". ابن طاهر وايي چې د صحابه و او تابعينو په اتفاق او اجماع سره د موسيقۍ له الو پرته سندرې روا دي.

تاج الفرازي او ابن قتيبه د حرمينو د علماوو او ابن طاهر او ابن قتيبه د مدينې د علماوو اجماع په دې اړه رانقلوي. امام ماوردي وايي: "...تر دې چې د حجاز خلك يې د كال په غوره ورځو كې هم، چې خلك په كې په عبادت مكلف دي، رخصت بولي. (الاسلام والفن).

ابن نحوي په العمده كې ليكي: داسې روايتونه شته، چې ځينو صحابه و او تابعينو سندرو ته غوړ ايښی دی، چې ده د حضرت عمر، حضرت عثمان، ابن عمر رضي الله عنهم نومونه هم ياد كړي دي. همدا ډول، عمرو ابن العاص، حضرت عايشه، سعيد ابن مسيب، سالم ابن عبدالله، ابن عمر، ابن عبدالبر، امام ماوردي په البيان كې، رافعي، ابن ابي شيبه، ابو عبيده ابن جراح، بيهقي، حضرت سعد ابن ابي وقاص، ابن قتيبه ابو مسعود انصاري، بلال، عبدالله بن الارقم، اسامه ابن زيد، حمزه، ابن طاهر، براء ابن مالك عبدالله ابن زبير، ابو طالب مكي، حسان، زبير بن بكار، قرضه ابن كعب، امام ابو الفرج اصفهاني، خوات بن جبیر، رباح بن معترف ابن حسان، خارجه ابن زيد، قاضي شريح، سعيد ابن جبیر، عامر شعبي، عبدالله ابن عتيق، عطاء ابن رباح، محمد بن شهاب زهري، عمر ابن عبدالعزيز سعد ابن ابراهيم زهري، په تبع تابعينو كې څلور واړه امامان، ابن عيينه، د موسيقۍ له الو پرته سندرې روا بولي.

امام شوکاني په نيل الاوطار كې هم همدا نومونه ياد كړي دي.

ډېرو علماوو د موسيقۍ له الو سره سندرې روا بللې دي. قاضي ابوبكر عربي په خپل كتاب "الاحكام" كې ليكي: "داسې صحيح حديث وجود نه لري، چې په دې اړه په حرمت دلالت وكړي: "ابن نحوي په خپل كتاب العمده كې همدا خبره كړې ده. ابن طاهر په كتاب السماع كې ليكي: "آن چې د (حرمت په اړه) يوه خبره هم صحيح نه ده".

ابن حزم وايي: "...په دې اړه يو صحيح حديث هم نشته دی او هر څه چې د موسيقۍ د حرمت په اړه روايت شوي ټول له ځانه جوړ شوي او موضوعي روايات دي او که د ثقه رواياتو له خوا يې رسول الله صلى الله عليه وسلم ته نسبت شوی وای، هر ورو به مو منلي وای".

دميزان الاعتدال دمؤلف امام ذهبي او دلسان الميزان دمؤلف امام ابن حجر عسقلاني په څېر دحديثو نوموتي علماء هم ددا ډول حديثو روايت کوونکي څېري او نقد پرې کوي چې وروسته به يې ولولئ.

حضرت امام غزالي وايي: "هغه څوک چې سماع اوموسيقي يې په حرکت او خوځښت رانه ولي له عقلي او بدني ناروغۍ سره مخ او نیمگړی دی، تعادل نه لري، له روحانيت څخه لرې دی او په وچ طبيعت او بد ذوق کې تر اوبښ، مرغانو اونورو حیواناتو هم بدتر دی، ځکه چې اوبښ د خپل وچ طبيعت برسېره هم له خواږه غږ سره مست شي او بار لاندې منډه وهي".

حضرت ابو داؤد فرمايي: "زه چې څومره لږو ته تمايل کوم هاغومره مې په حق نفس قوي کېږي".

بيا هم غزالي ليکي: "موسيقي د زړه د ناروغيو درمل ده او زړه له ناروغيو، ستړتيا او ناارامۍ څخه ژغوري، نو ځکه مباح ده".

امام شوکاني په نيل الاوطار کې ليکي: "د مدينې اوسېدونکي او له هغوی سره په ظاهريه و او صوفيه و کې د نظر ملگري د سندرو په روا والي قانع دي که څه هم له چنگ او رباب سره وي".

ابو منصور بغدادی شافعي وايي: "عبدالله ابن جعفر به د سندرو په اورېدلو کې کومه ستونزه نه ليدله او خپلو وينځو ته به يې د سندرو ويلو اجازه کوله، ډېر وخت به يې له هغوی سندرې اورېدلې او دا هم د حضرت امام عليک د خلافت زمانه وه".

حضرت امام غزالي فرمايي: "رقص (نڅا) مباح ده".

د حبشو لوبې ته چې بخاري يې هم روايت کوي امام غزالي د نڅا او سرود نوم ورکوي.

حضرت عطاء الله پالوي ليکي: "د مسلمانانو هغه کتاب کې، چې د هر مسلمان په کور کې ايښی دی، يو ځل نه دوه ځله اشاره کوي، چې موسيقي پېغمبري لاره ده".

علامه بدرالدين عيني حنفي د بخاري په شرح کې وايي: "له حضرت داؤد سره ارمونيه وه، چې هغه به ورسره سندرې وېلې." ابن حجر عسقلاني په فتح الباري او امام شوکاني په کتاب السماع کې ليکي: عبدالرزاق په خپل مسند کې له عبدالله ابن عمر څخه روايت کوي: "حضرت داؤد به ارمونيه غږوله او د زبور تلاوت به يې کاوه".

فکر وکړئ نه یواځې دا چې حضرت داؤد به له زبور سره ارمونیه غږوله، بلکې له زبور پرته به یې په دومره خوند سره سندرې هم ویلې، چې آن الوتونکي به یې هم اغېزمن کړل او ډلې ډلې به ترې راتاو وو .

سلطان المشايخ حضرت نظام الدين اولياء وايي: "په هغه قوم به د خدای جل جلاله عذاب ولې نه راځي، چې ته ورته د موسيقۍ د روا والي په اړه احاديث وړاندې کړې او هغه یې په وړاندې درڅخه دامام ابو حنيفه قول وغواړي".

امام غزالي وايي: "هغه څوک چې له دریا (دایره) سره سندرې حرامې بولي، نو هغه د رسول الله صلی الله علیه وسلم له فعل څخه ښکاره انکار کوي، چې دا په خپله کفر دی".

د ډهلي ستر محدث حضرت شيخ عبدالحق وايي: "محدثين وايي، چې د موسيقۍ د حرمت په اړه یو حدیث هم صحیح نه دی". حنفي محدث حضرت سيد جمال الدين وايي: "د موسيقۍ د حرمت په اړه چې وروستني علما کوم احاديث وړاندې کوي او استدلال پرې کوي، هغه نه ثابت شوي دي او نه کوم اصل لري، ځکه چې که په دوی کې کوم حدیث صحیح وي، نو ښاغلیو مجتهدينو به پرې استدلال کړی وي، صحیح او حسن حدیث خو پرېږده، چې آن داسې ضعیف حدیث هم نشته، چې د موسيقۍ حرمت ثابت کړي".

حضرت مخدوم سيد اشرف جهانگيري وايي: "د سماع تر ټولو ښه ځای مسجد دی".

حضرت شيخ نقي الدين وايي: "د سماع په محفل کې گډون د خدای جل جلاله درضا لامل گرځي".

حضرت مولينا عبدالرحمن لکهنوي وايي: "سماع زموره عبادت دی او مسجد د عبادت لپاره ځانگړی شوی دی".

شيخ الفقهاء خيرالدين املي وايي: "سماع د جواز له حده تېر، د استحباب درجې ته رسېدلې ده".

د اهل حدیثو نامتو عالم نواب صديق حسن خان وايي: "د سندرو او موسيقۍ د حرمت په اړه مې نه په قرآن کې آیت وموند او نه مې د حدیثو په کتابونو کې کوم حدیث تر سترگو شو".

علامه شا جعفر وايي: "ماته له ساز او سرود سره د موسيقۍ په روا والي کې هېڅ شک نه دی پاتې له همدې کبله د نورو دلاېلو وړاندې کولو او نور بحث ته هېڅ اړتیا نشته".

هغه دا هم ليکي چې کله د موسيقۍ په اړه بحث راشي، نو ضرور ورسره دا شرط ايښودل کېږي، چې که له موسيقۍ سره فواحش وي، يا شراب او نور منکرات وي، يا شهوت پاروونکې ويناوي يا پرې (قطعي يا تاش) وي يا د کوم مسلمان او يا هندو غېټت په کې کېږي، نو دا ډول موسيقي حرامه ده... نه پوهېږو چې له موسيقۍ سره ولې دا شيان تړل کېږي. دا شيان خو چې هر چېرې وي، په هره معامله کې وي، ناروا دي [ځکه دا شيان په خپل ذات کې حرام دي] ددې لپاره ولې موسيقي ځانگړې کېږي؟ ولې دا شيان له نورو مساېلو سره نه تړل کېږي؟ ولې داسې نه ويل کېږي چې که د شرح وقايي د ځينو پاڼو په لوستلو شهوت راپارېږي، نو لوستل یې روا نه دي؟. ولې داسې نه

ویل کېږي، چې که په مسجد کې کرمبول کېږي او جذبې او احساسات زیانمنوي، نو مسجد ته راتلل روا نه دي. ولې داسې نه ویل کېږي، چې که د ښځو د اواز په اورېدلو او د هغوی په لیدلو پاروونکي خیالات راځي، شهوت راوینښېږي، نو د هغوی شهادت حرام دی.

دې محترم په دې اړه اوږده څېړنه کړې ده، د موسیقۍ په اړه یې د اسلام او موسیقي په نوم کتاب لیکلی دی، چې له ډېرو دلاېلو او څېړنو وروسته لیکي: "موسیقي له ساز او سرود سره او بې ساز او سروده روا ده".

علامه عطاء الله پالوي وايي: "دا په حضرت رسول کرم صلی الله علیه وسلم پسې بهتان دی، چې گواکې هغه صلی الله علیه وسلم موسیقي حرامه بللې ده".

امام شوکاني وايي: "د موسیقۍ د حرمت په اړه د اجماع دعوه له یوې مخې باطله ده." دی زیاتوي: "د ساز او سرود د حرمت په اړه، چې څومره روایتونه رانقل شوي دي یو یې هم صحیح نه دی، ټول باطل دي".

امام شوکاني وايي، چې قاضي ابوبکر بن عربي او امام ابن حزم هم کټ مټ همدا نظر لري. شوکاني له استثناء پرته وايي، چې "د موسیقۍ د حرمت په اړه چې څومره حدیثونه وړاندې کېږي، ټول موضوعي دي".

د نړېوال شهرت خاوند نامتو بنگالی شاعر او اديب رابندرناټ ټاگور وايي، چې ځینې وخت انسان دومره مجذوب او دومره تراغېز لاندې راشي، چې د خپل حال د بیانولو لپاره الفاظ نه لري، نو کله چې الفاظ خلاص شي، نو د همدې حال د بیانولو لپاره موسیقي ته مخ ورواړوي او مرسته ترې وغواړي.

د موسیقي د حرمت د پلویانو دلایل

1_د موسیقي د حرمت پلویان په هغه روایت استناد کوي، چې حضرت عبدالله ابن عباس، حضرت عبدالله ابن مسعود، امام مجاهد، عکرمه او ځینو نورو صحابه و رضي الله عنهم ته منسوب شوي او دعوه کوي، چې الله جل جلاله په دې ایت کې موسیقي حرامه گرځولې ده. "و من الناس من یشتري لهوالحدیث لیضل عن سبیل الله بغير علم و یتخذها هزوا اولئک لهم عذاب مهین." یعنې "په خلکو کې داسې کسان هم شته، چې بې گټې او چټي خبرې اخلي، چې بیا په دې خبرو سره د الله جل جلاله بنده ګان په ناپوهۍ سره له حقې لارې واړوي او هغه آیتونه ریشخند کړي. دوی ته رسوا کوونکی او ذلیلوونکی عذاب دی." (لقمان 6)

دوی د لهوالحدیث معنا سندرې اخیستې دي.

دوی وایي چې ابن شعبان له حضرت عبدالله ابن عباس څخه روایت کوي چې هغه به په دې آیت کې له لهو څخه غرض موسیقي بلله، خو عماره وایي چې دابن شعبان ټول روایات دله منځه وړلو وړ دي.

ابن حزم وایي، چې د دوی دا وینا د څو لاملونو له مخې د منلو وړ نه ده، یو خو دا چې له دې آیت څخه دا ډول تفسیر نه له حضرت رسول اکرم صلی الله علیه وسلم څخه ثابت دی او نه له صحابه و څخه، بلکې د ځینو مفسرینو وینا ده چې حجت پرې نه شي کېدلی ځکه له الله جل جلاله اوله رسول الله صلی الله علیه وسلم پرته د هېچا وینا حجت نه ده. دوهم دا چې دا وینا او دا تفسیر د نورو صحابه و او تابعینو له وینا سره مخالف دی. دریم دا چې په خپله همدا آیت په دې آیت باندې د دوی استدلال ردوي، ځکه چې دا آیت وایي، چې "په خلکو کې داسې کسان هم شته چې بې گټې او چټي خبرې اخلي، چې بیا په دې خبرو سره (د الله جل جلاله بنده ګان) په ناپوهۍ سره له حقې لارې واړوي او هغه ریشخند کړي." دا خو داسې یو صفت دی، چې که په هر چا کې وي، نو هغه کافر دی، ځکه چې د الله جل جلاله لاره یې ریشخند کړې ده.

ابن حزم وایي: "که څوک کوم کتاب واخلي، چې خلک پرې له حقې لارې واړوي، نو کافر دی ځکه چې الله جل جلاله هغه غندلی دی. خو الله جل جلاله هېڅکله هغه کسان نه دي غندلي، چې بې گټې او چټي خبرې د ساعت تېرۍ لپاره اخلي. ددې لپاره نه چې خلک پرې له حقې لارې واړوي، نو له همدې لامله یې په دې آیت استناد باطل او بې ځایه دی. همدا ډول هغه خلک، چې په قصدي ډول د قرآن په تلاوت سره فرض لمونځ پرېږدي یا هغه څوک چې د نفلو په کولو سره فرض یا واجب لمونځ نه کوي یا د سندرو او ترانو په اورېدلو سره کوم فرض کار پرېږدي، نو دا شخص فاسق او گناهګار دی، خو که څوک ددې کارونو په کولو سره فرض نه پرېږدي، نو دا خو یې بد کار ندی کړی.

(المحلي لابن حزم 60/9)

امام قرطبي (٦٧١ هجري ١٢٧٣ م) په جامع الاحكام القرآن كې ددې آيت په تفسير كې ډېر بحث كړيدى او وايي چې دلته چې كوم لهو نا وړه ښودل شوې هغه ښه هنري غږ نه دى، بلكې هدف هغه غږ دى چې په انسان كې شهواني او حيواني غرايز تحريكوي يا هغه غږ هدف دى چې خلك له ايمان څخه اړوي ، لكه د مكې د مشركانو يو مشر (نصر بن الحارث بن علقمه) ٢ هجري _ ٦٢٤ م) چې كول ، نوموړى د قريشو له شيطانانو او د بدر په غزا كې د هغوى د بيرغ له لېږدوونكيو څخه و ، هغه به د ناعربو كتابونه او وينځې پېرلې چې په هغوى سره خلك بې ايمانه كړي يعنې هغه به د وينځو په سندرو او ددې كتابونو په ويلو خلك د قرآن له اورېدلو اوله اسلام راوړلو منحرفول او گمراه كول .

دلته هم موخه همدا ډول لهو ده چې د خداى جل جلاله د بنده گانو له گمراه كولو پرته بله موخه نلري .

قرطبي همداراز وايي چې د حسن بصري (٦٤٣ _ ٧٢٨ م) په اند دلته له لهو څخه غرض (كفر او شرك) دى .

مفسرين وايي چې نصر بن الحارث د رستم او اسفنديار او د ايراني پاچايانو د كيسو كتابونه پېرل او بيا به چې په مكه كې چا وويل چې محمد صلى الله عليه وسلم دا ډول وايي نو ده به هغوى ريشخند كړل او د ايرانيو پاچايانو كيسې به يې ورته كولې او وېلې به يې چې زما خبرې د محمد صلى الله عليه وسلم له خبرو غوره دي . همدا راز نصر بن حارث به وينځې پېرلې او چې چا به غوښتل مسلمان شي نو هغه به يې خپلو سندرغاړو وينځو ته وروست ، ښه خوراك او څښاك به يې پرې وکړ او بيا به يې ورته وويل چې دا درته له لمانځه او روژې څخه چې محمد صلى الله عليه وسلم يې درڅخه غواړي. او دا چې د محمد صلى الله عليه وسلم لپاره وجنگېږې غوره دي نو بيا دا آيت نازل شو .

نو دلته له لهو څخه موخه دا ډول لېوده چې الله جل جلاله وغندله.

علامه الوسي وايي چې ددې ايت ښه تفسير هغه دى چې حسن روايت كړى دى . : كل ماشغلک عن عبادة الله وذكره من السمر والاضاحيك والخرافات والغناء ونحوها)

يعنې : هر هغه څه چې انسان د الله ج له عبادت او له ياد څخه مشغول څخه ساتي هغه كه ټوكې وي ، كه نكلونه وي او كه سندرې او كه داسې نور ټول لهو الحديث ده . ٢٤ ټوك ٩١ مخ

جلالين تفسير ددې ايت (واستفزز من استطعت منهم بصوتك) الاسراء ٦٤

يعنې : ((او له هغوى څخه دې چې په چا وس رسېږي نو په خپل غږ يې سپك (ذليل) كړه .))

په تفسير كې وايي چې مجاهد وايي چې د شيطان غږ خوشې خبرې او لوبې دي . او عبدالله ابن عباس وايي چې د شيطان غږ هره هغه وينا ده چې خلك گناه ته بولي

شهید آیت الله ډاکټر بهشتي هم موسيقي ته اشاره کړېده چې موږ د هغه د نظر لنډيز له www.hmazaheri.com/book ويب سايټ څخه رالېږدوو: ((هغه ددې په تفسير کې وايي چې کله به رسول اکرم صلی الله عليه واله وسلم د جمعې په ورځ پر منبر خطبه اوروله، سوداگريز کاروان به راغی او خلکو به د کاروان مخې ته د خوشۍ د ښکارولو لپاره ډول او دریا وهله نو په مسجد کې له رسول الله صلی الله عليه واله وسلم سره ناستو ځينو د کمزوري ايمان خاوندانو به لمونځ او مسجد پرېښود او د ډول او دریا خواته به يې منډه کړه چې الله جل جلاله ددوی په دې کار نيوکه وکړه او ويې غنده: ((قل ما عندالله خير من اللهو ومن التجاره)) يعنې: ((هغه څه چې له الله جل جلاله سره دي له لهو او سوداگرۍ څخه ډېر غوره دي)) .

ډاکټر بهشتي همداراز زياتوي چې ډېرو داسې ويلي دي چې په دې ځای کې له لهو څخه غرض هماغه د شپېلۍ، نغاړې او طبلي غږ دی چې له بهر څخه ښار ته راننوتونکي سوداگريز کاروان به ددې لپاره غږاوه چې خلک خبر شي او د پلورلو او پېرودلو لپاره ورته ورشي، نو کله به چې په مسجد کې د کمزوري ايمان خاوندانو داسې غږ واورېد نو يا به ددې غږ د اورېدلو لپاره او يا به د سوداگريزې معاملې لپاره له مسجد څخه په وتلو شول او رسول صلی الله عليه واله وسلم به يې پر منبر ناست پرېښود، چې الله جل جلاله د دوی د ا کار وغنده. خو دا سمه نه ده چې له دې ايت څخه د موسيقي د حرمت لپاره کار واخيستل شي، لکه څنگه چې له دې ايت څخه د سوداگرۍ د حرمت لپاره کار نه شو اخيستلی .

څو ځايه په قرآن کې د لغو کلمه هم راغلې ده او ځينو فقهاوو لغو هم لهو معنی کړېده او لغو ښه نه ده گڼل شوې، خو بيا هم د لهو په حرمت دلالت نه شي کولی .

امام غزالي د يو چا په ځواب کې، چې ويلي يې وو "سندرې لهو، بې گټې او د ساعت تېرۍ شی دی" ويلي دي: "هو همداسې ده، خو خبره دا ده چې دا دنيا ټوله بې گټې او لهو ده... له ښځو سره له هغه يوځای والي پرته، چې د اولاد زېږولو لامل وگرځي، نور هر ډول يوځای والی، مستي او لوبې بې گټې دي (خو خلک يې کوي، ځکه چې نفس يې غواړي) هر لهو آن د حبشي غلامانو لوبو ته د بي بي عايشې کتل او د رسول الله صلی الله عليه وسلم هڅول ټول روا او په نص ثابت دي... لهو زړونه تازه کوي، اروا تاندوي، فکري ستومانتيا له منځه وړي او زړونه، چې له تازه گۍ او نشاط څخه لېرې وساتل شي، نو مړاوي او وژل کېږي... نو موسيقي روهي درمل ده، چې د سترتيا او مړاويتوب د ناروغيو علاج کوي، خو بايد په اورېدلو کې يې افراط ونه شي. لکه چې د دوا او درملو په خوړلو کې افراط په کار نه دی. په همدې خاطر لهو په دې نيت د قربت (الله جل جلاله ته د نږدېوالي) لامل گرځي". (احياء العلوم 1152)

2_د موسيقي د حرمت پلويان په دې آيت، چې د نیکو مؤمنانو په ستاينه کې راغلی استدلال کوي: "و اذاسمعوا اللغواعرضوا عنه" يعنې "کله چې چټي خبرې واورې، نو مخ ترې اړوي." (قصص 55)

دوی وایي، چې سندرې هم په لغو او چټي خبرو کې راځي، نو ځان ساتل ترې واجب دي.

شېخ قرضاوي ځواب ورکوي، چې له دې آيت څخه چې څه څرگندېږي، هغه دا دي چې لغو عبارت دی له بدې وينا، کم عقلي خبرې، ترخې وينا او نورو څخه او دا آيت هم په همدې خبره شاهد دی: "واذاسمعوا اللغو اعراضوا عنه و قالوا لنا اعمالنا و لكم اعمالكم سلام عليكم لا نبغي الجهلين". يعنې "او کله چې بې گټې خبرې واورې، نو مخ ترې اړوي او ورته وایي، چې زموږ کارونه زموږ او ستاسې کارونه ستاسو دي، [زموږ خپل کار او ستاسو خپل کار دی] د خدای جل جلاله په امان موږ ناپوهان نه غواړو." (قصص 55)

او دا د عباد الرحمن (د خدای جل جلاله د بنده گانو) په صفت کې د الله جل جلاله ددې ستاین ډوله وينا په څېر ده، چې فرمایي: "... و اذا خاطبهم الجاهلون قالوا سلما" يعنې "او کله چې ورته ناپوهان څه ووايي، نو دوی ورڅخه د سلام په ویلو (سالمې خبرې) ځان خلاصوي." (فرقان 63)

که ومنو، چې په دې ایت کې یادې شوې لغو کې سندرې هم راځي، نو باید چې داسې څه په کې راغلي وای، چې د سندرو نه اورېدل یې ستایلي وای او ښه کار یې گڼلی وای په داسې حال کې چې دلته داسې څه نه وینو.

د لغو کلمه د باطل د کلمې په څېر هر هغه شي ته وایي، چې گټه په کې نه وي او داسې شي ته غوږ ایښودل یا یې کول چې گټه په کې نه وي، تر هغې بد نه دي، چې د بل چا حق ضایع نه کړي او یا د فرضو او اړینو کارونو مخه ونه نیسي. له ابن جریح څخه روایت شوی دی، چې هغه سماع (روحاني موسیقي) اورېدل جاپز بلل، چا ترې وپوښتل، چې آیا دا کار به دې د قیامت ورځ په نیکو کارونو کې وشمېرل شي او که په بدو کارو کې؟ هغه ځواب ورکړ: نه په نیکو کارونو کې او نه په بدو کارونو کې دا د لغو په څېر ده او الله جل جلاله فرمایي: "لا یواخذکم الله باللغو فی ایمانکم" يعنې "الله جل جلاله مو په هغو سوگندونو نه نیسي، چې په ناپامۍ کې یې یادوي"

(بقره 225، مائده 89)

امام قرطبي (٦٧١ هجري ١٢٧٣ م) په جامع الاحکام القرآن کې ددې آيت په تفسیر کې ډېر بحث کړیدی او وایي چې دلته چې کوم لېو نا وړه ښودل شوې هغه ښه هنري غږ نه دی، بلکې هدف هغه غږ دی چې په انسان کې شېواني او حیواني غرایز تحریکوي معنی خبرې یا کار دی چې هېڅ ديني یا دنيوي گټه پکې نه وي.

معارف القرآن ١٨ ټوک ٩ مخ

امام غزالي فرمایي "که له تصمیم او هوډ پرته په ناپامۍ کې قسم یا د خدای جل جلاله نوم یادول دا خو پرېږده، چې فایده نه لري، مواخذه یا د خدای جل جلاله له خوا نیونه هم نه لري، نو شعر او نڅا به څرنگه گناه او دهغه جل جلاله لخوا نیونه ولري!"

(احیاء العلوم، کتاب السماع)

نو له همدې کبله موږ وايو، چې هره سندره لغو نه ده، بلکې په دې کې د ويونکي او يا اورېدونکي نيت او غرض ډېر مهم دی، ښه نيت لهو او ټوکه د خدای جل جلاله د نږدیکت او قربت لامل گرځوي او ناوړه نيت آن هغه عملونه هم، چې په ظاهره ښه دي او عبادت بلل کېږي په حقيقت کې باطلوي .

حضرت رسول اکرم صلی الله عليه وسلم فرمايي: "ان الله لا ينظر الى صوركم و اموالكم ولكن ينظر الى قلوبكم و اعمالكم" يعنې " الله جل جلاله ستاسو ظاهر (ښکاره بدن) او شتمنيو ته نه گوري، بلکې ستاسو زړونو او کارونو ته گوري." (مسلم)

ډاکتر عماره او شېخ قرضاوي په دې ځای کې د ابن حزم هغه گټوره وينا رالېږدوي، چې د سندرو د مخالفينو په ځواب کې يې ليکي: "هغوی پوښتي چې سندرې روا دي او که ناروا؟ او په دې باور دي، چې په دې اړه دريمه لاره يا دريم حکم نشته، ځکه چې الله جل جلاله فرمايي: "فماذا بعد الحق الا الضلال" يعنې "آيا له حق وروسته له گمراهۍ پرته بل څه شته؟". خو دوی ته زموږ ځواب دا دی، چې حضرت رسول اکرم صلی الله عليه وسلم فرمايي: "انما الاعمال بالنيات و انما لكل امرء ما نوى" يعنې "د اعمالو د ښه والي او بدوالي معيار نيت دی او هر انسان ته د هغه د نيت جزا ده."

دا يوه قاعده ده، هر شي ته د همدې معيار له مخې کتل کېږي. هر څوک، چې سندرې په دې نيت اوري، چې زړه يې ژوندی او روح يې تازه شي، سستي او تنبلي ترې کډې بار کړي او د الله جل جلاله بنده گي په خپل ډول وکولی شي، ښو کارونو ته وهڅول شي، نو له شک پرته، چې ښه کار يې کړی دی او که د چا نيت نه ثواب او نه گناه وي، نو دده دا کار لغوه ده، چې نه گناه لري او نه ثواب، لکه ښونو ته تلل، د ساعت تېرۍ لپاره د خپل کور په مخ کې گرځېدل، له خپل ذوق سره سم د رنگونو ټاکل او ... " (المحلی 60/9)

شهيد آيت الله ډاکتر بهشتي ددې ايت: ((و اذ سمعوا اللغو اعرضوا عنه)) يعنې: ((کله چې لغو واورې نو ځان ترې ژغوري)) په تفسير کې وايي چې که لغو د لهو په معنى وي او که په بله ځانگړې معنى، د آيت ښکاره غرض دادی چې له دې آيت څخه د موسيقۍ د حرمت لپاره کار نه شي اخيستل کېدای، نو پر دې بنسټ ویلی شو چې په قرآن کې داسې آيت نه شو موندلی چې هغه دې د موسيقۍ په حرمت او آن په ټوليز ډول د لهو او لغو په حرمت دلالت وکړي .

3_ د حرمت پلويان په دې حديث استناد کوي: " د مؤمن له خوا چې هره لهو ترسره کېږي، نو باطله ده مگر له خپلې

مېرمنې سره لوبې، د آسونو پالنه او روزنه او غشي ویشتل ". (اصحاب السنن)

دوی وايي چې په دې ځای کې سندرې نه دي يادې شوي، نو اورېدل يې روا نه دي.

خو د روا والي پلويان بيا ځواب ورکوي، چې دا حديث ضعيف (کمزوری) دی او استدلال پرې نه کېږي او که داومنو، چې صحيح دی، نو دا خو بيا هم د حرمت معنی نه ورکوي، بلکې په بې گټې توب دلالت کوي.

دا حديث دوه ډوله سند لري په يوه کې يې عبدالله ابن زيد بن ازرقي دی او په بل کې يې خالد بن زيد دی او ډاکټر محمد عماره وايي چې د حديثو د پوهانو په نظر دواړه مجهول دي

له حضرت ابو درداء څخه را نقل شوي دي چې وايي: "زه چې څومره کولی شم، نو باطل کارونه کوم، ددې لپاره چې د حق د پلويتوب قوت مې ډېر شي." (الاسلام والفن)

دکتور قرضاوي وايي، چې که پورتنی حديث صحيح هم وي، نو غرض يې دا نه دی، چې گوندې يواځې هم دا درې لوبې روا دي يعنې دا انحصاري حديث نه دی که داسې وای، نو رسول الله صلى الله عليه وسلم به په نبوي مسجد کې حبشو ته د لوبې – چې دی هم د دوی لوبې نڅا بولي – اجازه نه وه ورکړې، نه به يې خپله ددې لوبو ننداره کړې وه او نه به يې حضرت عايشې رضي الله عنها ته ددې لوبو د نندارې اجازه ورکړې وه. په ښوونو، گلکڅونو... کې گرځېدل، د الوتونکيو خواړه غږونه اورېدل... که څه هم باطل او بې گټې دي، خو حرام نه دي.

همداسې دوه نور روايتونه هم شته دي لکه: ((ليس لهو المؤمن الا ثلاث: رمى الرجل بقوسه او تأديبه فرسه او ملاعبته امراته)) يعنې: ((مؤمن له دې درې ساعت تېريو پرته د نورو اجازه نلري: غشي ويشتل، د اسونو روزنه او له خپلې مېرمنې سره لوبې.))

ددې حديث په سند کې هم خالد بن زيد دی چې مجهول دی.

يو بل روايت کې د عطاء ابن ابي رباح له خولې ويل شوي چې جابر بن عبدالله انصاري او جابر بن عبید انصاري مې وليدل چې غشي يې اورول، له دې دواړو څخه يوه بل ته وويل چې آيا تا نه دي اورېدلي چې د خدای جل جلاله پيغمبر صلى الله عليه وسلم فرمايي: ((كل شئ ليس من ذكر الله فهو لعب لا يكون اربعة: ملاعبة الرجل امراته و تأديب الرجل فرسه و مشي الرجل بين الغرضين و تعليم الرجل السباحة)) يعنې: ((هر شئ چې د خدای جل جلاله ياد په کې نه وي اوله دې څلورو شيانو هم نه وي نو لوبې دي، هغه له خپلې مېرمنې سره لوبې، د خپل آس روزنه، د دوه درو تر منځ پلي تگ او لامبو يادول دي.))

ابن حزم وايي چې دا روايت جعلي دی او په اسنادو کې يې په ناوړه ډول تدليس کړی دی، (يعنی چې څوک له خپل هم مهالي څخه داسې څه روايت کړي چې ترې اورېدلي يې نه وي يا خپل شيخ – هغه څوک چې ترې روايت کوي – په داسې نوم ياد کړي چې پرې مشهور نه وي) ځکه چې ددې حديث په سند کې چې کوم زهري دی دا هماغه نوموتی او مشهور ابن شهاب زهري ندی، بلکې دا بل نا پېژندل شوی او مجهول زهري دی چې عبدالرحيم نومېږي او خالد بن ابي زيد يې هم په سند کې دی چې هغه هم مجهول دی.

4_د موسيقۍ د حرمت پلويان په دې روايت هم استناد کوي، چې بخاري يې له ابو مالک او ابوعامر اشعري څخه رانقلوي: "ليکونن قوم من امتی يستحلون الحر و الحرير والخمر و المعازف" يعنې "زما په امت کې به داسې خلک پيدا شي، چې زنا حلالوي، د ورېښمو ټوټې، شراب او معازف مباح بولي." (بخاري).

دکتور محمد عماره وايي چې بخاري دې روايت ته کوم سند نه دی وړاندې کړی يواځې دومره يې وېلي چې هشام بن عمار له عامر څخه روايت کوي او ابوعامر خپله مجهول دی.

ددې روايت دراويانو ژوند ليک په تهذيب التهذيب کې ښه روښانه شوی دی

خو ابن قيم جوزي په روضة المحبين کې دابن حزم وينا ننګوي او وايي چې دا خبره له ابن حزم څخه پټه پاتې ده چې بخاري چې له چا څخه روايت کړی دی هغه هشام بن عمار دی او هغه يې ليدلی دی او له بخاري پرته دحديثو نورو امامانو ورته سند ورکړی دی

په الاسلام والفن کې ددې روايت په اړه ليکي: دا حديث که څه هم بخاري رانقل کړی دی، خو دا د معلقو حديثو له ډلې څخه دی او مسند متصل نه دی. همدا لامل دی، چې امام ابن حزم يې د سند د منقطع کېدلو (تر رسول اکرم صلی الله عليه وسلم پورې د راويانو د لړۍ نه رسېدل) له کبله ردوي او نه يې مني، له معلق والي پرته نورو هم وېلي دي، چې په سند او متن دواړو کې يې نيمگړتيا شته ده.

امام حافظ ابن حجر عسقلاني کوشنېن کړی دی، چې ددې روايت سند متصل کړي او دې کار ته يې له نهو لارو هڅه کړې ده، خو دا ټولې لارې هماغه راوي ته ورگرځي، چې د حديثو امامان او نقادان پرې نيوکې لري. دا شخص د عمار زوی هشام دی.

(تعليق التعليق د حافظ ابن حجر)

نوموړی که څه هم د دمشق خطيب، محدث او عالم وو او ابن معين او عجلي يې ثقه بولي، خو امام ابو داؤد د هغه په اړه وايي: "څلور سوه حديثونه يې روايت کړي دي، چې هېڅ اصل او بنسټ نه لري." ابو حاتم يې په اړه وايي: "رېښتيا ويونکی دی، خو تل نه، څه يې چې لاس ته ورغلل، خلکو ته يې وويل، څه چې ورته ورښودل شوي دي، خلکو ته يې [بې له پلټنې] وړاندې کړي دي".

حضرت امام احمد يې په اړه وايي: "بې مغزه او کم عقل دی".

نسايي يې په اړه وايي: "هغه ته بايد هېڅ توجه ونه شي" يعنې [هېڅ ثقه نه دی].

حافظ ذهبي که څه هم له نوموړي څخه دفاع کړې ده، خو وايي چې "هشام رښتيا ويونکی دی، خو ډېرې خبرې کوي او داسې اقوال لري، چې کولی شو رد یې کړو... په اختلافي او هغو مسایلو کې چې د ټولو په ژوند پورې اړه لري، د دا ډول خلکو روایت نه منل کېږي".

ددې حدیث په اصل متن او سند کې له خبرو سربېره ددې حدیث په دلالت او محتوی (منځپانګه) کې هم څه خبرې او اختلاف شته دی. په صحیح او دقیق ډول معلومه نه ده، چې له معارف څخه غرض څه دی؟ معارف یعنې څه؟ ځینې وايي د لېو او ساعت تېرۍ وسایل ترې غرض دي، دا هم ویل شوي دي چې معارف یعنې د سندرو او موسیقۍ سامان. که بیا هم دا ومنو، چې دلته له معارف څخه هدف د موسیقۍ وسایل دي، نو د حدیث لفظ چې په بخاري کې په معلق ډول راغلی د معارفو د تحریم ښکاره څرګندوی نه دی، ځکه چې [د حلال بولي] لفظ لکه څنګه یې چې ابن عربي وايي دوه معناوې لري، یوه معنا دا چې د هغوی په حلالوالي عقیده او باور لري او دوهمه یې مجازي معنا ده، چې په استعمال کې یې اسانۍ او سطحي نظر ته وایي. دلته که لومړۍ معنا مراد وای یعنې د لفظ حقيقي معنا، چې هغه په حلالو د حرامو بدلول دي، نو دا خو کفر ګڼل کېږي، ځکه هغه څه حلال بلل، چې حرمت یې قطعي وي لکه زنا، شراب... نو دا خو د ټولو په اتفاق کفر ده.

که ومنو، چې حدیث دلته په حراموالي دلالت کوي، نو آیا هدف دا دی چې دا څه شيان چې په دې حدیث کې یاد شوي [زنا، شراب، ورېښم او موسیقۍ] دا ټول یوځای کول حرام دي او که هر یو یې بېل بېل ترسره کول حرام دي؟ دلته لومړۍ قول [یوځای کول] قوي برېښي، ځکه دا حدیث هغه خلك غندي او د هغو خلکو اخلاقو ته اشاره کوي، چې په زنا، شراب څښلو، شپې ناستې [شب نشینۍ] له کاره وتي، ټوله مخه او ټول سر او کار یې له نجونو، شرابو، کبابو، سروزرو، ورېښمو او ټنگ ټکور سره دی.

ابن ماجه دا حدیث له ابو مالك اشعري څخه په دې ډول روایت کوي: "زما له امت څخه به ځینې کسان شراب څښي، خو بل نوم به ورته ږدي، په مېلو او د سندرو غاړو ښځو په غېږه کې به پروت وي. الله جل جلاله به یې په ځمکه خښ کړي او خنزیران او بیزوګان به ترې جوړ کړي." همدا راز ابن حبان په خپل (صحیح) کې او بخاري په خپل تاریخ کې دا روایت کړی دی، خو هر چا چې له هشام پرته له بل چا روایت کړی دی، تاکید یې پر شرابو کړی دی او سندري او موسیقي یې د زنا او شرابو د مجلس د متمم (پوره کوونکي) او تابع غوندې یاد کړي دي.

نو دلته د خبرې فوکس شراب دي یعنې په اصل کې همدا حرام دي.

5_د تحریم مدافعين د حضرت عايشې رضي الله عنها دا حدیث دلیل نیسي: "الله جل جلاله د سندرغاړو ښځو، پلورل، بیه... حرام ګرځولي دي".

ترمذي او تلبیس ابلیس

خواب دا دی، چې دا حدیث او د سندرغاړو وینځو د پلورلو د حرمت په اړه، چې نور څومره احادیث دي، ټول ضعیف [کمزوري] دي. (المحلی 56/9)

ابن حزم وايي: ددې روایت په راویانو کې سعید ابن رزین دی چې له خپل ورور څخه روایت کوي او هېڅوک هم دادواړه نه پېژني. په لسان المیزان کې یې همداروایت له خپل پلار څخه کړی امام ذهبي او امام ابن حجر هم دسعید په اړه دابن حزم نظر تائیدوي.

وګوري دابن حجر لسان ۲۹:۳ او دذهبي میزان ۱۳۶:۲

همداراز ددې حدیث په راویانو کې لیث هم دی چې ضعیف دی. طبراني په الاوسط کې په کمزوري سند روایت کړی او بیهقي وايي چې: ((محفوظ ندی))

بل دا چې امام غزالي وايي دلته له سندرغاړو وینځو څخه غرض هغه وینځې دي، چې د شرابو په محفلو، مېکدو او عسرتکدو کې پردیو، فاسقو نارینه و ته سندرې وايي او د ښځو له خوا پردیو فاسقو نارینه و او هر هغه چا ته، چې د فساد وېره ترې وي، سندرې ويل حرام دي، خو خپل مالک [د وینځې بادار] ته سندرې ويل په دې حدیث کې حرامې شوې نه دي. آن دپردیو پر وړاندې هم هغه وخت وینځو ته سندرې ويل روا دي چې دفتنې وېره نه وي. لکه په لاندې حدیث کې، چې راغلي دي او صحیحینو (بخاري او مسلم) یې روایت کړي دي. هغه داسې، چې رسول الله صلی الله علیه وسلم د دوو وینځو د سندرو غږ واورېد، خو هغه یې منع نه کړلې او ابوبکر رضي الله عنه ته یې وفرمایل: "دا دواړه پرېږده (چې خپلې سندرې وايي)."

صحابه و سندرغاړې وینځې پلورلې او پېرلې دي لکه وروسته به چې د ابن عمر او ابن جعفر معامله ولولو، نو که د سندرغاړو وینځو پلورل او پېرل چور حرام وای، نو دوی ولې پلورلې او یا پېرلې؟

بل دا چې اسلام، چې د سندرغاړو وینځو پلورل حرام بللي دي لامل دا دی، چې اسلام غوښتل او غواړي، چې د وینځو او مرییتوب دود دې له اسلامي ټولنې څخه ورو ورو کډه وکړي او په دې ډول چې یو دې وینځه په یوه او بل دې یې په بل پلوري دا کار ښه نه عملي کېږي، دلته حکمت او د اسلام غېر امریه غوښتنه (د خلکو هڅونه) دا ده، چې سندرغاړې وینځه مه پلوره، بلکې ښه دا ده چې مخه یې ورته خلاصه او ازاده یې کړې.

6_دوی بل د نافع دا روایت دلیل نیسي: "کله چې ابن عمر رضي الله عنه د یوه شپانه د شپېلۍ غږ واورېد، نو په دواړو غوږونو یې گوټې کېښودې، لاره یې بدله کړه او له نافع رضي الله عنه څخه یې وپوښتل، چې ای نافع رضي الله عنه ته دا غږ اورې. ما ورته وویل، چې هو! ده همداسې پوښتل، چې غږ اورې؟ او ما ورته ویل چې هو. تر دې چې نور ما هم د شپېلۍ غږ نه اورېده او هغه ته مې وویل، چې نه، نور یې نه اورم. له هغې وروسته ابن عمر رضي الله عنه له غوږو گوټې لېرې کړې او خپله سورلۍ یې اصلي لارې ته برابره کړه او ویې ویل: "رأيت رسول الله صلی الله"

عليه وسلم يسمع زمارة راع فصنع مثل هذا" يعني "رسول الله صلى الله عليه وسلم مي وليد په داسې حال کې، چې هغه د شپانه د شپېلۍ غږ اورېد، نو هغه صلى الله عليه وسلم همداسې وکړل".

(احمد، ابو داؤد، ابن ماجه)

حضرت ابو داؤد ددې حديث په اړه وايي، چې دا حديث موضوعي دی ابو علي الوُلُوي وايي چې له ابوداؤد څخه مې اورېدلي دي چې ويل يې دا حديث منکر دی او که صحيح هم شي، نو دا خو د موسيقۍ د رواوالي د پلويانو دليل دی، نه يې د مخالفينو. دا ځکه چې که د شپېلۍ اورېدل حرام وای، نو رسول الله صلى الله عليه وسلم به ابن عمر رضي الله عنه ته مباح نه بلله او ابن عمر رضي الله عنه به نافع رضي الله عنه ته مباح نه بلله او هغوی ته به يې هم امر کړی وای، چې تاسو يې هم مه اورئ. دا چې رسول الله صلى الله عليه وسلم ابن عمر رضي الله عنه پرېښود، چې وايي وري او ابن عمر رضي الله عنه بيا نافع رضي الله عنه پرېښود دا په خپله د رواوالي دليل دی، ځکه چې رسول الله صلى الله عليه وسلم يې يواځې په خپله له اورېدلو ډډه وکړه. رسول الله صلى الله عليه وسلم يواځې له شپېلۍ څخه نه، بلکې له ډېرو نورو مباحو دنيوي چارو څخه په خپل طبيعت ډډه کوله. د بېلگې په ډول په شريعت کې په ډډې يا تکيې لگولو خوراک روا دی، خو رسول الله صلى الله عليه وسلم هېڅکله هم په ډډې خوراک نه کاوه او يا دا چې هغه صلى الله عليه وسلم به د شپې په داسې حال کې ویده کېده، چې هېڅ درهم او دينار يا سره او سپين زر به يې ذخيره نه درلودل او خيراتول به يې، خو نور خلك بيا په دې کار مکلف نه دي. دا د هغه صلى الله عليه وسلم ځانگړنه وه، همدا ډول دلته د شپېلۍ حکم هم همداسې دی.

7_ دوی په دې روايت هم استناد کوي: "رښتيا ده، چې موسيقي په زړونو کې نفاق زرغونوي." ابوداؤد

ددې روايت په راويانو کې عبدالرحمن بن عبدالله عمري دی امام احمد دده په اړه وايي: ((دده يوحديث هم صحيح ندی))، ((دده حديث مو حذف کړ، حديثونه يې منکر دي دروغجن و)) السماع

همدارازددې حديث په سند کې سلام بن مسكين له يو بې نومه بوډا څخه روايت کوي چې دابن حزم په وينا، رښتيا هم حيرانوونکی دی.

دا نه ده ثابته ده، چې دا دې د رسول الله صلى الله عليه وسلم چې معصوم دی وينا وي، بلکې د يو چا نظر دی، چې نور ورسره مخالفت لري. په ځانگړي ډول قدومن صوفيان. دوی وايي، چې سندرې زړونه نرموي او له گناه څخه د پښېمانۍ او توبې او بخښنې غوښتلو لامل گرځي. همدا لامل دی، چې صوفيان خپل روحونه په موسيقۍ تازه او ژوندي کوي او خدای جل جلاله ته پرې ځان نږدې کوي، خپل هوډ او قصد پرې وېرمن او خوشبو کوي او دا يو داسې حالت دی، چې له تجربې، ځکلو او تمرين پرته پرې څوک نه پوهېږي او هر چا چې دا حال وځکه نو رښتوني شناخت ته ورسېد او (شنيدن کی بود، مانند ديدن).

امام غزالي وايي: "دا حکم د اورېدونکي په اړه نه، بلکې په هغه سندرغاړي تطبيقېږي، چې سندرې يې د زړه له تل څخه نه وي، په مصنوعي اکتونو د خلکو پام ځانته راواړوي، خپله دومره اغېزمن نه وي، خو په دروغو ځان ډېر اغېزمن ښيي. ددې لپاره، چې خلک يې خوښ کړي، له هغوی سره منافقانه او دوه مخی چلند کوي، خو غزالي زياتوي: "او دا کار د تحريم لامل نه گرځي، ځکه چې ډېر شيان او کارونه د نفاق د را زرغونېدلو لامل گرځي، خو حرام نه دي. لکه د ښو جامو اغوستل، په ښه سپرلي (اوس په ښه موټر کې) گرځېدل، نور د وياړ سامانونه کارول، نو له همدې کبله د نفاق د ظهور او زرغونېدلو د علتونو او لاملونو کارول گناه نه ده.

8_ د موسيقۍ د حرمت پلويان په هغه څه، چې د شايي په ډول په خلکو کې خپاره شوي، چې گویا د ښځې غږ عورت دی استدلال کوي، خو د ښځې غږ عورت نه دی. علامه دکتور يوسف قرضاوي وايي، چې د خدای جل جلاله په دين کې هېڅ داسې دليل او يا شبه دليل (دليل ته ورته سند) نشته، چې وښيي چې د ښځې غږ عورت دی. ډېرو ښځو به له رسول اکرم صلی الله عليه وسلم څخه پوښتنې کولې، ډېرو صحابه و له سپېڅلو بيبيانو پوښتنې کولې او هغوی به ځوابونه ورکول، خو هېچا ونه ويل چې دا حديث چې عابشې يا بلې صحابېې روايت کړی او يا دا فتوی چې فلانۍ صحابېې ورکړې ده، دا د عورت [د ښځو د غږ] لوڅېدل دي، چې پټول يې فرض دي. سره له دې، چې د نورو مسلمانو مېرمنو په پرتله امهات المومنين ته شرايط تنگ او سخت وو او ځينې داسې قيودات پرې ايښودل شوي وو، چې پر نورو مسلمانو مېرمنو نه دي ايښودل شوي.

[د ښځو د غږ د حکم په اړه زما په بل کتاب [ښځه او اسلام] کې اوږده څېړنه شوې ده. د معلوماتو د زياتوالي لپاره يې کتلی شئ].

که څوک ووايي، چې دا په عادي ژوند پورې اړوند دي، نو زموږ ځواب ورته دا دی، چې حضرت رسول اکرم صلی الله عليه وسلم د دوه و وينځو له خولو سندرې واورېدې، نو هغه يې منع نه کړلې او حضرت ابوبکر صديق رضي الله عنه ته يې هم وويل، چې له دوی سره کار مه لره.

ابو جعفر رضي الله عنه، نورو صحابه و او تابعينو به له وينځو څخه سندرې اورېدلې.

9_ د موسيقۍ دښمنان په هغه روايت هم استدلال کوي، چې ترمذي په مرفوع ډول له حضرت علي رضي الله عنه څخه روايت کړی دی: "هر کله چې زما امت دا پنځلس کارونه وکړي، نو په بلا به اخته شي" په دوی کې له سندرغاړو وينځو او د موسيقۍ له وساپلو څخه گټه اخيستل هم ښودل شوي دي، خو قرضاوي وايي، چې د ټولو په اتفاق سره دا حديث ضعيف دی، نو ځکه نشو کولی چې پرې استناد وکړو.

ابن حزم وايي چې تر يحيی ابن سعيد پورې ددې روايت راويان ټول مجهول خلک دي او يحيی ابن سعيد له محمد څخه يوه کلمه هم نده روايت کړې ځکه چې دهغه هممهاله نه و. ددې

روایت په سند کې فرج بن فضاله هم دی او امام احمد دده په اړه وايي چې هغه له يحيى څخه منکر حدیث روایت کړی دی . ده به باوري خلکو ته منکر احادیث منسوبول ، ابن حبان وايي چې فرج بن فضاله دا حدیثو باوري سندونه جوړ او ترتیب کړل او بیا به یې بېهوده متنونه ورپورې وتړل یعنې صحیح او متصل سند پسې به یې بېهوده او چټي متن تارې چې په دې ډول متنونو استدلال صحیح ندی .

الاسلام والفنون الجميلة نقل له السماع ٨٥ مخ څخه

١٠- دوی د ابو امامه په دې روایت هم استناد کوي چې وايي له رسول اکرم صلی الله عليه وسلم څخه مې واورېدل : ((لا یحل تعلیم المغنیات ولا شرا وُهن ولا بیعهن ولا اتخاذهن و ثمنهن حرام و قد انزل الله ذالک فی کتابه : (ومن الناس من یشتري لهُوالحدیث لیضل عن سبیل الله بغير علم) ، و الذی نفسی بیده مارفع رجل عقیرته بالغناء الا ارتدفه شیطانان یضربان بارجلہما صدره و ظهره حتی یسکت) ، یعنې : ((د سندر غاړو ښځو روزنه ، پېرل او پلورل او کارته نیول روانه دي ، د هغوی بیه حرامه ده او الله جل جلاله دا په قرآن کې نازل کړي دي .)) او په خلکو کې داسې کسان هم شته چې بې گټې او چټي خبرې اخلي چې بیا په دې خبرو د الله جل جلاله بنده گان په ناپوهۍ سره له حقې لارې واړوي ، په هغه ذات سوگند چې زما روح یې په واک کې دی ، هېڅوک سندرې نه وايي مگر دا چې دوه شیطانان ورپسې شي او پر پښو پر سینه او پر ملا یې تر هغې وهي تر څو چپ شي .))

ددې حدیث په روایت کوونکیو کې اسماعیل بن عیاش او قاسم دي چې محدثین دواړه ضعیف بولي . که څه هم ابن حجر ترې دفاع کړېده خو ابن حزم یې کمزوري بولي او (منکر له) حدیث یې بولي ، اسماعیل ابن عباس د (التهدیب)) په اړه وايي چې ځینې پرې باور کوي او ځینې پرې نیوکې لري ، کله چې د نوموړي په اړه له يحيى ابن معین څخه و پوښتل شول نو ویې ویل : ((د شام له اوسېدونکیو سره ستونزه نلري خو عراقیان یې روایات (حدیثونه) نه مني .

ددې روایت په سند کې عبدالملک بن حبیب هم دی او لکه چې لاندې یې لولو ، محدثین پرې باور نه لري .

١١- عبدالملک بن حبیب دوه روایته لري ، یو دا چې رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمایي : ((ان المغنی اذنه بید شیطان یرعشه حتی یسکت .))

یعنې : ((د سندرغاړي غوږونه د شیطان په واک کې دي تر هغې یې خوځوي تر څو چپ شي .))

ددې حدیث یو راوي عبدالملک دی چې علما پرې باور نه کوي او بل یې عمري صغیر دی ، چې علما یې ضعیف بولي .

دوهم دا چې رسول الله صلالله عليه وسلم فرمايي : ((ان الله حرم تعليم المغنيات و شراء هم و بيعهن و اكل اثمانهن .)) يعنې : ((رښتيا چې الله جل جلاله د سندرغاړو ښځو روزل ، پېرل او پلورل او د هغوی بيې خوړل حرام گرځولي دي .))

محمد عماره وايي چې: ((د عبدالملک بن حبيب ټول حديثونه د ورکولو وړ دي .))

دې روايت ته د گوټې نيولو وړ يو بل ټکی دادی بې له دې چې د وينځو اواصيلو (ازادو) ښځو توپير وشي ، په ټوليز ډول وېل شوي چې د سندرغاړو ښځو پلورل او پېرل او بيه حرامه ده . په اسلامي فقه کې د وينځو د پلورلو او پېرلو اجازه شته خو د ازادو ښځو پلورل او پېرل هېڅکله هم روا نه دي او په دې کې ښځې په مطلق ډول (د وينځو او ازادو له توپير پرته) يادې شوې دي او داسې برداشت ترې کېږي چې که اصيله او ازاده ښځه سندرغاړې نه وي نو پلورل ، پېرل او د بيې خوړل هر څه بې روا دي . چې دا د الله جل جلاله د احکامو او نبوي ارشاداتو مخالفه خبره ده او په احاديثو کې دومره تېروتنه او تعارض هيڅکله نه وي چې دا په خپله ددې روايت کمزوري په گوته کوي .

بله دا چې دا له نورو موثقي رواياتو سره ښکاره ټکر لري موږ وينو چې د رسول الله صلالله عليه وسلم صحابه و سندرغاړې وينځې پلورلې او پېرلې دي چې بېلگې يې دلته هم لولو .

ابن الفريسي د عبدالملک بن حبيب (۲۳۸ هجري - ۸۵۲ م) په اړه وايي چې هغه حديث پېژندونکی نه دی ، با جني او ابن حزم يې په اړه وايي: ((ابو عمر بن عبدالبر به هغه دروغجن باله .))

۱۲- حضرت انس (رضي الله عنه) وايي چې رسول الله صلى الله عليه وسلم فرمايلي: ((من جلس الى قنية صب في اذنيه الانك يوم القيامة .)) يعنې : ((څوک چې د سندرغاړې سندروته کېږي نو د قيامت په ورځ به يې په غوږونو کې سرپ واچول شي .))

ابن حزم وايي چې انس رضي الله عنه ته منسوب دا حديث بدمرغي راټوکوي ځکه چې نا پېژندل شويو کسانو روايت کړيدی او يو د باور وړ شخص هم په دې اړه له مالک څخه روايت نه دی کړی .

دوهم دا چې په دې روايت کې مکحول له عايشې رضي الله عنها څخه روايت کوي په داسې حال کې چې هغه هېڅکله هم عايشه رضي الله عنها نه ده ليدلې او نه يې هممهاله وو . همداراز په دې روايت کې د هاشم بن ناصح او عمر بن موسی غوندې مجهول خلک دي ، دا حديث منقطع هم دی او په دې روايت کې له ابو عبدالله څخه هم روايت شوی دی چې هېڅوک يې نه پېژني .

ددې روايت په رواياتو کې ابو نعيم - عبید بن هاشم - هم دی چې ابن قيسر يې په اړه وايي : ((هغه ضعیف دی او حديث يې له ابن مبارک څخه نه دی راخيستی او له مالک څخه ډېر منکر دي ، بلکې له ابن منکدر څخه يې په مرسل ډول روايت کړی دی .))

الاسلام والفنون الجميلة .)

۱۳ د ابو مالک اشعري رضي الله عنه روايت چې وايي له پيغمبر صلى الله عليه وسلم څخه يې اورېدلي دي (يشرب الناس من امتي الخمر يسمونها بغير اسمها تضرب على رؤسهم المعازف و القنيات يخسف بهم الله الارض .)) يعنى: ((زما په امت کې به ځينې خلک شراب څښي خو بل نوم به پرې ږدي او په مخکې به يې موسيقي غږېږي او سندرغاړې ښځې به سندرې وايي ، الله جل جلاله به يې په ځمکه نښاسي))

ابن ماجه او تاريخ بخاري .

دا د ابن ابي شيبه روايت دى چې معاويه بن صالح پکې دى چې کمزورى يې بولي او بل په کې مالک ابن ابي مريم دى چې څوک يې نه پېژني .

امام ذهبي هم وايي: ((ابن معين د معاويه بن صالح په اړه وايي: د خوښې ، او باور ، وړ شخص نه دى .))

۱۴- په يو حديث کې راغلي چې : ((ان الله تعالى نهى عن صوتين ملعونين : صوت نائحه و صوت مغنية)) يعنى ((الله جل جلاله دوه رتل شوي غږونه منع کړيدي: د نوحه کوونکې (په مړي په اجوره يا بې اجورې په ډېر لوړ غږ او له حد څخه په وتلي انداز يا په مکر ژړېدونکې ښځې) او د سندرغاړې ښځې غږونه .))

ابن حزم وايي: دا معلومه نده چې ددې روايت راوي څوک دى . دې ته د قدسي حديث نسبت شوى چې هېڅ سند نه لري او مطلق په پورتنۍ ډول روايت شوى دى .

ډاکټر عماره د السماع په حواله وايي چې ددې روايت راوي جابر دى او ابن حبان د هغه په اړه وايي چې هغه حافظه نه لري ، ډېرې سهوې کوي ، توهم پرسته دى . د وهم او گومان له مخې به يې روايتونه کول ، يو خيال پلوه (خيال پالونکى) شخص دى ، ډېر زيات منکر احاديث لري نو د پرېښودلو وړ دى او احمد بن حنبل او يحيى بن معين هغه پرېښى دى ، هغه په دروغ ويلو او له ځانه د جوړو احاديثو په خپرولو او د صحيحو احاديثو په پټولو کې ځانگړى شهرت لري .

او ددې حديث په دوهم روايت کې محمد بن يزيد طحان يشکري دى چې هغه هم ناوړه او له ځانه د حديثو جوړوونکى شخص وو .

السماع ۸۳_۸۵

۱۵- حضرت عايشې رضي الله عنها ته منسوب روايت: ((من مات و عنده جارية مغنية فلا تصلوا عليه .)) يعنى: ((هر څوک چې مړ شي او سندرغاړې وينځه ولري نو په هغه (د جنازې) لمونځ مه کوئ .))

ددې روایت دوه راویان هاشم او عمر مجهوله خلک دي او مکحول له سره عایشه رضي الله عنها لیدلې نه ده نو څنگه له هغې رضي الله عنها څخه روایت کوي .

١٦- عبدالله ابن عمر ته منسوب روایت چې وايي: ((يو سړي د خدای رسول ته وويل چې زه اوبن لرم آیا خدا ورته ویلی شم ؟ هغه صلبالله علیه وسلم ورته وفرمایل هو ، هغه بیا وپوښتل چې آیا سندرې ورته ویلی شم ؟ هغه صلی الله علیه وسلم ورته وفرمایل ، پوه شه چې د سندرغاړي غوږونه د شیطان په واک کې دي ، سپکوي یې تر څو چې چپ شي .))

ددې روایت په راویانو کې یو عبدالملک دی چې د باور وړ ندی او بل عمر صغیر دی چې محدثین یې ضعیف بولي . ابن حزم عبدا لملک ته د نا باوره او هلاکوونکي الفاظ کارولي دي .

لکه وړاندې مو چې وویل خدا د (ح) په پېښ سره هغه غږ او سندروته وايي چې اوبن پرې مستوي او گرندی تگ پرې کوي .

١٧- دسعید ابن منصور له لارې له ابو داؤد له سلیم بن سالم بصري ، له حسان بن ابي سنان ، بیا د یو سړي پواسطه له ابو هريره رضي الله عنه څخه روایت شوی دی چې رسول الله صلبالله علیه وسلم فرمایي: ((یمسخ قوم من امتي فی اخرالزمان قردة و خنازیر قالوا : یا رسول الله و يشهدون ان لا اله الا الله و انک رسول الله : قال نعم ویصلون و یصومون و یحجون قالوا : فما بالهم یا رسول الله ؟ قال : اتخذوا المعازف والقنیات والدفوف و یشریون هذه الاشربة فباتوا (١) علی لهو هم و شرابهم فاصبحوا قردة و خنازیر .))

(١) په بل روایت کې فیباتون راغلي دي

یعنې : ((په وروستی زمانه کې به زما د امت یوه ډله د بیزوگانو (شادیانو) او خوگانو په بڼې مسخ شي ، ویې ویل: ای د خدای جل جلاله رسوله ! او هغوی شهادت ورکوي چې له یو الله جل جلاله پرته بل معبود نشته اوته په حقه د الله استازی یې ((هغه صلبالله علیه وسلم وفرمایل هو او لمونځ به هم کوي ، روژه به هم نیسي او حج به هم کوي . هغوی وویل ای د خدای جل جلاله رسوله ! خیر په هغوی څه شويدي ؟ هغه صلبالله علیه وسلم وفرمایل : ساز او سرودبه غږوي ، سندرغاړې ښځې او دریاگانې به کاروي او شراب به څښي او شپه په لهو او شراب څښلو سبا کوي او په دې وخت کې به د بیزو گانو او خوگانو په بڼه واوړي .))

دا روایت دداسې چا لخواشوی چې نه نوم لري اونه یې څوک پېژني .

شهید آیت الله ډاکتر بهشتي وايي چې په روایاتو کې ساز، طنبور وهلو او دا دول نورو شيانو ته اشاره شوېده چې د ځان خوښ ساتلو او لهو الات ورته ویل کېږي، د شيعه گانو او سنيانو په کتابونو کې داسې روایات (احادیث) هم شته چې غواړي چې څه نا څه ددې وسایطو د استعمال په حرمت دلالت وکړي .

ځيني فقهاوو دا ډول استنباط کړی دی چې نه غواړي موسيقي ته په ټوليزه توگه حرامه ووايي، بلکې پدې اړه راغلي روايات غواړي چې ووايي هغه مجلسونه او د لڼو او لعب هغه محفلونه حرام دي چې د شتمنو، اشرافو او بډايانو په کورونو او د هغوی په استوگنځايونو کې به جوړېدل، ټوله شپه به عياشي فحاشي کېده، زنا به وه، فسق او فجور به و، له فحشاډکې او بربندې سندرې به وې، ښځې او نارينه به گډ نڅېدل او موسيقي به په دا ډول مجلسونو کې، په اوږو کې د مالگې په اندازه وه، او نورو گناهونو ته د هڅولو په غرض غږول کېده .

نو پر همدې بنسټ په لنډه توگه ويلي شو چې هره سندرې او هره موسيقي حرامه نه ده، هغه موسيقي حرامه ده، چې خلک گناه او فحشا ته هڅوي، د ايمان سپېڅلتيا يې زيانمنوي، اخلاق يې کمزوري کوي .

خو که کومه موسيقي دا ډول اغېز ونلري، نو غږول يې حرام ندي .

۱۸- همداراز د سعيدمنصور له لارې له حارث بن شهاب ، له فرقد سبخي له عاصم بن عمر اوله ابو دمامه رضي الله عنه څخه روايت شوی چې وايي پيغمبر صلالله عليه وسلم فرمايي: ((تبیت طائفه من امتي علی لڼو و لعب ، و اكل و شرب فيصبحوا قرده و خنازير يکون فيهما خسف و قذف ، و يبعث علی حى من احيائهم ريح فتفسفهم کما نسفت من کان قبلهم باستحلالهم الحرام و لبسهم الحرير ، و ضربهم الدفوف ، و اتخاذهم القيان .))

يعنی : ((زما د امت يوه ډله به شپه په ساعت تېری ، لوبو ، خوړلو او څښلو سبا کوي او په دې وخت کې به د بيزو گانو او خوگانو په بڼه واوړي ، او په دې کې نابودي او سختوالی دی او ددوی له کليو څخه به يو کلي ته داسې باد ولېږل شي چې دوی به له منځه وېسي ، لکه څنگه يې چې له دوی څخه وړاندیني خلک د حرامو د حلال گڼلو ، د ورېښمود جامو په اغوستلو او د درياگانو د وهلو او سندرغاړو ښځو د په کارولو په سبب له منځه وېږل .))

داد حارث بن نبهان حديث دی او دده حديثونه له سره ليکل (منل) کېږي نه او فرقد سبخي کمزوری دی .

او سليم بن سالم، حسان بن ابي سنان او عاصم بن عمر مجهول دي نوپه يقين سره دا دواړه روايتونه اعتبار نه لري .

د سعيدابن منصور له لارې له فرج بن فضاله، له علي بن

يزيد له قاسم او له حضرت ابو امامه رضي الله عنه څخه روايت شوی : (ان الله بعثنى رحمة للعالمين وامرنى بمحو المعازف والمزامير والا وثان والصلب، لا يحل بيعهن و لاشراء هن ولا تعليمهن ولا التجارة بهن و ثمنهن حرام .)

يعنی ((له شک پرته الله (جل جلاله) زه د نړيوالو لپاره رحمت رالېږلى يم. او ماته يې امر کړی چې سازاو سرود، شپيلۍ گانې، بتان او صليبونه له منځه يوسم، ددې شيانو پلورل، پېرل زده کړه او په دوی سوداگري حرامه ده دهغوی بيه حرامه ده .))

امام حزم وايي، په دې سند کې قاسم ضعیف دی.

۱۹- له ابن اشعري څخه روایت شوی چې دی وايي ابو عامر يا ابو مالک اشعري ماته وویل او په خدای سوگند چې ماته یې دروغ نه دي ویلي چې له رسول الله صلی الله علیه وسلم څخه یې اورېدلي چې هغه صلی الله علیه وسلم وفرمایل : ((لیکون قوم من امتي يستحلون الخمر والحريم والمعازف)) یعنې : ((زما له امت څخه به یوه ډله وي چې خمر (۱)، ورېښمېنې جامې، شراب او موسیقۍ (سرود) روا بولي.))

(۱) دورېښمو ټوټه یا نرمه او نازکه وړۍ.

امام ابن حزم وايي : ((دا حدیث منقطع دی او د بخاري او صدقه بن خالد ترمنځ پکې واټن راغلی دی نو له دې کبله په دې اړه یو حدیث هم صحیح نه دی او ټول موضوعي دي . په خدای جل جلاله سوگند که ددې ټولو یا له دوی څخه دیوه یا یې دډېرو سند دباوري خلکولخوا رسول الله صلی الله علیه وسلم ته رسېدلی وای نو په منلو کې به یې موږ هېڅ شک او زړه نازړه توب نه وای کړی، او که هغه څه چې په دې روایاتو کې راغلي رښتیا وي دبېلګې په توګه دا چې دسندر غاړو وینځو پلورل روانه دي ، بیا خو باید په هغه چا حد جاري شي چې سندر غاړې وینځه یې پېرلې ده او بیا یې ورسره جنسي نږدیوالی کړی، او باید له دې وینځو سره دډرډیکت په پایله کې زېږېدلی کوچنی هغه ته ونه سپارل شي (اونسب یې هم ثابت نه شي) . بله خبره داده چې داسې ډېر شیان شته چې پلورل او پېرل یې منع دي خو ساتل یې روا دي لکه اوبه، پيشو او سپیان، چې ددې ټولو پلورل او پېرل روانه دي خو ساتل یې روا دي همدا راز که ومنو چې دسندر غاړو وینځو پلورل روانه دي نو داڅو په دې مانا نه شوه چې دهغې ساتل هم روانه دي.

دا وو د موسیقۍ د حرمت د پلویانو دلایل، چې ټول ځواب شول. د دوی اکثره روایات یا صحیح ندي او یا صریح نه دي او د موسیقۍ د حرمت په اړه ټول رانقل شوي روایات د ظاهريه و، مالکيه و، حنابله و او شافعيه و، د یو ټولي له خوا کمزوري بلل شوي دي. خو ددې پړعکس د موسیقۍ د روا والي په اړه ډېر صریح، صحیح او کره روایات شته چې په ډاګه ترې د سندرو او موسیقۍ رواوالی جوتېږي.

د موسیقي دروا بلونکو دلايل

کله مو چې د موسیقي د حرمت په اړه دلیل ونه موند، نو د موسیقي حکم د اباحت د اصل له مخې مباح پاتې شو. موږ که د موسیقي د جواز لپاره نور هېڅ دلیل هم ونه لرو، خو چې د حرمت په اړه یې صریح او صحیح دلیل نه وي، نو حکم یې د (الاصل فی الاشياء الاباحه) [په ټولو چارو کې اصل حکم روا والی دی] د قاعدې له مخې، مباحوالی دی. دا خو لا پرېږده، چې په دې اړه ډېر صریح، صحیح او له شک او شېبې وتلي دلاېل شته دي، چې په ډاگه جوتوي، چې موسیقي روا ده.

ددې دلاېلو له ډلې څخه به د مشتمل نمونه خروار په توگه څو روایات رانقل کړو.

۱- حضرت عابشه رضي الله عنها روایت کوي چې دوه وينځو زموږ په کور کې د بعثت سندرې وېلې. رسول اکرم صلبالله عليه وسلم راغی او پرته له دې چې څه ووايي په خپل بستر پرېووت. په همدې وخت کې ابوبکر رضي الله عنه هم راننوت، ماته ډېر په غوسه شو او په تنده لهجه یې راته وویل: "د شیطان غږ، هغه هم د پیغمبر صلبالله عليه وسلم په کور کې؟" خو حضرت رسول اکرم صلبالله عليه وسلم دې دوه انجونو په کار د ابوبکر رضي الله عنه په دې تند او تېز چلند اعتراض وکړ او ورته وېي فرمایي، چې: "ای ابوبکره رضي الله عنه! دوی خپل کار ته پرېږده، په دوی غرض مه لره" (بخاري مسلم او ابن ماجه)

ځینې وايي، چې دا وينځې کوچنۍ وې، خو ځواب دا دی چې که دوی په رشتیا هم کوچنيانې وای، نو حضرت ابوبکر صديق رضي الله عنه به ورته دومره نه په غوسه کېده او دومره به د هغه رضي الله عنه د غوسې د راپارولو لامل نه گرځېده.

-بعثت د اوس او خزرج د قومونو ترمنځ 120 کلنه جگړه وه، چې رسول الله صلبالله عليه وسلم په خپل کونښن پای ته ورسوله، نو ځکه حضرت ابوبکر رضي الله عنه ددې ناوړه جنگ یادولو ته د شیطان غږ ووايه.

دا حدیث د رسول اکرم صلبالله عليه وسلم په عملي سنتو او د هغه صلبالله عليه وسلم په محسوسو شواهدو کې راځي، د مصر مشهور او وتلی عالم ډاکټر محمد عماره په خپل کتاب ((الاسلام والفنون الجميلة)) کې لیکي، دا حدیث جوتوي چې رسول الله صلبالله عليه وسلم نه یواځې دا چې سندرې اورېدلې، بلکې هغه یې تائید کړې هم دي او د سندرو دمنع کوونکیو اجتهاد یې هم اشتباه او د هغوی سهو بللې ده. حضرت ابو بکر صديق رضي الله عنه د خپل اجتهاد پر بنسټ وغوښتل چې هغوی منع کړي، خو رسول الله صلبالله عليه وسلم د ابوبکر رضي الله عنه په دې اجتهاد اعتراض وکړ ددې لپاره چې د سندرو په روا والي یې ټینګار کړي وي. او دا داسې روایت دی چې د حدیثو د جرحې او تعدیل هېڅ عالم یې هم پر کوم روایت کوونکي نیوکه نه ده کړې.

ځينې وايي چې په حديث كې راغلي چې حضرت رسول الله صلبالله عليه وسلم چې دا حال وليد نو مخ يې واړاوه ، خو ډاكټر محمد عماره ځواب ورکوي چې د رسول الله صلبالله عليه وسلم د مخ اړولو لامل انجونو ته نه کتل وو ، او د سندرو نه اورېدل يې لامل نه وو، ځکه چې سندري په غوږ اورېدل کېږي .

داداسې روايت دی چې دحديثو هېڅ عالم يې هم پرراويانو هېڅ ډول نيوکه نه ده کړې

ددې حديث په بل روايت کې چې عمرو بن حارث له ابن شهاب څخه روايت کړی دی او همدا متن پکې راغلی ، داهم ويل شوي دي: ((تغنيان و تضربان)) يعنې: ((سندري يې ويلې او داريایې وهله .))

مسلم او بخاري هم همدا متن د اوزاعي په روايت له ابن شهاب څخه نقل کړیدی .

2_ حضرت عابشه رضي الله عنها روايت کوي، چې هغې يو انصار ته يو انجلۍ ور واده کړه. رسول الله صلبالله عليه وسلم ترې وپوښتل: "ای عايشې رضي الله عنها آیا نخا يې کوله؟ ځکه چې انصار نخا خوشوي". (بخاري، احمد)

3_ ابن عباس رضي الله عنه روايت کوي، چې عايشې رضي الله عنها خپله يوه نږدې دوسته يو انصار ته ورواده کړه. حضرت رسول اکرم صلبالله عليه وسلم ترې وپوښتل، چې "آيا له ناوې سره د مېړه تر کوره ملگرې وي؟" هغې رضي الله عنها ورته ځواب ورکړ "هو" بيا يې ترې وپوښتل آيا له هغې سره مو کومه سندره ويونکې (سندرغاړې) ولېږله؟" حضرت عايشې رضي الله عنها ځواب ورکړ "نه" رسول الله صلبالله عليه وسلم ورته وفرمايل، چې "انصار سندري خوشوونکی قوم دی کاشکې مو ورسره څوک لېږلې وای، چې وېلي يې وای: "اتيناکم اتيناکم فحيانا و حياکم" يعنې "موږ تاسو ته راغلو، موږ تاسو ته راغلو، نو ستاسو سلام دې پر موږ وي او زموږ سلام دې پرتاسو وي". ابن ماجه او نسايي

4_ عامر ابن سعد رضي الله عنه روايت کوي "په يو واده کې له قرظه ابن کعب رضي الله عنه او ابو مسعود انصاري رضي الله عنه سره په داسې حال کې ملگری شوم، چې څو وينځو سندري وېلې. ما ورته وويل، چې ای صحابه و (د خدای د رسول ملگرو) آی هغه کسانو چې د بدر په جگړه کې مو برخه اخيستې. آيا ستاسو پر وړاندې داسې کارونه کېږي؟ هغوی ځواب راکړ: "که غواړې نو ته هم له موږ سره کښېنه او موږ سره يوځای غوږ ونيسه او که نه غواړې، چې وايې ورې، نو څه لاړ شه، ځکه چې په ودونو کې موږ ته د لږو اجازه راکول شوې ده.. (نسايي او المستدرک للحاکم)

5 : سايب بن يزيد روايت کوي چې (د رسول الله صلى الله عليه وسلم خواته يوه ښځه راغلله نو رسول اکرم صلبالله عليه وسلم وفرمايل: ((ای عايشې رضي الله عنها آیا دا پېژنې ؟ هغې رضي الله عنها ورته وويل : ((نه ای د خدای جل جلاله پيغمبره صلى الله عليه وسلم)) ، هغه صلى الله عليه وسلم ورته وفرمايل: ((دا فلانۍ سندرغاړې وينځه ده ، آيا غواړې چې درته سندري ووايي ؟ .)) بيا يې سندري وويلې ...) نسايي

٦: امام احمد په خپل مسند کې له عبدالله ابن عمر رضي الله عنه يا عميره څخه روايت کړی چې وايي : ((د ابو لهب زوم راته وويل کله مې چې د ابو لهب له لور سره واده وکړ نو حضرت رسول اکرم صلى الله عليه وسلم زموږ خواته راغی او ويې فرمايل: ((هل من اللهو ؟)) ((آیا لهو شته ؟))

٧: کله چې رسول صلبالله عليه وسلم له مکې معظمې څخه مدينې منورې ته مهاجر شو نو د مدينې اوسېدونکي له ډېرې خوښۍ څخه په خپلوجامو کې نه ځاپېدل ، هغه په پرده کې پټې نجونې بامونو ته وختلې او په ډېرې خوښۍ سره يې لاندې بيتونه زمزمه کول او د رسول الله صلبالله عليه وسلم هرکلی يې په سندرو او زمزمو داسې وکړ:

((طلع البدر علينا من ثنيات الوداع

وجب الشکر علينا ما دعا لله داع

ايها المبعوث فينا جئت بالامر المطاع))

، يعنی ((د وداع د غره له څوکې پر موږ بشپړه سپورمۍ راوخته ، چې د خدای جل جلاله دعا کوونکي يې راوغوښت ، شکر پر موږ واجب دی ، ای پر موږ کې پاڅېدلیه! (لېږل شويه) منل شوی فرمان دې راوړی دی .))

٨: کله چې د رسول الله صلبالله عليه وسلم د سپرلۍ اوبښ د بني نجار قبيلې اړوند د ابو ايوب انصاري رضي الله عنه د کور مخ ته ځملاست نو ددې قبيلې نجونو درياگانې راواخيستې او د رسول الله صلى الله عليه وسلم هرکلی يې په درياگانو او زمزمو داسې وکړ:

((نحن جوار من بني النجار

يا حبذا محمد من جار .))

يعني : ((موږ د بني نجار نجونې يو ، محمدصلى الله عليه وسلم څومره ښه همسايه دی .))

په يوه روايت کې دا هم راغلي چې حضرت ابوبکر صديق رضي الله عنه چې په دې سفر کې له حضرت رسول اکرم صلى الله عليه وسلم سره ملگری وو وغوښتل چې دا نجونې له سندرو ويلو او ترنم څخه منع کړي ، خو حضرت پيغمبر صلى الله عليه وسلم ورته دا انقلابي وينا وکړه : ((ای ابوبکره رضي الله عنه پرې يې ږده چې يهود پوه شي چې زموږ دين ډېر پراخ او خلاص (اړت) دی .))

الاسلام والفنون الجميله .

٩-ابوحسين روايت کوي : ((په هغه ورځ کې چې د مدينې اوسېدونکي په کې لوبې کوي د معوز بن عفره د لور ربيع رضي الله عنها خواته ورغلم ، هغې راته وويل چې يوه ورځ حضرت رسول اکرم صلى الله عليه وسلم زما خواته راغی او په همدې فرش کښېناست ، زما خواته دوه نجونې وې چې له درياسره به يې زما د هغه نيکونو په ياد کې ترانې

وېلې چې په بدر کې شهيدان شوي وو او په دې ضمن کې يې دا هم وويل: (زموږ په منځ کې پيغمبردی چې له راتلونکي هم خبر دی).

خو پيغمبر صلی الله عليه وسلم ورته وفرمايل چې: (داسې مه وایئ ځکه چې له الله جل جلاله پرته هېڅوک هم له راتلونکي خبر دی.) امام احمد .

دلته وينو چې رسول الله صلی الله عليه وسلم هغوی له دریا او زمزمو څخه نه ايساروي خو په عقيدې پورې يوې اړوندې تېروتنې ته يې پام را اړوي .

۱۰ _ ابن حزم له ابن سيرين څخه روايت کوي: "يو سړي مدينې ته د پلورلو لپاره څو وينځې راوستې، نو د ابن عمر رضي الله عنه خواته ورغی. يو تن راغی او د يوې وينځې د اخيستلو لپاره يې په بيه کې جگړه وکړه، خو ويې نه پېرله. ابن عمر رضي الله عنه د وينځو خاوند ته وويل، چې داسې وکړه ددې وينځو د پېرلو لپاره داسې چاته ورشه چې هغه په دې کار کې ځانگړی نوم او شهرت لري، چې هغه عبدالله ابن جعفر رضي الله عنه دی بيا هغه عبدالله ابن جعفر رضي الله عنه ته د پېرلو په نيت ورغی. وينځې يې ورته وروړاندې کړې، بيا يې له دې دوو څخه يوې ته امر وکړ، چې سندرې ووايي. په دې وخت کې ابن عمر رضي الله عنه هم غوږ ايښی و. وروسته عبدالله ابن جعفر رضي الله عنه په بيه کې له جگړو وروسته هغه وپېرله. وروسته هغه سړی (پلورونکی) د ابن عمر رضي الله عنه څنگ ته راغی او ورته ويې ويل، چې په اوه سوه درهمه (په يو بل روايت کې نهه سوه درهمه ياد شوي) مې وپلورله، خو تاوان مې وکړ. ابن عمر رضي الله عنه ددې خبرې په اورېدلو سره ابن جعفر رضي الله عنه ته ورغی او ورته ويې ويل، چې دې سړي تاوان کړی دی اوه سوه (يا نهه سوه) روپۍ کمې بولي يا ورته وينځه بېرته وسپاره او يا سودا له سره وکړئ. ابن جعفر رضي الله عنه ورته وويل، چې دی خوښ نه دی، نو وينځه يې ورته بېرته سپارم".

ابن حزم ددې روايت په اړه وايي: "ابن عمر رضي الله عنه سندرې ته غوږ هم ايښی دی او د هغې وينځې د پلورلو په کار کې يې کوښښ او هڅه هم کړې ده. دا صحيح حديث دی، سند يې هم صحيح دی. نه هغه ډول خوسا، تور شه، زړېدلی او موضوعي احاديثو ته منسوب روايات." (المحلی)

۱۱ _ د موسيقۍ د رواوالي پلويان په دې ايت هم استناد کوي: "و اذا راء و تجارة او لهواً انفضوا اليها و تركوك قائما قل ما عندالله خير من اللهو و من التجارة والله خيرالرازين." يعنې "کله چې سوداگري او ساعت تېري وويني، نو هغې ته ورشي او تا ولاړ پرېږدي. ورته ووايه له خداجل جلاله سره چې څه دي هغه له سوداگرۍ او ساعت تېرۍ څخه ډېر غوره دي او الله جل جلاله تر ټولو غوره رزق ورکوونکی دی." (الجمعه)

په دې ايت کې الله جل جلاله لهو له سوداگرۍ سره يوځای ياده کړې ده، څرنگه چې سوداگري روا کار دی، نو ساعت تېري هم روا ده. الله جل جلاله نه سوداگري بده گڼلې او نه لهو. مگر هغه خلك يې ورتل، چې رسول الله

صلالله عليه وسلم يې په داسې حال کې په منبر ولاړ پرېښود، چې هغه خطبه لوستله او دوی د کاروان مخې ته، چې دریا(دایره) ورته وهل کېده، ورغلل.

امام قرطبي ددې ایت په تفسیر کې فرمایي: ((دجمعې په ورځ رسول الله صلی الله علیه وسلم دمنبر لپاسه خطبه لوستله چې پدې وخت کې یو سړی مسجد ته راننوت او غږ یې وکړ چې ددحیه بن خلیفه کلبی سوداگریز کاروان راوړسېد. دویلو وړ ده چې دحیه به چې هرکله له سفر څخه راستون شو نو دوستانو به یې ددریا په وهلو دهغه هرکلی کاوه.

جابر بن عبدالله رضي الله عنه وايي چې کله به واده و نو نجونې به ددریا او شپېلۍ په وهلو سره دنبوي مسجد څنگ کې تېرېدلې او مسلمانانو به هم ددې غږ په اورېدلو له مسجد څخه ورمندې کړلې نو داآیت په همدې خاطر رانازل شو.

الجامع الاحکام القرآن)

نو دلته جوته شوه چې نه سوداګري منع ده او نه لهو، بلکې دالله جل جلاله لخوا دمسلمانانو دا بې پروايي، په منبر درسول الله صلی الله علیه وسلم پرېښودل او دسوداګریز کاروان اویا دنجونو ددریا غږ پر لور ددوی ورځغاستل او دلمانځه پرېښودل وغندل شول. امام قرطبي همداراز فرمایي: په دې آیت کې نه لهو غندل شوې او نه هم لوبې، که داسې وای نو مطلق دنیوي ژوند به غندل شوی وای ځکه چې ټول دنیوي ژوندته دلېو او لعب نوم ورکړل شوی دی: ((وما الحیوة الدنيا الا لعب ولهو)) یعنې: ((او ژوند له لهو او لعب پرته بل څه ندی))

۱۲_ ډېرو صحابه و سندرې اورېدلي او دا کار یې تائید کړی دی او صحابه هغه خلك دي، چې هر څوك ورپسې اقتدا وكړي، نو لار یې وموندله.

۱۳_ حضرت عایشه رضي الله عنها روایت کوي، چې څو تنو حبشیانو د اختر په ورځ په نبوي مسجد کې لوبې کولې، نو حضرت رسول اکرم صلی الله علیه وسلم ماته وفرمایل، چې آیا ته دا لوبه لیدل غواړې؟ ما ورته وویل، چې هو. هغه صلی الله علیه وسلم په دروازه ودرېد، خپل لاس یې وغځاوه زه یې په کې پورته کړم، چې ننداره ولیدلی شم. ما د نندارې لیدلو ته دوام ورکړ. رسول صلی الله علیه وسلم څو ځله راڅخه وپوښتل، چې بس نه ده؟ ما ورته وویل نه. (بخاري)

حضرت امام غزالي وايي، چې دا لوبې رقص او نڅا وه.

د عایشې رضي الله عنها په یو بل روایت کې راغلي چې: ((د اختر ورځ وه حبشو په مسجد کې په سپر او نیزو لوبې کولې، رسول الله صلی الله علیه وسلم ما ته وفرمایل: ((غواړې چې ننداره وکړې؟، ما ورته وویل هو، نوزه یې خپل شاته په دې ډول ودرولم چې زما مخ یې پر مخ وو او په خپلې جامې یې زه پټه کړم او ماد حبشیانو د لوبو ننداره

کوله ، چې حضرت عمر رضي الله عنه هغوی منع کړل نو رسول الله صلى الله عليه وسلم لوبو کوونکیو ته وفرمايل :
 ((ای د ارفده اولاده ، په امن کې اوسئ)) .

تر دې چې زه سترې شوم او هغه صلى الله عليه وسلم راته وفرمايل : ((بس دی ؟ :)) ، ما وویل : ((هو .)) بیا هغه
 صلى الله عليه وسلم راته وفرمايل : ((خیر څه .))

په یو بل روایت کې راځي چې : ((حبشيان به نڅېدل .)) او په یو بل روایت کې راځي چې : ((هغوی د رسول اکرم
 صلالله علیه وسلم پر وړاندې نڅېدل او سندري یې ویلې .)) ، امام احمد دا روایت له انس ابن مالک څخه کړی ،
 د پورتنی ماخذ په حواله

کله چې حضرت عمر صلالله علیه وسلم وغوښتل هغوی منع کړي نو حضرت رسول اکرم صلى الله عليه وسلم ددې
 لپاره چې د هغوی ددې لوبو او نڅېدلو روا والی تائید کړي د حضرت عمر رضي الله عنه ، د اجتهاد مخالفت وکړ .

د یادولو وړ خبره داهم ده چې بخاري دا حدیث یواځې په (باب لعب) یا د لوبو باب کې نه دی را اخیستی ، بلکې
 په (باب لهو) او تر دې معنا ، مفهوم او اصطلاح لاندې یې هم را اخیستی چې د دواړو روا والی جوتوي .

په مسلم کې راغلي چې رسول اکرم صلالله علیه وسلم د حضرت عایشې رضي الله عنها سر په خپله اوږه کېښود .

۱۴_ داؤد ثقفی روایت کوي ، چې موږ د ابن جریح د حدیثو د تدریس په حلقه کې ناست و ، په دې حلقه کې د
 عبدالله ابن مبارک په گډون د عراق نور گڼ شمېر علماء ، محدثین او فقهاء هم ناست وو ، چې په همدې کې ابن
 میزن مغنی تېر شو . ابن جریح هغه راوغوښت او ترې ویې غوښتل ، چې څو سندري ووايي . هغه څو سندري وویلې
 بیا یې وویل ، چې که له تاسو سره دا ناپوهه خلک نه وای ناست ، نو ما به ډېرې سندري درته وېلې وای ، تر دې چې
 تاسو مې په سندرو ماږه کړي وای . په دې وخت کې ابن جریح په حلقه کې له ناستو خلکو څخه وپوښتل ، چې آیا په
 تاسو کې داسې څوک شته ، چې زما دا کار یې نه وي خوښ شوی ؟ ځینو خلکو د ابن جریح ددې پوښتنې په اورېدلو
 سره وویل ، چې هو ! موږ په عراق کې دا کار نه خوښوو . ابن جریح ورته وویل ، چې د خدا او رجز ویلو په اړه مو څه
 خیال دی ؟ هغوی ورته وویل ، چې ددې دواړو په جواز کې هېڅ شک نه لرو . ابن جریح ورته وویل ، چې اخر په خدا ،
 رجز او موسیقۍ کې څه توپیر دی ؟

(اغاني جلد 1، ص175، د قران اور فنون لطیفه په حواله).

۵1_ یوه شپه حضرت عمر رضي الله عنه د شپې په کوڅو کې گرځېده ، چې د سندري غږ یې واورېده . حضرت عمر
 رضي الله عنه هغې خوا ته متوجه شو او تر ډېره ورته ودرېد .

یو ځل خلکو حضرت رباح رضي الله عنه ته د خداوېلو فرماېش وکړ. هغه رضي الله عنه د حضرت عمر رضي الله عنه مزاج او طبیعت ته کتل. خو کله چې حضرت عمر رضي الله عنه کوم خفگان ونه ښود، نو رباح رضي الله عنه هم سندرې پیل کړې او حضرت عمر رضي الله عنه هم اورېدلې، تر هغې چې سبا شو، نو بیا یې ورته وویل چې اوس یې بس کړه، ځکه اوس د خدای جل جلاله د یادولو وخت دی.

یو ځل یو سپاره د حج په ورځو کې سندرې وېلې، ځینو خلکو حضرت عمر رضي الله عنه ته وویل، چې آیا دا نه منع کوې؟. حضرت عمر رضي الله عنه ځواب ورکړ 'نه' ځکه چې سندرې خو په اوسانو د سپرېدونکيو د لارې توبښه ده. همداراز خوات ابن جبير روايت کوي، چې یو ځل له حضرت عمر، حضرت عبدالرحمن ابن عوف او حضرت ابو عبیده رضي الله عنهم سره (چې درې واړه د عشره مبشره و په ډله کې دي) په یو سفر کې ملگری وم، خلکو راڅخه وغوښتل چې د ضرار اشعار ولولم. حضرت عمر رضي الله عنه وویل، چې ښه دا ده چې خپل اشعار ولولې. ما هم سندرې پیل کړې او ټوله شپه مې سندرې وېلې.

(سیره العمرین د ابن جوزي)

علامه شبلي نعماني د حضرت عمر رضي الله عنه په اړه لیکي، چې: "یوه شپه عبدالله ابن عباس رضي الله عنه ټوله شپه شعرونه ویل کله چې سهار شو، نو حضرت عمر رضي الله عنه ورته وویل، چې اوس قرآن ووايه." (الفاروق)

٦١ _ امام شوکاني په نیل الاوطار کې لیکي: "د مدینې اوسېدونکي او له ظاهريه او صوفیه و څخه د هغوی هم آنده خلک د سندرو په روا والي باور او عقیده لري که څه هم له رباب او چنگ سره وي".

استاد ابو منصور بغدادی شافعي لیکي: "عبدالله ابن جعفر د سندرو په رواوالي کې هېڅ ستونزه نه ویني. خپلو وینځو ته به یې د سندرو ویلو اجازه ورکوله او خپله به یې هم ترې اورېدلې او دا د امیر المؤمنین حضرت علي رضي الله عنه زمانه وه." همدا استاد همداسې یو موردله شریح قاضي، سعید ابن مسیب، عطاء ابن اباح، زهري او شعبي څخه هم رالېږدوي.

٧١ _ د حرمینو امام په خپل کتاب "النهایه" او تکره تاریخ پوه ابن ابی الدنيا وایي: "عبدالله ابن زبیر رضي الله عنه څو وینځې درلودلې، چې چنگ به یې غږاوه. ابن عمر رضي الله عنه پرې په داسې وخت کې ورننووت، چې په غېږ کې یې چنگ ایښی و، نو ورته وپې ویل، چې "ای د خدای جل جلاله د رسول صلی الله علیه وسلم صحابي (ملگریه) دا څه شی دی؟ بیا عبدالله هغه ابن عمر رضي الله عنه ته ورکړ هغه یې په اړه ډېر سوچ وکړ بیا یې په ټوکه وویل: دا یوه شامي تله ده؟ ابن زبیر رضي الله عنه هم د ټوکې په دود وویل: "هو! په دې عقلونه تلي".

٨١ _ علامه ابو عمر اندلسي لیکي: یو ځل عبدالله ابن عمر رضي الله عنه په داسې حال کې د عبدالله ابن جعفر رضي الله عنه څنگ ته ورغی، چې له هغه سره یې وینځه وه او د وینځې په غېږ کې یې چنگ ایښی و. بیا یې له ابن

عمر رضي الله عنه څخه وپوښتل، چې آيا په دې کار کې خو به کومه (شرعي) ستونزه نه وي. هغه ځواب ورکړ "نه".
(العقد الفرید د اندلسي)

۹۱_ ماوردي د معاويه رضي الله عنه او عمرو ابن العاص رضي الله عنه په اړه وايي، چې دوی دواړو له ابن جعفر رضي الله عنه څخه د چنگ غږ اورېدلی دی.

۲۰_ امام ابوالفرج اصفهاني روايت کوي، چې حسان ابن ثابت رضي الله عنه له عزه الميلاء څخه له مزهر سره يوځای خپل يو شعر واورېد. ژبپوهان وايي، چې مزهر چنگ ته وايي. ابو العباس هم همداسې يو روايت کړی دی. (الاسلام والفن)

۲_ ۱۱د فوي وايي، چې دوهم عمر (عمر ابن عبدالعزيز) خلافت ته د رسېدلو تر مهاله د خپلو وينځو (د سندرو) غږ ته غوږ ايښود. ابن سمعاني وايي، چې طاوس هم د سندرو رواوالی منلی دی. ابن قتيبه او د "الامتاع" د کتاب ليکوال د مدينې د قاضي سعيد ابن ابراهيم ابن عبدالرحمن زهري څخه چې تابعي دی، هم همداسې روايت کړی دی. ابو يعلى خليلي په خپل کتاب "الارشاد" کې د مدينې د مفتي عبدالعزيز بن سلمة الماجشون څخه همدا ډول روايت کړی دی. روياني د قفال په اړه وايي، چې د امام مالك بن انس رح په مذهب کې په خوښيو کې سندرې روا بلل شوې دي. استاد ابومنصور الفوزاني له امام مالك رح څخه د چنگ رواوالی رانقل کړی دی.

مكي ابو طالب په خپل کتاب قوت القلوب کې له شعبه څخه روايت کوي، چې هغه د مشهور محدث منهل ابن عمر په کور کې د تنبور غږ اورېدلی دی.

۲۲_ ابو الفضل طاهر په خپل تاليف (السماع) کې ليکي: د چنگ په رواوالي کې د مدينې په اوسېدوونکيو کې اختلاف نشته دی.

۲۳- د حضرت عايشې رضي الله عنها په حديث کې راغلي دي چې هغې (رضي الله عنها) يوه انصار ته يوه نجلۍ ور واده کړه کله يې چې ناوې د شاه کورته وروسته نو حضرت رسول الله صلبالله عليه وسلم ورته وفرمايل: ((ما کان معکم من لهُو فان الانصار يعجبهم اللهُو)) يعنی: ((اى عايشې له تاسوسره لهُو نه وه ؟ رښتيا ده چې انصار لهُو خوښوي))

په دې حديث کې وينو چې حضرت رسول الله صلى الله عليه وسلم په دې خاطر چې لهُو له دې مناسبت سره وړ ، مناسب او صحيح کار وه (په ښادۍ کې ساز او سرود وړ کار دی) نو رسول الله صلبالله عليه وسلم ورته اشاره وکړه او دخلکو پام يې دې ټکي ته راواړاوه چې ساز او سرود له ښادۍ او

خوښۍ سره مناسبت لري نو په دا ډول مناسبتونو کې بايد وغږول شي .

۲۴- په واده کې د ساز او سرود دروا والي په اړه دعامر ابن سعد روايت تر دې هم ډېر صراحت لري په دې حديث کې په ډاگه ويل کېږي چې حضرت رسول الله صلبالله عليه وسلم صحابه و ته په ودونواو خوښيو کې د ساز او سرود اجازه ورکړې . دی وايي : ((په يوه واده کې د قرصه ابن کعب رضي الله عنه او ابو مسعود انصاري رضي الله عنه څنگ ته ورغلل په دې وخت کې مې وليدل چې وينځې سندرې وايي ماورته وويل : تاسو خو درسول الله صلبالله عليه وسلم صحابه او دبدر په غزا کې گډون کوونکي ياست دا ډول عمل هغه هم ستاسو پر وړاندې ترسره کېږي ؟ هغوی راته وويل چې ته کولی شې چې له موږ سره کښېنې او سندرې واورې او دا هم کولی شې چې بېرته لاړ شې !)) يقيناً چې د حضرت رسول اکرم صلی الله عليه وسلم لخوا موږ ته په ودونو کې د ساز او سرود اجازه راکړل شوې ده)) نسايي او تهذيب ۱۰۷

امام حافظ ابو الفضل محمد طاهر (۴۴۸- ۵۰۷ هجري ، ۱۰۵۶-۱۱۱۳ م) ددې او دېته ورته نورو راويانو په اړه وايي : ((هغوی چې سماع يې نه خوښوله د حديثو له علم سره دنابلديتيا او پر هغوی د نه پوهېدنې له امله به يې په دې او دېته ورته رواياتو استدلال کاوه. نو وگورئ هر کله هم چې دوی په کوم کتاب کې په دې اړه کوم حديث (روايت) وليد نو سمدستي به يې هغه بې له کومې پلټنې ځانته نظريه وټاکله او هغه به يې دخپلو مخالفينو پر ضد د دليل په توگه کاراوه. چې دا پخپله لويه سهوه، بلکې ستره ناپوهي ده .))

النويري (نهاية الارب) ج ۴ ۱۴۷۲-۱۶۰

يوې ډلې هڅه کړې ده چې د صحيحو او منليو احاديثو چې دوی پکې په عيب موندلو نه دي بريالي شوي او د سماع په رواوالي دلالت کوي مفاهيم داسې واوروي چې پر رواوالي دلالت ونکړي د بېلگې په توگه يې امام ابن تيميه (۶۶۱- ۷۲۸ هجري، ۱۲۶۳=۱۳۲۸ م) يادولشو. ده هم هڅه کړې ده چې دهغو صحيحو اومنل شويو رواياتو چې په ډاگيزه د سماع او سندرو په رواوالي دلالت کوي خپل اصلي مفهوم ترور کړي . او نه روا والی يې جوت کړي بيا هم د بېلگې په توگه ، هغه ددوو انجونو د سندرو ويلو په وخت کې د حضرت عايشې په کوټه کې د حضرت رسول اکرم صلبالله عليه وسلم د شتون او دهغه صلبالله عليه وسلم په شتون کې د سندرو ويلو په اړه وايي : ((کان يسمع))، ((ولا يسمع)) يعنې: ((هغه اورېدل خو غوږ يې ورته نه ايښود))

ابن تيميه _ مجموعه الرسائل الكبرى ج ۲ ص ۳۰۲ چاپ قاهره

څرنگه چې دده دا ډول استنباطات دده د متکلفانه چلند بېلگې دي نو ځکه ممکنه نه ده چې دهغو خلکو له دلايلو به څه کم کړي (او يا به پرې اغيز وکړي) چې موسيقي ته غوږ نيول او اورېدل دواړه روابولي.

ابو سليمان وېلي دي چې په زړه کې چې څه نه وي نو سماع يې پکې نه پيدا کوي خو څه چې په زړه کې شته سماع يې خوځوي (په حرکت او جوش يې راوړي) نو له همدې کبله نوموړی په لاندې حالاتو کې ترنم او ساز او سرود روا بولي.

۱ : حاجيانو ته له طبلي او شپېلي سره سرود روا دی ځکه چې دوی دحج د مناسکو او ځايونو ستاينه کوي دچا په زړه کې چې دحج مينه ده هغه زياتوي او دچا په زړه کې چې نشته دا مينه پيدا کوي څرنگه چې حج ثواب او مطلوب کار دی نو هڅول هم ورته روا دي.

۲ : روا جگړې ته دخلکو دهڅولو او جرئت ورکولو په غرض هم ساز او سرود روا دی خو دلته بايد حماسي اورزمې شعرونه وويل شي داسې شعرونه چې په خلکو کې له جهاد سره مينه او شوق ژوندي او تحريک کړي په جگړه کې بايد دموسيقۍ هغه الات وکارول شي چې په خلکو کې غيرت جرئت او زړه وړتيا پيدا کړي، په جوش يې راولي هغه وسايل بايد ونه کارول شي چې دزړ وړتيا په ځای دخلکو زړونه نرم کړي له کور ، اولاد او ښځې سره يې مينه راوپاروي ، مجازي معشوقې ورپه زړه کړي، همدا لامل دی چې وايو په جگړه کې بايد شپېلي ونه غږول شي ځکه چې غږ يې نرموونکی او غم پاروونکی دی ، دزړ وړتيا تومنه له منځه وړي او دغيرت او شهامت پر ځای نرمي او سستي پيدا کوي او ددې قاعدې له مخې چې ((منع کارته هڅول منع دي)) نو ناروا جگړې ته دخلکو هڅول که دساز او سرود له لارې وي او که له بلې لارې روا نه دي .

۳ : د روا خوښيو او ښاديو په وختونو کې په دې خاطر چې خوښي او ښادي نوره هم ډېره شي هم ساز او سرود روا دي لکه داخرونو،ودونو دمسافرو دستنبدلو دکوچني دزېږښت او دزېږښت داوومې ورځې (چې اوس يې ځای شب شش) نيولی دکوچني دختنې په وخت کې، دقرآن دحفظ دبشپړېدو خوښي په دې ټولو کې ساز او موسيقي روا ده .

هر مناسبت چې خوښي پرې په کارده نو په موسيقۍ بدرگه کول يې هم روا دي لکه مدينې ته درسول الله صلبالله عليه وسلم دهجرت په وخت کې چې دمدينې نجونو په دريا اوسندرو دهغه هرکلی وکړ.
(طلع البدر علينا)...

درسول الله صلى الله عليه وسلم هجرت او مدينې ته تلل دمدينې دخلکو لپاره دخوښۍ او وياړ خبره او يوه داستاينې وړ ښادي وه نو ددې خوښۍ څرگندول په شعر او سرود او دبدن په نورو حرکاتو داستاينې وړ خبره ده . ديوې ډلې صحابه وو رضي الله عنهم په اړه روايت شوی چې کله به په کومه خبره خوښ شول نو پايکوبي (دنڅا په څېر له خوښۍ څخه پښه په ځمکه وهل) به يې کوله (لکه دحضرت علي ،امام حسين او حضرت زيد بن حارثه رضي الله عنهم په اړه چې وړاندې تېر شول .)

دحضرت عايشې په کور کې ددوه وينځو د سندرو او سرود په اړه د عمروابن حارث په روايت کې راځي چې : ((تغينان وتضربان)) يعنی ((سندري به يې وېلې او دريا به يې وهله)) دحضرت عايشې رضي الله عنها په کور کې دوينځو ساز او سرود ته درسول الله صلبالله عليه وسلم غوږ نيول په خپله ددې څرگندوی دی چې دنا محرمو ښځو غږ اورېدل دنورو بېهوده او بې گټې سازونو په څېر حرام نه ده ، بلکې دنامحرمو ښځو لخواسندري اورېدل هغه

ځای کې ناروا دي چې هلته دفتنې وېره وي او داقياسونه او نصوص دغې ، سندرو ، نڅا دریا وهلو او په نېزې او سپرپه لوبو کولو دلالت کوي .

٤ : سماع په زړه کې پروت د عشق اور تازه کوي شوق په څپواو مینه په شور راولي که اورېدونکي دمعشوقې ترڅنگ وي نو موخه یې په لذت (خوند) کې ډېرښت دی او که له معشوقې لېرې (په هجر کې) وي . نو موخه دوصال داور تازه کول او دمعشوقې غېږې ته درسېدلو هیله ده او عشق که څه هم درد دی خو کله چې دوصال هیله ورسره وي نو یو ډول خوند هم ورسره ملگری شي ځکه چې هیله خوند بخښونکې او نهیلې دردوونکې ده نو که دامینه له داسې چاسره وي یا په بله وینا داسرود دداسې چالپاره وي چې وصال یې روا وي لکه دسړي خپله مېرمن او یا وینځه او یادښځې خپل خاوند ، عاطفي مینې لکه له لور، زوی ، ورور ، خور ، پلار ، مور، ماما اوکاکا سره نو داډول سماع رواده او له دوی څخه هم محرمو ته سرود اورېدل روا دي

خو دنامحرمو ښځو لپاره یا په ټولیزه توګه دهغه چا لپاره شوق راپارول رواندي چې مینه ورسره روانه ده نو دوی ته شوق راپارول په سماع هم روانه دي ، همدا راز سترګو ته دهغو ښځو او نجونو دانځور مجسم کول چې دده کتل ورته روانه دي هم روا نه دي همدا راز دهغو ځوانانو لپاره هم موسیقي روانه ده چې په خپل شهوت واک نه لري او موسیقي یې شهرت راپاروي ځکه ددوی درد (عشق) په موسیقي سره نه تسکین کېږي ، بلکې لا نور هم پارېږي کله چې له یو هوښیار شخص څخه د عشق په اړه وپوښتل شول نو ویې ویل : ((دا یو دود دی چې د انسان دسر له مغزو پورته کېږي سماع یې پاروي او جماع یې له منځه وړي)).

٥ _ هغه چاته هم سماع رواده چې له الله جل جلاله سره مینه او دوستي کوي او دهغه جل جلاله دلیدلو هیله لري داسې خلک چې هر څه ویني او هرې خواته ګوري نو الله جل جلاله یا خپل معشوق پکې ویني او غوږونه یې د الله جل جلاله له غږ څخه پرته بل غږ نه اوري . نو سماع ددا ډول خلکو شور او عشق پاروي ، دوستي یې ډېروي او دزړه په اورتون کې یې پروت اور ژبغړانده کوي او دمکاشفې او ملاطفې هغه ډول حالات وربښي چې توصیف یې نه شي کېدلی او هغه څوک یې په خوند پوهېږي چې احساسولی یې شي او چې څوک یې احساسولی ونشي نو ترې انکار کوي .

صوفیان دې حالت ته وجد وايي او په زړه کې داسې حالات مومي چې له هاغې وړاندې یې نه دي موندلي بیا دا حالات داسې پایلې او توابع لري چې زړه په اور سوځوي او پرې وینځي یې او داسې یې پاکوي او تیارې ترې ورکوي لکه سره زرچې په اور پاکوي او له دې پاکۍ او صفایۍ وروسته ورته دمکاشفاتو او مشاهداتو دروازې خلاصېږي چې داددې عاشقانو وروستۍ غوښتنه ده نو هره وسیله چې دا موخه پرې ترلاسه کېږي . د قرباتو (الله جل جلاله ته) دورنږدې کېدونکيو شيانو) په ډله کې راځي نه دمباحو او نارواوو په ډله کې.

او هېڅ داسې اسماني کتاب به نه وي چې خلک يې د ساز او سرود او نغمو په پردو کې د خدای جل جلاله یاد ته هڅولي نه وي یو چا ویلي : ((په انجیل کې مې ولیدل چې لیکلي یې وو (تاسو ته مو سندرې ووبلې خو مست نه شوی تاسو ته مو شپېلۍ ووهله خو ونه نڅېدئ) یعنې تاسو مو د الله جل جلاله یاد ته وهڅولی خو تاسو ونه هڅېدئ)) اوس په یقین سره روښانه شوېده چې سماع کله مباح او کله هم مستحب ده او که وپوښتل شي چې آیا سماع کله حرامه هم وي نو زموږ ځواب دادی چې هوپه پنځو حالاتو کې سماع ناروا ده.

یو حال یې په سندرغاړي یو حال د سماع په کارندویو، یو حال د شعر په محتوی (منځپانگه) یو حال دا ورېدونکي په جسمي حالت او یو حال دموسیقۍ په واسطه د شخص لخوا دوخت ضایع کول او په اورېدلو کې یې افراط دی.

۱- چې سندرغاړې داسې ښځه وي چې کتل ورته روانه دي او له سندرو څخه یې دفتنې وېره وي دلته دفتنې مخه نیول هدف دی نو ځکه له دې ډول سندر غاړې څخه سندرې اورېدل روانه دي دا حرمت په سندرې کې نه، بلکې دښځې له غږ څخه دځوند له امله ده. له دا ډول ښځو څخه یواځې سندرې نه، آن دعادي خبرو په گډون دقرآن تلاوت اورېدل هم روانه دي همداراز له داسې ښکلي هلک څخه هم سندرې، خبرې آن تلاوت اورېدل رواندي چې دفتنې وېره پکې وي.

که څوک وپوښتي چې شریعت خو له پردیو ښځو سره یواځیتوب (خلوت) حرام کړی دی که دفتنې وېره وي او که نه ځکه په هر حال دفتنې گومان پکې غالب دی، نو شریعت له سره دا دروازه بنده کړه خو ځواب دادی چې دا قیاس له مقیس علیه (هغه مسئله چې قیاس پرې کېږي) سره ډېر نږدې نه دی ځکه کتل چې څومره ژر شهوت راپاوري او بیا له پردۍ ښځې سره په خلوت کې، نو اورېدل هاغومره اغیز نه لري او باید ددواړو ترمنځ په توپیر قانع واوسو. اورېدل دلیدلو په څېر ژر جنسي قوه (غریزه) نه راپاوري همدا لامل دی چې دښځو غږ عورت نه دی او همدا لامل دی چې رسول الله صلی الله علیه وسلم له وینځو څخه سندرې اورېدلي همدا راز شریعت ښکلیو هلکانو ته کتل هم حرام نه دي بللي مگر کله چې دفتنې وېره هرومرو وي.

۲: په موسیقۍ کې دداسې کارندویو (الا تو) کارول چې هغه په شراب څښونکیو، هچراگانو او نورو گناه کوونکیو پورې ځانگړي وي روانه دي او نور الات لکه دریا که څه هم شرنګاني لري طبلې، شپېلۍ او... روا دي.

۳: دداسې شعر اورېدل له موسیقۍ سره او بې له موسیقۍ حرام دي چې پکې الله جل جلاله یا رسول الله صلی الله علیه وسلم ته ناوړه نسبت شوی وي، هغوی پورې دروغ تړل شوي وي لکه روافضو چې دصحابه و په هجوه کې شعرونه وېلي دي همدراز دهغه شعر ویل او اورېدل هم روانه دي چې دیوې ځانگړې او ټاکلې ښځې په ستاینه کې ویل شوي وي خو که په شعر کې په عمومي ډول دحسن ستاینه شوې وي بې له دې چې کومې ټاکلې ښځې ته گوته ونیول شي زلفې، پوزه، شونډې قد، رنگ، سترگې غاښونه... یادشوي او ستایل شوي وي. نو دداسې شعر لیکل او

اورېدل دواړه هم له موسيقۍ سره او هم بې له موسيقۍ روا دي (همدا راز هغه شعر هم روا نه دی چې فحش ، سپک ، چټيات پکې وي).

٤ : دهغه چا لپاره هم عشقي موسيقي اورېدل او غږول رواندي چې خپل شهوت ته تسليم او دشهوت تر کنټرول لاندې وي. دځوانۍ دځواک او زور برسېره هم دشهوت پر وړاندې مغلوب (ملاست) وي ځکه چې دحسن او جمال ستاينه په ده کې پروت دعشق اور تازه کوي او دعقل واگي يې شکوي.

٥ : هغه چاته هم موسيقي اورېدل روا ندي چې جنسي غريزه يې پياوړې نه وي او ډېردخدای جل جلاله په مينه کې هم مست نه وي خو دموسيقي په اورېدلو کې ډېر افراط کوي، موسيقي بيخي دژوند برخه او دروح اکسيجن وگرځوي، له موسيقۍ سره عادت او خوی واخلي دا ډول افراط حماقت دی او ددا ډول کس شهادت هم نه منل کېږي ځکه ټول ژوند په لېو کې تېرول گناه ده او څنگه چې صغیره (کوچنۍ) گناه په تکرار او دوامدار ډول ترسره کول کبیره گرځي همدا راز په مباحاتو کې ډېر افراط او تکرار هم مباح ، صغیره گناه گرځوي لکه شطرنج چې په اصل کې روا او مباح ده خو په تکرار او افراطي ډول کول يې مکروه دي. که څوک وپوښتي چې له دې خبرو ښکاري چې موسيقي په ځينو مواردو کې مکروه او حرامه هم ده نو تاسې يې ولې په پيل کې په مطلق روا والي حکم وکړ؟ ځکه دلته تفصيل ته اړتيا ده او په کمه موضوع کې چې تفصيل ته اړتيا وي نو مطلق حکم پکې کول اشتباه ده. زموږ ځواب دادی چې مطلق حکم کول په هغه موضوع کې ناسم کار دی چې په عين هماغې موضوع (دهماغې موضوع په ذات يا بالذات په هماغې موضوع) کې تفصيل ته اړتيا وي، خو که دموضوع په ذات کې تفصيل ته اړتيا نه وي او عارضي (بهرني) حالتونه دتفصيل اړتيا غواړي نو دلته مطلق حکم روا دی. دبېلگې په ډول که څوک وپوښتي چې آیا شهد حلال دي؟ نو سمدستي ځواب ورکوو چې هو، ځکه دشهدو په ذات کې دحرمت خبره نشته نو ځکه سمدستي د (هو) ځواب ورکوو خو که عارضي تفصيل ته ورشو بيا خبره داسې نه ده يعنې سره له دې چې شهد په خپل ذات کې پاک او حلال دي خو هغه چاته حرام دي چې سخته تبه لري او زيان ورته کوي همداراز که څوک وپوښتي چې شراب حلال دي که حرام؟ نو دستي ځواب ورکوو چې حرام، خو هغه چاته روا دي چې مړۍ يې په ستوني کې بنده وي او له شرابو پرته بل هيڅ هم نه وي چې مړۍ پرې تېره کړي . (يا په اوس وخت کې په ځينو درملو کې).

سوداگري مطلق روا ده خو دجمعې دلمانځه له اذان وروسته روانه ده. شهد او سوداگري په خپل ذات کې په مطلق ډول روا دي او شراب حرام خو له ذات څخه پرته يې نور عارضي حالات راپېښېږي چې هغه اصلي حکم يې بدلوي او سماع هم له دې کبله چې موزون او خواږه غږ ته غوږ نيول دي روا دي خو چې دذات له حقيقت څخه بهرني عارضي حالات يې منع کوي داېبله خبره ده.

کله چې دموسيقي اباحت جوت شو نو دهغه مخالف نظر ته هيڅ اهميت نه ورکوو .

امام شافعي سماع حرامه نه بولي او دهغه چا په اړه چې موسيقي خپله دنده او كسب بولي وايي چې شهادت يې نه منل كېږي ځكه چې دهغه په نظر دايو داسې بوختيا ده چې له باطل سره ورته والی لري او هر څوك چې تل باطل (بې گټې) كارونه كوي نو داكم عقلتوب او بې شخصيتي ده، خو كه څوك يې خپله دنده او كسب نه گرځوي او شوقي چې كله پرې ورپېښ شي نو سندرې او سرود غږوي نو دا هغه بې شخصيتي نه ده او شهادت يې هم منل كېږي او هغه در رسول الله صلى الله عليه وسلم پر وړاندې ددوو وينځو په سندرو استدلال كړی. دمصر نامتو فقيه او داحاديثو روايت كوونكي يونس بن عبدالاعلی بن موسى بن ميسره وايي چې ماله امام شافعي څخه په دې اړه چې دمدينې اوسېدونكي سماع حرامه بولي وپوښتل هغه راته وويل : ((زه د حجاز هېڅ داسې عالم نه پېژنم چې سماع مكروه وبولي له هغې سماع پرته چې په څرنگوالي كې يې خبره وي.))

او دا چې وېلي يې دي : ((سماع يوه مكروه بوختيا ده چې له باطل سره ورته والی لري.)) دا خبره سمه ده چې سماع لهو او بوختيا ده خو لهو په خپل ذات كې حرامه نده ځكه چې په نبوي مسجد كې دجشيانو لوبې هم لهو وه په داسې حال كې چې رسول الله صلى الله عليه وسلم ورته كتل او خوښه يې كړه. آن چې الله جل جلاله دلېو او لغو په اړه پوښتنه هم نه كوي چې ديو بې گټې كار په توگه ترسره شي. دبېلگې په ډول كه څوك ځان اړ باسي چې هره ورځ به خپل لاس سل ځله په خپل سر ږدي دده دا كار بې گټې دی خو حرام نه دی. الله جل جلاله فرمايي، ((لا يؤخذكم الله باللغو في ايمانكم)) يعنی : ((الله مو په بې گټې قسمونو نه نيسي.)) نو كله چې الله جل جلاله موږ دهغه په نوم په بې گټې قسم چې دزړه له قصد او تل څخه نه وي نه نيسي سره ددې چې بېهوده او بې گټې كار دی نو په نڅا او شعر مو ولې نيسي.

دا چې هغه يې باطل ته ورته بولي په دې معنا نده چې هغه يې حرام بولي آن كه هغه باطل هم بللي وای نو دتحریم په معنا به نه وه، بلكې بې گټې به يې باله ځكه چې باطل بې گټې خبرې ته وايي : ((دفعهې مسئلې له مخې)) كه يو څوك خپل مېړه ته ووايي چې ته ما وپېرودلې او يا سړی خپلې مېرمن ته ووايي چې ما پر تاځان وپلوره اوبښځه يې ورته ووايي چې ما هم وپېرلې نو دا يو باطل عقد (تړون) دی خو حرام خونه دی. البته كه موخه همداسې باطل او ساعت تېری وي خو كه خبره جدي او دزړه له قصده وي او موخه يې قطعي تملك (څښتنوالی او مالك والی) وي نو بيا حرام ده او دا چې امام شافعي رح وايي چې دسندر غاړي شهادت نه منل كېږي داهم دهغه په نظر د ساز او سرود دحرمت په معنا نه ده ځكه چې ډېر داسې كارونه شته چې له مروت او ځوانمردۍ څخه لېرې دي او دكوونكي شهادت يې نه منل كېږي خو حرام نه دي لكه په بازار كې خوراك چې حرام هم نه دی خو دكوونكي شهادت يې نه منل كېږي. يا داوېدلو كار (دوړتوب) چې مباح كار دی، همداراز بل هر كار چې ابرو مندانه نه وي پت او عزت پكې نه وي دكوونكي شهادت يې نه منل كېږي.

نو دهغه دتعليل موخه تنزيهي كراهت دی او ددين دنورو امامانو په اړه هم همداسې اټكل كېږي (چې دا كار به تنزيهي مكروه بولي).

تر دې ځايه مو دامام غزالي د احياء العلوم له كتاب السماع څخه اقتباس وكړ .

په نيويارک کې د امام خويي مرکز له امام خويي څخه د موسيقۍ په اړه د پوښتونکيو پوښتنې او ددې امام ځوابونه خپاره کړي دي چې څو پوښتنې او ځوابونه يې دلته له www.arabic.al-khoei.org ويب سايت څخه را نقلوو:

امام خوئي د يو پوښتونکي ددې پوښتنې په ځواب کې چې (تاسو په ودونو کې په دې شرط د ښځو سندرې ويل روا بللي چې هلته محرم نه وي لکه د دوی خواته د سړيو ورتلل ، نو آيا دا شرط يواځې په پرديو پورې اړوند دی او که مطلق نارينه و پورې (يعنی د دوی سندرې يواځې د پرديو نارينه و پر وړاندې حرامې دي او که د نږدې محرمو خپلوانو پر وړاندې هم).

وويل: هو يواځې د پرديو نارينه وو پر وړاندې حرامې دي ، والله اعلم .

خو همدا مفتی صيب بيا ددې پوښتنې په ځواب کې چې آيا ښځې ته روا ده چې د خپل مېړه خوښ ساتلو او د هغه د شهوت د راپارولو لپاره هغه ته ونڅېړي او د موسيقۍ له الاتو پرته ورته سندرې ووايي؟ ځواب ورکوي چې سندرې يې روانه دي خو نڅاپ منع نه ده .

ددې پوښتنې په ځواب کې چې آيا دخوښۍ په مناسبتونو کې لکه ودونه د نارينه وو نڅېدل او چک چک وهل روا دي؟ او آيا دا کارونه ښځوته هم روا دي ؟ ويلي دي چې دا کار په خپل نفس کې پروانلري، ترڅو چې بل حرام شی ورسره ملگری نه شي لکه د ښځو او نارينه وو يو ځايوالی او داسې نور .

ددې پوښتنې په ځواب کې چې کله ښځې ډاډمنې وي چې پردي نه ورځي نو آيا په ودونو کې دوی ته طبلې او داريا وهل روا دي ؟ او آيا ښځه د خپلو همزولو (همجنسو) تر مخ نڅېدلی شي ؟ وايي چې طبل او داريا وهل او ... ورته رواندي خو نڅېدل ورته چې له پرديو په امن کې وي روا دي .

نوموړی ددې پوښتنې په ځواب کې چې آيا په نا مخامخ ډول لکه له راډيو- ټيپ ريکارډ او ... له ښځو څخه د ديني ترانو اورېدل چې شهوت نه راپاروي روا دي، وايي چې هو ((پروا نه لري))

ځينو رواياتو کې راغلي چې رسول الله صلى الله عليه واله وسلم له موسيقۍ پرته ودونه وليدل نو ويې فرمايل چې دا خو نکاح ده زنا خو نه ده (ولې موسيقي نشته .)

له حضرت امام صادق څخه روايت شوی چې رسول الله صلى الله عليه واله وسلم په بني زريق قوم باندې تېرېده چې د موسيقۍ غږ يې واورېده، نو ويې فرمايل چې دا څه دي ؟ ورته وويل شول چې ای د خدای رسول، د فلاني

نکاح (واده) ده نو رسول الله صلى الله عليه واله وسلم وفرمايل چې ((خپل ايمان يې بشپړ کړ دا نکاح ده ، زنا نه ده .))

او زياته يې کړه ((نکاح به په پټه نه وي تردې چې يا (د پخلي دود) ونه ليدل شي او يا د دريا غږ وانه ورېدل شي .))

خو امام خوئي وايي چې زموږ په نزد دا روايات کمزوري دي .

محمد طاهر بن علي احمد مقدسي (٤٤٨-٥٠٧ هجري ، ١٠٥٦-١١١٣ م) چې د حديثو تکړه حافظ او نوموتی تاريخ پوه دی ، بې شمېره تاليفات لري او په سفرونو کې هم ځانگړی شهرت لري دعوارف المعارف دليکوال شيخ ابو حفص عمر سهر وردي له لارې روايت کوي چې يو اعرابي دا غزل زمزمه کړ .

قد لسعت حبة الهوى كبدي

فلا طبيب لها ولا راقى

الا الحبيب الذي شغفت به

فعنده رقيتى وترياقى

يعنى (د عشق مار په لږ مون وچيچلم او له هغه چا پرته چې ما پرې زړه بايللى دى بل ډاکټر او دموونکى نه لري دم او دزهر و تيتوونکى مې هماغه دى .)

حضرت رسول اکرم صلى الله عليه وسلم ددې غزل په اورېدلو دومره په وجد راغى چې چين يې له اوږې پريوت او معاويه رضي الله عنه دشعر ويونکي ته وويل ستاسې بوختياخومره ښه ده حضرت رسول اکرم صلى الله عليه وسلم ورته وفرمايل اى معاويه ! هر څوک چې د خپل محبوب دياډېدو په وخت کې په وجد رانشي لوى شخص نه دى))

امام ابن تيميه، دا روايت موضوعي او دروغ بولي .

(مجموع فتاوى ، شيخ الاسلام احمد ابن تيميه (١١٣٠-٧٥٧ هـ ٦٤٥ مخونه مسئله سماع)

يو بل روايت هم شته هغه دا چې: ((هر کله رسول الله صلى الله عليه وسلم نيستمونو ته زېرى ورکړ چې تاسې به له شتمنو وړاندې جنت ته ننوځئ نو دومره په وجد او جذبه راغلل چې خپلې جامې يې خپرې خپرې کړې جبريل عليه السلام له اسمانه راغى او ويې ويل اى محمده صلى الله عليه وسلم ستا پروردگار په دې خيرو شويو جامو کې خپله

برخه غواړي بيا يې له هغوی څخه يوه ترانگه واخيستله او په عرش يې راوځړوله اودا دنيستمونو او فقيرانو لاسته راوړنه ده.))

خو ابن تيميه دا روايت هم موضوعي او دروغ بولي.

نامتو محدث او داحاديثو حافظ ابو يحيى ذكريا بن يحيى بن عبدالرحمن بصري ساجي ، چې شيخ احمد ابن تيميه يې شافعي مذهب ته ماييل بولي وايي چې، له ابراهيم ابن سعد بصري څخه پرته بل يو مخکيني امام هم له ساز او موسيقۍ سره مخالفت نه دی کړی او هغه څه چې ابو عبدالرحمن سلمي او ابوالقاسم قشيري يې له امام مالک څخه روايت کوي اشتباه ده او له شک پرته چې سهوه شوی دی ځکه چې دمدینې ځينې علماوو دسماع په مجلس کې برخه اخستې ده.

مسئله السماع د مجموعه فتاوی شيخ احمد ابن تيميه په حواله

شيخ ابن تيميه چې دموسيقۍ له ډېرو سختو مخالفينو څخه دی او دموسيقۍ د رد لپاره يې په خپل گومان په حقه او ناحقه ډېر ايتونه ددليل په توگه چې ځينې يې آن له موضوع سره تړاو هم نه لري وړاندې کړېدي هم دخيرالقرن دحديث په وړاندې کولو او په دې اړه ددليل نيولو په پای کې وايي : ((او دا مت امامانو موسيقي ښه نه ده بللې او لوی شيخان يې مجلس ته نه دي راغلي.))

خو دالاسلام والفنون الجميلة ليکوال دابن تيميه ددې نظر له رالېږدولو وروسته وايي : ابن تيميه دلته يواځې دکراهيت ترحده وړاندې تللی نه دتحریم ترحده او هغه (ابن تيميه) يې لامل دابولي چې دا په خير القرون کې نه وو او دانوی کار دی خونوی والی څه ستونزه لري ؟ زموږ په اند که نوی والی په ديني مسايلو کې نه وي هيڅ باک نه لري آن پخپله دابن تيميه په نظر هم لکه څرنگه مو چې وړاندې وويل .

ابن نحوي په (العمده) کې ليکي، چې ابن طاهر وايي: "دا د مدینې د اوسېدونکيو اجماع ده او ټولو ظاهريه وهم منلې ده ."

ابراهيم ابن سعد هغه څوک دی، چې د "صاحح الستة و" د حديثو د شپږو مشهورو کتابونو ټولو خاوندانو ترې احاديث روايت کړي دي. او له ده څخه روايت کوونکي ټول په دې خبره يوه خوله دي، چې هغه به موسيقي غږوله.

لکه وړاندې مو چې وويل د موسيقۍ يو کلک مخالف شيخ الاسلام تقی الدين احمد ابن تيميه (٦٦ ٦٦٨ هـ - ١٢٦٣_٣٢٨) دی .

دی وايي هغه سماع چې الله (ج) يې خپلو بنده گانو ته د زړه تنگۍ ، سترتيا او له ذهني فشار د لېږې کولو لپاره د اورېدلو اجازه کړېده او د خوښۍ او تفريح لپاره يې کارولی شي هغه د الله (ج) د کلام اورېدل دي چې نورو پيغمبرانو ، د علم او معرفت خاوندانو، په خپله زموږ رسول اکرم (ص) او صحابه و او تابعينو ورته غوږ ايښی دی (پخوانيو

امتونو د الله (ج) د خپل وخت وينا ته او اوسني امت قرآن عظيم الشان ته ((چې همدا سماع د ايمان اصل دی .
دی له قرآن پرته بل هر ډول سماع ناروا بولي .

مجموع فتاوي جلد ۱۱

خو امام غزالي بيا دانه مني ، نوموړی وايي چې ساز او سندرې خپل ځانگړی ځای او اغېز لري او عظيم الشان قرآن خپل ځانگړی اغېز . دی وايي چې دا حقيقت دی چې له خوږ غږي قاري څخه د قرآن اورېدل ډېر او بې ساری خوندلري تردې چې انسانان خو پرېږده آن مرغان او پرښتې هم اغېزمنوي .

خو هغه موخه چې اورېدونکي يې د موسيقۍ او سماع په اورېدلو تر لاسه کول غواړي ټوله د قرآن په اورېدلو څکه نه پوره کېږي چې قرآن عظيم الشان د يو جامع او هر اړخيز کتاب په توگه هر ډول او په هرې موضوع پورې اړوند احکام او آيتونه لري او داسې آيتونه هم شته چې له هغه حال سره تړاو نه لري او يا هغه تنده نه شي خړوبولی چې عاشق ، صوفي او عارفان يې لري ، د بېلگې په ډول په قرآن کې کيسې هم شته ، کورني او بهرني معاملات هم شته ، د ميراث احکام هم شته نو دا ديو صوفي او عارف له حال سره څه تړاو لري ؟ نو دا ايتونه د اورېدونکي هغه هيله او مينه چې له سماع څخه يې لري نه شي پوره کولی ، همدا راز د مسلمان د ژوند ټول تړاو له قرآن سره دی اوهر وخت يې اوري او په تکرار سره دا اورېدل يا لوستل هم ددې لامل گرځي چې غوږونه ورسره عادت واخلي او ورسره اشناسي نو هغه خوند او جذبه نشي راوستلی او زړه ته هغه ټکان نشي ورکولی کوم چې نوی شی يې ورکوي . د مړو او بې حرکتو زړونو د خوځولو لپاره لوستونکی اړ دی چې شعر او نظم په بېل بېل انداز او بېل بېل طرز سره ووايي ، څولحنه وکاروي ، اواز لوړ او ټيټ کړي چې دا د قرآن له عظمت او مقام سره نه ښايي او نه ورسره مناسبت لري .

د سندرو او اواز د ويلو په وخت کې لوستونکي اړ دي چې د موسيقۍ الات لکه شپېلۍ ، طبله او ارمونيه وکاروي او د قرآن لهجه ټوله جد دی چې له هزل سره يې يو ځال کول ناشونی دي .

د بېلگې په ډول ، رسول الله (ص) ربیع بن مسعود کړه په داسې حال کې ور ننوت چې څو وينځو له دريا سره سندرې وېلې ، کله يې چې رسول الله (ص) وليد نو په شعر ويلو يې دده ستاينه پيل کړه نو ده (ص) ورته وويل چې هماغه څه ووايي چې وړاندې مو ويل .

نو دده دا ستاينه پخپله (جد) وو چې له هزل (دريا) سره يې اړخ نه لگاوه نو ده ترې منع کړې .

بل دا چې په محفل کې هر څوک له خپل حال او خوښې سره سم نظم او سندرې وايي که يوه يې خوښه نه شي نو بله پيلوي يا فرمايش ورکوي خو د عظيم الشان قرآن په اړه هيڅوک دا زړورتيا نه لري چې د بدلېدلو کوښښ يې وکړي او هر آيت خوله هر حال سره مناسبت نه لري .

کیمیا سعادت ، امام غزالي لومړی جلد ۴۵۱-۴۵۳ مخ

علامه شاه جعفر د موسيقۍ په اړه په خپل ليکلي کتاب (اسلام اور موسيقي) کې موسيقي د قرآن، حديثو، د صحابه و او د تابعينو د وينا، د محدثينو او فقهاوو د ويناوو په رڼا کې څېړلې ده او دا يې ثابته کړې ده، چې موسيقي که له ساز او سرود سره وي او که بې سروده او سازه هېڅکله هم په اسلام کې حرامه نه ده.

نوموړی وايي، چې رسول الله (ص.) له دريا (دايره) سره يوځای سندرې اورېدلې دي. د موسيقۍ د حرمت په اړه، چې څومره روايات رانقل شوي دي دا پخپله د محدثينو پر اند موضوعي او د منلو وړ نه دي. صحابه کرامو هېڅکله هم د موسيقۍ د حرمت يادونه، نه ده کړې. فقهاوو هم موسيقي حرامه نه ده بللې او نه داسې کوم حکم شته، بلکې موسيقي او نغمې يې د اخلاقو يوه ځانگړې برخه بللې ده.

علامه شبلي نعماني د (الغزالي) په 38 مخ کې ليکي: "کله چې د موسيقۍ خبره راياده شي، نو معترضين وايي، چې دا لهو او لعب ده، خو غزالي ورته وايي، چې رسول الله (ص.) د حبشو د لوبو ننداره کړې ده. زه ددې له پاسه دا هم ورزياتوم، چې لهو او لعب زړه ته ارامتيا، خوښي او سرور ورکوي، د سترې فکر دمه جوړوي، مطمئن کوي يې، ځکه چې زړه کله سترې شي، نو تياره پرې راشي، نو کار، خواری، ژوند ته او د ژوند د ستونزو د بار د وړلو لپاره چمتو کولو ته بايد خوښ او تاند شي او د تاندولو او خوښ ساتلو ذريعه يې همدا لهو او لعب دی.

کله چې علامه ابوالکلام ازاد د هند د (راگ ناتک اکاډمي) رياست قبول کړ، نو په علمي حلقو کې گونگوسې او تا وېلي ما وېلي پيدا شول. ښايي دوی به خبر نه وو، چې د هند دا امام په موسيقۍ کې څومره پراخ لاس او له موسيقۍ سره څومره مينه لري؟ له موسيقۍ سره دده د بې سارې او بې کچې مينې د څرگندولو لپاره به دده له مشهور تصنيف (غبار خاطر) څخه د وروستي ليک څه برخه، چې په (1943/9/14) تاريخ يې ليکلی، راواخلو.

نوموړی ليکي: "ښکلا که په غږ کې وي او که په مخ کې، په تاج محل کې وي او که په شنا باغ کې، ښکلا ده او ښکلا زموږ فطري غوښتنه ده. زه تاسو ته يوه خبره کوم، گورئ ما څو ځله وېلي دي چې زه د ژوند له هرې اړتيا پرته گوزاره کولی شم، خو له موسيقۍ پرته ژوند نه شم کولی. خوږ غږ زما د ژوند اسره، زما د اروايي او دماغي سترتياوو درمل او د زړه او جسم د ټولو ناروغيو علاج دی.

موږ په الاغاني او عقدالفرید کې لوستي، چې تراوسه له موسيقۍ سره د حجاز د خلکو مينې بدلون نه دی موندلی. دا مينه د هغوی په خميره کې دومره گډه شوې، چې آن د اذان غږ هم د موسيقۍ په انځور کې وړاندې کوي. حقيقت دا دی، چې موسيقي او شاعري د يو حقيقت دوه مخه او دوه وړانگې دي او په يو ډول يې څرگندول غواړي. د موسيقۍ مؤلف موسيقۍ ته د الحان په اجزاء کې سر او تال ورکوي او لحن ته يې وزن او تناسب ورکوي، خو شاعر هماغه جذبه د لفظونو او معناگانو په بڼه څرگندوي.

(توحنا بستی و من معنی رنگین بستم)

کوم حقیقتونه، چې په شعر کې د الفاظو او معنی جامه اغوندي، هماغه حقیقتونه په موسیقۍ کې د لحن سر او تال په پردو کې نغبتل کېږي .

نغمه هم شعر دی، خو د الفاظو او حروفو په بڼه نه، بلکې د روح او معنا له پلوه. په قوي گومان سره وایم چې له مسلمانو پاچایانو څخه هم وړاندې مسلمانو صوفیانو د موسیقۍ پالنه پیل کړې ده او د ډهلي، ملتان، ایودهن او گورخانگانو ته به ډېر لوړ لوړ شخصیتونه، عارفان او صوفیان تلل او د خدای ج په نزد د قبلېدلو او ثواب په نیت به یې هلته خپل جوهر ښوده. داسې ډېر علماء شته دي، چې د ژوند د حالاتو په لوستلو سره یې سپری پوهېږي، چې په موسیقۍ کې یې ډېر لاس درلود او ددې فن ډېر تکړه استادان بلل کېږي. دا خبره تقریباً مشهوره شوې ده، چې گویا د اسلام دیني مزاج له موسیقۍ سره جوړ نه دی او موسیقي د دین له آنده حرامه ده. په داسې حال کې، چې ددې دعوې ټول ارزښت یواځې همدومره دی، چې فقهواوو او علماوو د گناه د لارې د بندولو او مخنیوي لپاره دا حکم کړی دی (معنی دا چې دا کار په خپل ذات کې حرام نه دی، خو ددې لپاره منع وبلل شو، چې نورو گناهونو ته زمینه برابره نه کړي) او دا سختنیزه هم د تشریح له مخې نه، بلکې د قضاء له مخې شوې ده او د قضا ډگر خو ډېر پراخ دی. د هر شی یا هر کار، چې د یو فساد لامل گرځي، نو قضا یې مخه نیسي، خو د هغه شي یا کار حکم، خو په اصل ځای پاتې دی. "قل من حرم زينة الله التي اخرج لعباده" یعنې "ورته ووايه چا د خدای ج ښکلا (زینت) حرامه کړې ده، هغه زینت چې خپلو بنده گانو ته یې پیدا کړې (پنځولې ده)".

په دې اړه هم د بسيا تر حده شواهد شته، چې عربانو هم له اسلام څخه وړاندې او هم له اسلام څخه وروسته په موسیقۍ باندې د یونانیانو ډېر لیکل شوي کتابونه عربي ته راژباړلي او هماغسې گټه یې ترې اخیستې ده لکه څرنګه یې، چې د هغوی د ریاضۍ له کتابونو څخه اخیستې ده. "غبار خاطر)

د هند د امام له دې اقتباس څخه جوتېږي، چې نوموړی هم د موسیقۍ د حرمت د نظر مخالف دی او لیکي، چې که فقها د یو مصلحت له مخې په لنډمهالي ډول یو څه منع کوي، نو دا لنډمهالی حکم دی او د موضوع په دایمي حکم، چې هغه اباحت دی اغېز نه شي کولی. ددې بېلګه به دا وي لکه ډاکټر چې د ناروغۍ په وخت کې ناروغ د ځینو شیانو له خوړلو منع کوي، نو که ناروغ د ناروغۍ په وخت کې د ځینو شیانو له خوړلو منع شو، نو دا خو په دې معنی نه شوه چې دا ټول شیان پرې تر پایه حرام دي. همداراز د موسیقۍ په اړه هم د فقهواوو دا لنډ مهالی حکم لنډ مهالی دی او دایمي کېدلی نه شي او دا به څوک وي، چې د الله ج له خوا حلال شوی شی په خلکو حرام وگرځوي "ولا تقولوا لما تصف السنتکم الکذب هذا حلال و هذا حرام لتفتروا علی الله الکذب". یعنې "د خپلو ژبو دروغجنو دعوو له مخې مه وایئ، چې دا شی حلال دی او دا حرام، ددې کار پایله دا ده، چې په اللهج باندې د دروغو تهمت وایئ."

موسيقي د فطرت غوښتنه ده

موسيقي د فطرت غوښتنه ده او له موسيقي سره مينه د هر انسان په فطرت کې نغښتې ده. نه يواځې دا چې انسانان موسيقي خوښوي، بلکې هر ژوندی موجود له موسيقي سره مينه لري. د فطرت او د کایناتو خالق هم دا نړۍ او دا کاینات سندرېز پيدا کړي دي او ددې لپاره يې سندرېز پيدا کړي دي، چې تر او تازه، خوښ او نشيپت واوسي. ډېر علما وايي، چې که څوک له موسيقي څخه خوند نه شي اخيستلی، نو دی ناروغ دی او بايد خپله درملنه وکړي، ځکه هر سالم او روغ فطرت موسيقي غواړي او له موسيقي خوند اخلي.

ډاکټر يوسف قرضاوي ليکي: که وگورو نو وينو چې سندرې خوشول او د خواږه غږ د اورېدلو په وخت کې خوښي څرگندول تقريباً انساني غريزه او د بشري فطرت غوښتنه ده تر دې چې وينو، يو کوچنی چې په زانگو کې ژاړي لاس او پښې غورځوي، خو د خواږه غږ په اورېدلو چې شي او خواږه غږ ته غوږ شي. همدا لامل دی، چې مورگانې، دايه گانې او د کوچنيانو نورې روزونکې له ډېر پخوا وخته راهيسې کوچنيانو ته خوږې ترانې او سندرې وايي او ژباړي پرې بندوي.

له دې پرته حېوانات او الوتونکي هم د خواږه غږ او نغمو تر اغېز لاندې راځي. غزالي په احياء العلوم کې ليکي: "هر هغه څوک، چې سماع او موسيقي يې په حرکت او خوځښت رانه ولي له عقلي، اروايي او بدني ناروغۍ سره مخ دی، نيمگړی دی، تعادل نه لري او له روحانيت څخه ليرې په وچ طبيعت او بد ذوق کې تر اوښ، نورو حېواناتو او الوتونکيو هم بدتر دی، ځکه چې اوښ د خپل وچ او ساړه طبيعت برسېره هم له خواږه غږ سره مست شي او له درانه بار لاندې منډه کوي، اوږده مزلونه ورته لنډ شي، دومره مست شي چې له ځانه بې ځانه شي، ښځه اوښه د خپل خاوند خواږه غږ ته غاړه وراوږده او غوږونه دهغه غږ ته بوځ او ځير کړي، خپل مزل دومره گړندی کړي، چې آن کجاوه او بار يې سخت ټکانونه خوري".

ابوبکر محمد بن داؤد دينوري رضی الله عنه چې په رقی مشهور و، وايي چې په يوه دښته کې روان وم چې يوې عربي قبيلې ته ورسېدم له هغوی څخه ديوتن په بلنه دهغوی کېږدی. ته لارم، په خېمه کې مې يو تور مریي وليد چې تړلی و. له کېږدی بهر څومره اويو ډېر ډنگر اوښ چې داسې فکر کېده چې گوندې همدا اوس يې ځنکدن دی پراته وو دې مریي راته وويل چې ته زما دبادار مېلمه يې او زما بادار دمېلمه خبره په ځمکه نه غورځوي نو ته زما بادار ته زما دخلاصون شفاعت وکړه هيله ده چې مابه پرېږدي. کله چې کوربه ډوډۍ راوړه نو ما يې له خوړلو انکار وکړ او ورته ومې ويل چې ترڅو ددې مریي په اړه زما شفاعت ونه منې نو ډوډۍ به ونه خوړم. هغه راته وويل چې دې مریي خو زما هر څه په اوبو لاهو کړي او دپولۍ ټک ته يې کېښولم. ما ترې وپوښتل چې څه يې کړي، هغه وويل چې دی ډېر خوږ غږ لري او زما دژوند گوداره په دې اوبانو روانه وه، ده پرې ډېردرانه بارونه بارکړل او بيا يې ورته

حدا ويل پيل کړل تر دې چې اوشان يې دومره مست کړل چې ددرې شپو او ورځو واټن يې پرې په يوه شپه او ورځ کې وواهه او چې بارونه ترې ښکته شول نو له همدې يو اوبښ څخه پرته نور ټول مړه شول خو ددې ټولو خبرو برسېره اوس چې ته زما مېلمه يې زه تا نه خفه کوم دادی دا مريمې ستا ددرناوي لپاره تاته در وبخښه. دينوري وايي چې دې ته مې تلوسه وه چې دده غږ واورم چې سحر شو نوکوربه دې مريي ته امر وکړ چې هغه اوبښ ته چې له کوهي څخه اوبه راوباسي حدا ووايي. ده چې کله حدا پيل کړ نو اوبښ دومره مست شو چې ټول پري يې وشلول او زه هم له ډېرې اغيز متيا پرمخې پر ځمکې راولوېدم او گومان نه کوم چې په ژوند کې مې تردې ښکلی غږ اورېدلی وي.

ماران به مو ليدلي وي، چې د بيم غږ ته چجه شي، په لکۍ ودرېږي او نڅېږي. د قمرۍ، پاڅتکې سندريز غږ د ابشارونو، سيندونو، بادونو مترنم او له موسيقيت څخه ډک غږ به مو اورېدلی وي.

بيا هم علامه قرضاوي ليکي: "...نو موسيقي د زړونو د دردونو علاج او زړونه له ناروغيو، سترتيا او غمونو، دردونو څخه ژغوري، سندرې د غوږونو خوند دی، چې اروا خوشوي، تاندوي يې، سترتيا ليرې کوي. څرنگه چې لذت لرونکي خواړه او خوندوره مېوه معدې ته خوند ورکوي، هماغه ډول چې ښه بوی، د شامې حس راپاروي او پوزې ته خوند ورکوي... همدا ډول موسيقي غوږونو ته خوند ورکوي، نو دا يو خوندوره پدیده ده... انسان نه شي کولی چې تل منډې ووهي، تل جدي واوسي، تل سترې او ستومانه و اوسي. کله چې حضرت حنظله رضی الله عنه وانگېرله چې له کورنۍ، ښځې او بچيو سره دده حال له هغه حال سره چې د حضرت رسول اکرم صلی الله عليه وسلم په ملگرتيا، مجلس او ناسته کې يې لري ډېر تفاوت لري، نو د منافقت وېره ورسره پيدا شوه او وېرېده، چې هسې نه منافق شوی وي، نو حضرت رسول الله صلی الله عليه وسلم ورته وفرمايل چې "يا حنظله ساعة و ساعة" يعنې "ای حنظله! کله داسې او کله هاغسې" (مسلم)

حضرت علي رضی الله عنه فرمايي "کله کله زړونو ته خوشي او تازه گي ورکوي، ځکه چې کله زړونه وچ (سترې) شي، نو ړندېږي".

بيا هم حضرت علي رضی الله عنه فرمايي "رښتيا چې زړونه هم د بدن په څېر سترې کېږي، نو د زړونو لپاره هم حکيمانه او ظريفانه الفاظ ولټوي (ويې خندوي)، تازه يې کړي".

که څوک د يو مسلمان رښتوني ژوند ته وگوري، نو ويني چې د ديندارۍ او له خواړه غږ څخه د خوند اخيستلو ترمنځ هېڅ ټکر نشته. د يو مسلمان غوږونه په نورمال ډول له خواړه غږ سره بلد دي او هره ورځ ترې تغذيه کېږي، هر مسلمان له تجويد او ترتيب سره برابر په خواړه غږ د قرآن عظيم الشان تلاوت کوي. ښو قاريانو ته غوږ ږدي، له اذان څخه خوند اخلي، دا ازانگي يې هره ورځ پنځه ځله غوږ ته وررسېږي".

زه وایم چې هغه موسیقیت او ترنم چې د مرحوم ارواښاد قاري عبدالباسط او ځینو نورو قاریانو په غږ کې شته دی او مسلمانان ترې کوم خوند اخلي بېلگه به یې ډېره کمه وموندل شي او خلک به د موسیقۍ له الاتو څخه هم هغه خوند وانهخلي.

په حدیث کې راغلي دي، چې د حضرت اسید بن حضیر رض خواره غږ آن آس هم مست کړی دی. (تجريد البخاري) دا په قرآن عظیم الشان او تورات دواړو اسماني کتابونو ثابته خبره ده، چې د حضرت داؤد علیه السلام نغمو او موسیقۍ به انسانان خو پریږده، چې آن الوتونکي او جمادات هم اغېزمن کول یعنې حیوانات خو پریږده، چې آن په جماداتو او تیږو یې هم اغېز کاوه او دده اواز او نغمو ته به راځغاستل: "ولقد اتینا داود منا فضلاً یجبال او بی معه والطیر" یعنې "او له شک پرته موږ داؤد علیه السلام ته له خپله پلوه یو غوره والی ورکړی و، غرو ته مو وویل چې له ده سره د ثنا په وخت کې خپل غږونه ملگري کړئ او مرغانو هم له ده سره ثنا ویلې." (سباء 10)

"والطیر محشورة کل له اواب" یعنې "او الوتونکي هلته راغونډ شوي، ټول پرې رامات وو" (ص 19)

په تورات کې راغلي دي، چې حضرت داؤد علیه السلام به د ډېرو بدني او اروايي ناروغيو درملنه په موسیقۍ باندې کوله.

په سمویل لومړي باب، 23 ایت کې راغلي: "کله به چې د خدای ج له خوا په ساول ناوړه اروا نازل شو، نو حضرت داؤد علیه السلام به خپل چنگ ته لاس وراوړد کړ او وبه یې غږاوه له دې سره به له ساول څخه ناوړه اروا والوتله او په حال او هوښ به راغی."

له موسیقۍ سره د بې کچې مینې دا بېلگې هم لولو، چې عطاء الله پالوي رانقل کړي دي. په اسام کې د فیل ښکاریانو اعلان وکړ، چې فیل له یوې ځانگړې سندريزې نغمې سره بې کچه مینه لري. په نړېواله جگړه کې دا جوتو شوه، چې شاديان (بیزوگان) له موسیقۍ سره مینه لري او هره شپه به د فوځي اډې هغې برخې ته راټولېدلې، چې عسکري موسیقي به یې غږوله او په ډېرې آرامۍ به یې موسیقي اورېدله. ځینې به یې دومره اغېزمنې شوې، چې خولې به یې اسمان ته واړولې او ډول ډول اوازونه به یې وېستل.

آغلې "ډهپانې" به د استریلیا ځنگلي آسونه خوښول، خو نیول یې ورته سخت وو. په پای کې یې اعلان وکړ، چې هغې لومړۍ ځنگلي آس په موسیقۍ اغېزمن کړ او بیا یې په ډېرې اسانۍ ونیوه.

نوموړی لیکي، چې په نیویارک کې غواگانې هم د موسیقۍ تر تجربې لاندې ونیول شوې او کومو غواگانو ته، چې موسیقي اورول شوې وه، نو د نورو په پرتله یې په سلو کې له لسو تر دولسو ډېرې شیدې ورکړې.

شکسپیر، چې د انساني جذبو او انساني فطرت تر ټولو غوره انځورگر دی هم په هر شي د موسیقۍ اغېز مني.

نو له دې ټولو خبرو جوته شوه، چې د موسيقۍ تر او له فطرت سره دی او اسلام هېڅکله هم له فطرت سره د جگړې اراده نه لري، بلکې اسلام د فطرت پالونکی، هڅوونکی او بشپړوونکی دین دی.

په پخوانیو مدنیتونو کې د موسیقۍ شالید

وړاندې مو وویل، چې د موسیقۍ تر او له فطرت سره دی او هر انسان او حیوان په طبعي ډول موسیقي خوښوي. دا که د نن ورځې انسان دی او که د زرگونو کلونو پخوانی انسان، نو ځکه یې کوم ځانگړې ټولنې، مدنیت او د تاریخ کوم ځانگړي پړاو ته منسوبول ناسمه خبره ده. نه کوم ځانگړی کاشف او مخترع لري. نه کوم ځانگړی پنځوونکی، بلکې له کومه چې بشر په ځمکه پل ایښی، نو دا جذبه ورسره له هماغې ورځې ملگرې ده. البته حتمي ده چې کیفیت او نوعیت (څرنگوالی او ډول) به یې بدلون موندلی وي، د ژوند د نورو برخو په څېر دې فن هم پرمختګ کړی، خو د انسان له لومړنیو ملگرو څخه بلل کېږي. که څه هم ځینې تاریخپوهان د نورو فنونو او علومو په څېر موسیقي هم یونانیانو ته منسوبوي او بنسټ ایښودونکي یې هم همدوی بولي، خو دا ناسمه ده. په دې اړه ددې روایت رانقلولول بې گټې نه دی: "د یونان د پخواني خدایگوتي "زیوس" نهه لونی وې، چې میوزس یې ورته وېلې او دا د ټولو علومو او هنرونو بنسټگرې دي او همدوی د رقص او موسیقۍ هنر هم پنځولی دی. د میوز تلفظ په یوناني ژبه کې موس ده او (ي) د نسبت لپاره ورسره لگول شوې ده. همدا ډول لاتیني او یوناني ژبه کې "ق" هم ورسره لگول شوی دی، چې ددې قاعدې له مخې ترې موسیق یا میوزک جوړ شو."

پالوي وايي، چې د نڅا او موسیقۍ مذهبي سپېڅلتیا (تقدس) له میلاد څخه وړاندې کلونو څخه ثابته ده. دی وايي، چې له روایتونو سره سم په لومړي ځل برهام دیوتا (برهام خدایگوتي) د منظمې موسیقۍ تصور وړاندې کړ. هغه د ټولو مذهبي ویدونو (سرودونو) څخه ښې ښې جملې راټولې کړې او یو جامع سرود یې ترې جوړ کړ، چې موخه یې روحاني پرمختګ ته د خلکو بلل وو.

د هندوانو په مندرونو کې هم له پخوا راهیسې موسیقي دود ده او اوس هم موسیقي په مندرونو کې د عبادت برخه بلل کېږي.

د سوراشر په کلیو او بانډو کې اوس هم موسیقي په هغه ډول محبوبیت لري او په هغه اندازه نمانځل کېږي، چې د کرشن جی په وخت کې دود وه.

د عیسایانو په کلیسا، عبادتځایونو، اود مسلمانانو په خانقاهانو کې اوس هم عبادت د موسیقۍ په پردو کې نغښتل کېږي. آن چې دعاگانې هم په لحن، ترنم او خواږه اواز سره کېږي. د هندوستان پېغمبر کرشن جی دامني، چې دی هر ډول نغمه غږولی شي او د نغمو په هر تال پوهېږي.

چينايي پېغمبر كنفيوسس چې پالوي يې پېغمبر او د الله ج استازی بولي، هم تر ټولو ښه نغمه پېژندونکی و. د هغه په اړه تاريخ ليکي، چې دې چينايي پېغمبر دومره په موسيقي کې لاس درلود، چې د موسيقي د هغه وخت ډېر نامتو او د نړېوال شهرت لرونکي هنرمندان ورته تسليم وو. وايي، چې كنفيوسس واورېدل، چې چېرته د سيانگ په نوم د پخوانۍ (کلاسيکې) موسيقي يو لوی استاد اوسېږي، نو ده له ډېر زحمت وروسته هغه وموند. سيانگ د كنفيوسس له غوښتنې سره سم هغه ته هاغه نغمه واوروله، چې کمپوز يې شهزاده وانگ دانگ کړی و. دا نغمه دومره خوږه او اغېزمنه وه، چې كنفيوسس يې له اورېدلو سره خمار شو بيا سيانگ له كنفيوسس څخه وغوښتل، چې دی هم هغه ته نغمه واوروي. كنفيوسس هم هغه ته دومره خوږه، له جادويي اغېز ډکه نغمه واوروله چې سيانگ يې بيخي بېهوښه کړ. سيانگ بيا كنفيوسس يا چينايي پېغمبر ته وويل، چې ستا فن دومره بشپړ دی، چې زه ستا د استادۍ وړتيا نه لرم. ته ماته د خپلې شاگردۍ وياړ راوبخښه او په خپلو شاگردانو کې مې ومنه.

د داؤد عليه السلام د نغو يادونه مو مخکې هم وکړه، چې الوتونکي خو پرېږده آن کاني او غرونه يې هم اغېزمن کول.

علامه ابوالکلام ازاد له موسيقي سره د حضرت داؤد د مينې په اړه ليکي: "حضرت داؤد عليه السلام لومړنی کس و، چې عبراني موسيقي يې منظمه او راټوله کړه. بابلي مزاميرو ته يې پراختيا ورکړه، د موسيقي نوي الات او وسايل يې جوړ کړل".

علامه عبدالحکيم شرر ليکي: "د بني اسرائيلو د موسيقي د لوړتيا وخت د حضرت داؤد زمانه وه، چې مزامير يې اوس هم مشهور دي. پخوانی تاريخ پوه اسبيلوس وايي، چې حضرت داؤد به چې هر چېرته ته، نو چنگ به يې له ځان سره وړه، موسيقي د هغوی مذهبي دود و او د موسيقي د ټولو الاتو، باجې (ارمونيې)، ټولې او شپېلۍ لپاره يې بېل بېل کسان ټاکلي وو".

عطاء الله پالوي د علامه ازاد او علامه شرر د خبرو په دوام ليکي: "حضرت داؤد خو د خدای جل جلاله پېغمبر او استازی او د عبادت او دعوت لپاره رالېږل شوی و، نو چې موسيقي د هغه عبادت نه و، نو ولې يې غږوله. که هغه د گډا او موسيقي په واسطه عبادت نه کاوه، نو موسيقي يې ولې ټولوله او ترتيبوله؟"

پالوي ليکي، چې: "مزامير د مزمار جمع ده او لفظي مانا يې هره هغه اله ده، چې په پوکي سره غږول کېږي. لکه شپېلۍ، ټوله، بينډ....

نور شنونکي هم وايي، چې مزمار د موسيقي يوه اله ده.

دا څرگندوي، چې حضرت داؤد به خپله شپېلۍ او چنگ غږاوه.

مشهور تاریخ پوه اسبیلوس وایي، چې "حضرت داؤد به خپل مذهبي مراسم له موسیقۍ سره پرځای کول او د موسیقۍ په پردو کې د عبادت د مراسمو د نغښتلو لپاره یې د موسیقۍ د وسایلو پوهان گومارلي وو. نوموړی وایي، چې دا هم جوتنه شوې ده، چې دوی به د عبادت په وخت کې سندرې هم وېلې او نڅا به یې هم کوله.... کله به چې د شپېلۍ، تولې، رباب، تنبور، چنگ... غږ لوړ شو، نو حضرت داؤد به ورسره خپلې نغمې هم پیل کړې. حضرت سلیمان علیه السلام بیا په خپل وخت کې د موسیقۍ د الو غږوونکي وټاکل. د حضرت سلیمان علیه السلام زمانه د بني اسرائیلو د موسیقۍ د ځوانۍ او تاندو شېبو دور و."

بېضاوي او زمخشري لیکي، چې له اسلام څخه وړاندې به خلکو د کعبې طواف د نڅا په بڼه کاوه او حتمي ده، چې طواف د هغوی عبادت وو او د ثواب په نیت یې کاوه. علامه سید سلیمان ندوي د سیرت النبي په پنځم ټوک کې لیکي: هغوی به په طواف کې گنډل شوې جامې هم نه اغوستې. دا یې د کبر جاه او جلال څرگندویه بلل او برېښد طواف به یې کاوه. خو اسلام دا د الله ج پر وړاندې بې ادبي وبلله. همدا لامل و، چې دا کار یې ناروا وباله. زمخشري او بیضاوي وایي، چې ښځو او نارینه و به د یو بل په گوتو کې گوتې ورکړې، لوڅ به وو او د نڅا په بڼه به یې طواف کاوه.

علامه پالوي لیکي چې له اسلام څخه وړاندې هم موسیقي وه، خو هغه موسیقي متمدنه او مهذب نه وه، او د اسلام له راتللو او د نبوي دور او د راشده خلیفه گانو له دورې وروسته، چې مسلمانان په کې د اسلامي خلافت د کېږدۍ د مراندو په ټینګولو بوخت وو، د امویانو په وخت کې بیا موسیقۍ ته پام راواړول شو. په هغه وخت کې د اسلامي نظام په پلازمېنه مدینه منوره کې د هغه وخت مشهور سندرغاړي طوس موسیقۍ ته ډېر خدمت وکړ. د اموي دربار بل وتلی سندرغاړی د مسجاح زوی سعید و. نوموړی لیکي، چې الکندی او فارابي د موسیقۍ د نړۍ هغه وتلي ستوري دي، چې وړانگو یې ټوله اسیا او اروپا نیولې ده. دوی موسیقي هغه پور ته ورسوله، چې تر دوی وړاندې یې چا تصور هم نه کاوه. د دوی فن او د موسیقۍ په فن کې د دوی د عروج پوړیو ته نن هم ټولو اروپایانو سرونه ټیټ کړي دي. د منځنۍ پېړۍ نامتو ژباړن (جیرډ) په دې ویاړي، چې د دریمې هجري پېړۍ ددې وتلي عالم او موسیقي پوه کتابونه یې خپلې ژبې ته ژباړلي دي.

د اروپا مشهور فیلسوف گارډن، الکندی د هغو دولسو کسانو له ډلې څخه بولي، چې دی یې تر ټولو ډېر ډېر ذهین، زیرک او په خبره ژر پوهېدونکی بولي.

د مصر وتلی لیکوال عباس محمود د دریمې پېړۍ د مشهور عالم فارابي په اړه په خپل (فارابي) نومي کتاب کې لیکي: "د موسیقۍ د فن په اړه چې فارابي څه لیکلي دي، هغه له هره اړخه بې جوړې او بې بېلګې دی. دده له لیکنو ښکاري، چې ده په موسیقۍ کې لوی لاس او په موسیقۍ ژور نظر درلود. د موسیقۍ په اسرارو، رموزو او ځانګړتیاو پوهېده. موسیقۍ ته د حېرانوونکې پراختیا او پرمختیا ورکولو له اړخه دی بالکل بې جوړې دی."

ښاغلي جي فارمر ليکلي دي، چې: "دا يوه پرځای خبره ده، چې د فلسفې په نړۍ کې فارابي ته دويم ښوونکی ووايو، خو دا امکان نه لري چې د موسيقۍ د نړۍ لومړنی استاد او ښوونکی يې ونه بولو. که د موسيقۍ پر فن د فارابي ليکلی کتاب (الموسيقي الكبير) د موسيقۍ په فن کې وروستی (جامع) کتاب وبولو، نو يوه ذره به مو هم مبالغه نه وي کړې، بلکې، له يو حقيقت سره به مو ملګرتيا کړې وي. ټولو خلکو که هغه هر څوک اوهر چېرې وي، فارابي د موسيقۍ په نړۍ کې د امام او استاد په توګه منلی دی".

له دې پرته نورو سلګونو علماوو او پوهانو د موسيقۍ فن ته ددې دواړو منليو او وتليو مسلمانو فيلسوفانو او علماوو د خدمت يادونه کړې ده.

د موسيقۍ د اسلامي شاليد په اړه امام ابوالفرج علي بن حسين ابن محمد اصفهاني (356هجري ق مړ) په الاغاني کې د هغو مسلمانو نارينه و او ښځينه و موسيقي پوهانو يادونه کړې ده، چې د موسيقۍ د فن استادان و او ليکي چې له دې څخه جوتېږي چې موسيقي په اسلام کې مردوده، حرامه او د شريعت خلاف نه ده.

مسلمانانو چې موسيقۍ ته کوم ارزښتمن خدمتونه کړي دي، نو يو عالم او د پوهې خاوند هم ترې ناخبره نه دی. په اروپا، ايران، مصر او هندوستان کې موسيقۍ ته د مسلمانو علماوو په خدمت ټول قانع دي او دا خدمت کوونکي هم عام خلک نه، بلکې ډېر لوی لوی علما، لوی لوی محدثين، لوی لوی مفتيان، قاريان او شيخان د خانقاګانو خليفه ګان او عارفان دي... زما موخه دا ده، چې ووايم په اسلام کې هېڅکله هم موسيقي حرامه نه ده، قرآن د داؤد عليه السلام د موسيقۍ يادونه کړې ده، چې د موسيقۍ رواوالي ته په کې اشاره ده.

پخوا هم علماوو موسيقي خپله کړې وه او چې اوس هم څوک په دې فن کې لاس لري، نو صحيح ده، ځکه چې قرآن د موسيقۍ په روا والي شاهد دی او قرآن هېڅکله هم انساني جذبه په قيد (ولکه) کې ساتل نه غواړي، ځکه چې موسيقي يواځې د انساني جذبو د تسکين لامل نه دی، بلکې د انسان ذهني او اخلاقي ژوند ته هم ځواک وربخښي. همدا لامل دی، چې د نړۍ ډېرو غوره او د لوړو اخلاقو لرونکيو خلکو موسيقي يوه ديني اړتيا بللې ده.

د موسيقۍ په اړه مو د هند د لويې وچې د ستر عالم مولينا ابوالکلام ازاد نظر هم وړاندې ولوست.

پالوي ليکي: "علامه نياز فتح پوري وايي، چې که موسيقي په اسلام کې حرامه وای، نو دا خبره به د اسلام په صدر (د اسلام په لومړنيو کلونو کې) مشهوره وه. په داسې حال کې چې په هغه وخت کې دا خبره نه وه آن موسيقي په کې پالل کېدله، روزل کېدله. تاريخ شاهد دی، چې هغه وخت د لوی لوی مقام خاوندانو نارينه و او ښځينه و نوموتو مسلمانانو موسيقي غږوله. د موسيقۍ استادان وو. په موسيقۍ يې ډېر کتابونه ليکلي دي. د بېلګې په ډول د (الاغاني) ليکوال د مالک يادونه کوي، چې عبدالله ابن جعفر په زوی توب نيولی و او د هغه شاګرد هم و. هغه په مدينه کې اوسېده، هملته وفات شو. د وفات کال يې 137 هجري دی. نوموړی د موسيقۍ ښه عالم و. په خپله عبدالله ابن جعفر رضي الله عنه، چې د موسيقۍ استاد و، هغه ته موسيقي وروښودله. مالک رح د هغه وخت له وتلي

سندرغاړې جميلې څخه هم دا فن زده کړ. اموي خليفه يزيد بن عبدالملك به د هغه ډېر قدر او هغه ته ډېر درناوی کاوه. د دويمې پېړۍ نامتو فنکار يا سندرغاړی اسحق موصلي، چې په 188 هجري کال وفات شوی وایي، چې مالک د عربو د دې دور له څلورو تنو ډېرو رښتيا ويونکو او ډېرو پوهانو څخه يو تن دی.

همداراز په دويمه پېړۍ کې يونس او الخليل هم په موسيقۍ کتابونه ليکلي دي. ښه نو چې په لومړۍ او دويمه پېړۍ کې په مدينه کې چې د اسلام د خپرېدلو مرکز دی، مسلمان موسيقي پوهان وو او موسيقي يې اورېدله، د موسيقۍ محفلونه به يې جوړول، نو په دريمه او څلورمه (يا اوس په پېنځلسمه) پېړۍ کې د موسيقۍ حراموونکي روايتونه له کومه شول؟.

علامه رياست علي ندوي په تاريخ صقلیه کې ليکي: "د موسيقۍ تړاو له انساني طبيعت سره دی. دا په مدنيت او بدويت (ښاري او سارايي) ژوند پورې هېڅ اړه نه لري. هر چېرته، چې خلکو ژوند پيل کړی دی، نو موسيقي به هرومرو د هغوی د ژوند يوه برخه وي. له صقلیه و څخه وړاندې قومونو هم موسيقي اورېده او د مسلمانانو د تمدن له پيل څخه وروسته د عباسي او اموي خليفه گانو په وخت کې به هم په دربارونو کې له سندرغاړو شعرونه، قصيدې اونغمې اورېدل کېدلې. په همدې ډول موسيقي په دربارونو کې ځای ونيوه .

پالوي ليکي: "تاريخ جوته کړې ده، چې (ځينو) پېغمبرانو او نورو ديني لويانو له موسيقۍ سره مينه ښودلې ده، نو که موسيقي حرامه وای، هغوی به هېڅکله هم دا کار نه و کړی." (قرآن اور فنون لطيفه)

موسيقي د اروايي ناروغيو درملنه

دا جوته خبره ده، چې موسيقي د بدن او روحي سترتياوو، ناراميو، پرېشانيو او اضطراب درملنه ده. سترې، نارامه، پرېشانه او خفه انسان خوښوي، فکري او جسمي سترتيا يې له منځه ځي، موسيقي د انسان غم غلطوي، پرېشانه، خفه او نارامه زړونو ته خوښي، سکون او اطمینان ورکوي. څرنگه چې موسيقي يو نارمل يا عادي انسان ته خوند ورکوي او څرنگه چې موسيقي د روحي يا اروايي ناروغيو علاج ده، همدا ډول روغتياپالو او ارواپوهانو له پېړيو پېړيو راهيسې جوته کړې ده، چې موسيقي د جسمي ناروغيو علاج هم ده او د ډېرو اروايي او جسمي ناروغيو درملنه هم په موسيقي سره کېدلې شي. علماوو له پرله پسې او ډېرو تجربو وروسته دا جوته کړې ده، څرنگه چې د جادو، سحر او شعبي اوراد په انسان اغېز کوي، څرنگه چې لېزر او بنفشه يې وړانگې په بدن اغېز کوي، همدا ډول د موسيقي اغېزې هم د انسان پر بدن جوتې دي. کله چې يو انسان ډېر خفه، پرېشانه او نهيلی شي او موسيقي واورې او يا پخپله موسيقي وغږوي، له ځانه سره سندرې زمزمه کړي، نو خفگان او پرېشاني يې ورکه شي او بدن يې له سره چارج شي. دا د نن او پرون دعوه نه ده. دا سلگونه کاله وړاندې تجربو ښودلې ده.

نامتو تاريخپوه جوزف بل په خپل تاليف (د عربانو تمدن) کې ليکلي، چې آن د اسلام په اوایلو کې چې عربانو کوم روغتونونه جوړ کړي دي، نو د ناروغانو د درد او شکايت د کنټرول لپاره يې په کې په موسيقي د درملنې واکتې جوړ کړي دي او په موسيقي به يې د هغوی علاج کاوه.

د عربي نړۍ نوموتې ليکواله نجلا عزالدين هم په خپل تاليف "د عربو نړۍ" کې ليکي، چې عربو کې د (په موسيقي درملنه) اصطلاح بيخي عامه ده او عربو د (موسيقي علم العلاج) تر سرليک لاندې يوه ځانگړې څانگه پرانستې وه.

د مشن گن پوهنتون څو نوموتو ډاکترانو د موسيقي د روغتيا بڅېبونکيو اغېزو په اړه خلکو ته يوه پېښه وړاندې کړه، چې په هغې کې ښودل شوي وو، چې د (واين) په نوم د موسيقي د يوې آلې نغمه د سر درد سمدستي له منځه وړي او د سر د مغز د آرامۍ لپاره ډېره گټوره ده. دوی وايي، چې (چنگ غږول) د رحم د لاندې برخې د دردونو د تسکين لپاره درمل ده.

د يو جرمني استوگن په وينه کې يوه نوې او ناپېژانده ناروغي پيدا شوه، چې ډاکتران يې له درملنې عاجز وو، خو يو ډاکتر ورته د تولې په واسطه څو نغمې وغږولې، چې دا ناروغ د همدې خوږو نغمو له اورېدلو وروسته جوړ شو.

پخوا چې د برومايد او کلوروفارم په څېر بېهوشوونکي درمل نه وو، نو ډېرو ډاکترانو به د خپتې د عمليات په وخت کې د ناروغانو د بېهوشه کولو لپاره هغه ته موسيقي واوروله.

د اروايي ناروغيو د تر ټولو لوی روغتون (پلگرام استیت) رئیس وایي، چې د اروايي ناروغيو په روغتون کې موسیقي ځانته ځانگړی ځای او لوړ مقام لري. آن په 1947 کال کې اروايي ډاکترانو پرېکړه وکړه، چې هر اروايي روغتون ته به سندرغاړي ورلېږي. څو لسيزې پخوا ارواپوهانو په دې کار کاوه، چې د موسیقي کوم راگ او کوم تال د کومې ناروغۍ لپاره ډېر گټور دی. علامه پالوي زیاتوي، چې ښايي هغه ورځ لېږي نه وي، چې د ناروغيو د درملنې لپاره د مصنوعي درملو او داروگانو ځای ټول موسیقي ونيسي.

په (هټن سټیټ روغتون) کې به د په سلو کې اته دېرشو ناروغانو درملنه په موسیقي سره کېدله او ورسره به ښه کېدل. له موسیقي سره رگونه خپل نارمل حالت ته راځي. که کمزوري وي پیاوړي کېږي.

یو روسی ډاکټر لیکي، چې ما په تجربو ثابته کړې ده، چې له موسیقي سره د سترگو د لید ځواک په سلو کې پېنځه ویشټ ډېرېږي. همدا راز له موسیقي سره د سترگو رگونه خوزېږي.

ډاکټران د غاښ د برمې کولو په وخت کې د برمې له زړه رېږدوونکي غږ څخه د ناروغ د ژغورلو لپاره له ډېرې مودې راهیسې موسیقي کاروي.

ارواپوهانو په زندان کې هم موسیقي ازمویلې ده او پایله یې دا ده، چې څو بې رحمۍ، بې عاطفې او د کاني زړه لرونکي سړي وژونکي بنديان سم شوي او د وحشت ژوند یې د تل لپاره پرېښی دی.

د برتانیې اوسېدونکي ډاکټر والتېر والشي د (سندره او د سندرې اغېزې) تر سرليک لاندې خپلې مقالې کې لیکي، چې د ځیگر او بدهضمۍ په گډون د ډېرو ناروغيو لپاره موسیقي ښه درملنه ده. نوموړی وایي چې د خوب، څښاک او خوراک په څېر موسیقي هم د ژوند اړتیا ده، چې کم تر کمه باید په 24 ساعتونو کې نیم ساعت ورکړل شي. دی وایي چې له موسیقي سره د وینې دوران او جریان چټک کېږي. له بدن څخه زهرجن او فضله مواد وباسي. د ډاکټر والتېر پر وینا، ناروغيو ته له روغتونونو او بازار څخه کیمیاوي او مصنوعي درمل پېرل غېر فطري خبره ده. ښه دا ده، چې د ناروغيو د درملنې فطري لارې عملي کړو، طبیعي وسیلې وکاروو چې په دوی کې آسانه او تر ټولو غوره لاره ناروغ ته د موسیقي اورول دي.

د ډهلي مشهوره رساله (دین او دنیا)، چې ټول مذهبي مشران یې لولي، لیکي "د سويډن په پلازمېنه استاکهولم کې یو حېرانوونکی روغتون پرانستل شوی دی، چې په خپل ډول کې بیخي یواځینی او هېښوونکی دی. ددې روغتون ځانگړنه دا ده، چې دلته د درملو پرځای د ناروغ درملنه په موسیقي سره کېږي".

"په دې روغتون کې د هرې ناروغۍ لپاره بېله ځانگه جوړه شوې، چې د هر ناروغ له ناروغۍ سره سمه نغمه ورته غږول کېږي او ناروغ ورسره ښه کېږي

د سويډن مشهور ډاکټر، چې په موسيقي سره د درملنې متخصص دی، وايي چې: "يواځې په خوراک او موسيقي يې گڼ شمېر خطرناکه ناروغان رغولي دي".

يو بل ناروغ د حافظې له کمزورۍ څخه شکایت درلود، خو يو امريکايي ډاکټر يې د بيانو په واسطه درملنه وکړه او خلک ورته هغه وخت حيران شول، چې ويې ليدل شو ورځې د ډاکټر له خوا د بيانو له غږولو وروسته دی رک روغ شو او حافظه يې فعاله شوه.

د فوځ په تشکيل کې د موسيقي گروپ ته ځای ورکول هم ددې لپاره دي، چې د هغوی احساسات راوپاروي او په جوش يې راولي. موسيقي نه يواځې په عادي خلکو اغېز کوي، بلکې د سکندر په څېر فاتحان يې هم له اغېز څخه خلاص ندي. وايي چې يو ځل د تموتيس په نوم يو هنرمند د سکندر په وړاندې يوه خوږه نغمه وغږوله. دې نغمې په سکندر دومره اغېز وکړ، چې په اصطلاح په بدن يې اور بل شو.

اوس په دې کې چاته شک نه دی پاتې، چې موسيقي په انسانانو، حيواناتو او نباتاتو اغېز کوي. اوس په دې هم کار شوی دی او دا هم څرگنده شوې ده، چې کوم ډول موسيقي د کوم ډول چاپېريال سره سمون خوري. کوميدې، موسيقي او تراژېډيکي موسيقي يا خوشوونکې موسيقي او غموونکي موسيقي سره پېژندل شوي او سره بېلې شوي دي. اوس هنرمندان پوهېږي، چې کوم ډول موسيقي سپرې خندولی شي او کوم ډول يې سپرې ژړولی شي، نو دا ټول په انساني فطرت د موسيقي اغېز ښيي.

پخوا به چې نشه کوونکي مواد نه وو او روغتياپالو به ناروغان په موسيقي مست او بېهوشه کړل، نو غوږونه خو به يې بېهوشه او بوخت وو، خو سترگو به يې د عملياتو جريان لیده. که څه هم ناروغ به د عمليات درد نه محسوساوه، خو د عمليات د جريان ليدلو به هرورمو د هغه په روحياتو اغېز کاوه، خو د تلویزيون، ډش انټينا او د خوځنده رنگينو تصويرونو د ښودلو د نورو وسايلو په راپيدا کولو سره دا ستونزه هم حل شوه. اوس د ناروغانو د غوږونو برسېره د هغوی سترگې هم بوختې وي، چې نه د عمليات درد محسوسوي او نه يې وينې. بېنوا ويب سايټ (www.benawa.com) دچارشنبې په ورځ د ۱۳۸۴ لمريز کال د کب په ۲۴مه دموسيقي داروايي اغېزې په اړه د سمندر حقل يوه ژباړه پدې ډول رااخيستې ده

((د يوې نوې څېړنې نتيجې دا خبره جوته کړې ده چې موسيقي ته غوږ نيول لکه اراموونکي درمل د درد په تسلي کې ډېره کارندويه ده.

له يوه تازه گزارش (راپور) سره سم د کلاسکو کالدونين په پوهنتون کې کارپوهان او اروا پوهان پدې توانېدلي دي چې دا واقعيت ومومي چې د علاقې وړ موزيک ته غوږ نيول د چا د غم او غصې اندازه را ټيټوي او د مزاج له خرابۍ او درد څخه د انسان د زغم توان لوړ بيايي

د درد د زغملو پر کومو کسانو چې ازمايښتونه تر سره شويدي دا خبره يې ښودلې ده چې موسيقي د انسانانو د کنټرول احساس لوړ وې او د درد په مقابل کې ډېره کارندويه ده.

څېړونکيو په دې څېړنه کې د موسيقي د ډېرو ډولونو څخه يعنې له راگه را نيولې بيا تر کلاسيکې او کليوالې او عاميانه بدلو (سندرو) کار اخيستی دی.

ډاکټر "ريموند مک دونالد" د ارواپوهنې استاد په دې هکله ويلې دي چې دا څېړنه پر هغو ناروغانو تر سره شوې ده چې له جزئي جراحي وروسته يې په روغتون کې د نفاخت دوره تېروله او دا يې په ډاگه کړه چې د خپلې خوښې موسيقي ته غوړ نيول د غم او خفگان اندازه ډېره را ټيټوي.

هغه وايي: "موږ يو څو نور څېړنيز ازمايښتونه هم وکړل او له خلکو مو وغوښتل تر هغه چې کولای شي خپل لاسونه دې په يخو اوبو کې وساتي. ماته دا معلومه شوه چې هغوی د موسيقي دا ورېدو په موقع کې ډېره زياته موده خپل لاسونه په يخو اوبو کې ساتلای شي.

هغه پر دې خبرې ټينگار وکړ چې موسيقي درد کموي او په درد کې د ناروغانو د کنټرول احساس هم زياتوي.

"د سړو اوبو د ازمايښت په اوږدو کې، گډون کوونکيو ته واک ورکړل شو چې په خپله خوښه دې موسيقي ته غوړ و نيسي، يا دې د هني حسابونه وکړي او يا دې يوه وتلې تلوېزيوني خپرونه وگوري. خو دوی يواځې يو شی ټاکلی شي."

مک دونالد زياته کړه چې په ټولو مواردو کې هغه چا چې موسيقي ته غوړ نيولی و د سړو اوبو تر ټولو ډېر زغم يې لاره او په ځينو حالاتو کې يې ان تر نورو پنځه ځله زيات وخت په سړو اوبو کې لاس ساتلی وو.

دغه لاسته راوړنې د پنجشنبې په ورځ په منچسټر کې د انگلستان دارواپوهانو د انجمن لخوا وړاندې شوې))

نڅا او موسيقي د انساني جذبې د انتها هغه لاس ته راوړنه ده، چې په غېر شعوري ډول منځته راځي. کله کله په انسان جذبه دومره پياوړې شي، احساسات دومره ځواکمن شي، چې په الفاظو يې څرگندول ناشوني نه وي او يا يې په الفاظو په څرگندولو د انسان تسکين نه کېږي، نو همدا ده چې د بېلابېلو اټکلونو، تصوراتو، خوښيو او جذبو د ښکارولو لپاره بدن په حرکت راشي او يا د الفاظو په ځای د موسيقي د زړه تخنووونکيو نغمو غېر ته پنا وروړل شي. هماغه د ټاگور خبره، چې: "کله الفاظ ختم شي، نو موسيقي پيل شي." ټاگور برهمن مذهب و او د وشوبهارتي (نړېواله وروري) په ټولنه کې يې د موسيقي څانگه هم پرانستې وه، ځکه چې هر انسان له موسيقي سره مينه لري. ټاگور موسيقي روحاني شی بولي. هلته په مندرونو کې اوس هم زده کوونکي د اونۍ په لومړۍ ورځې له لمر ختلو مخکې راغونډېږي او د خپل خدای (ج) حمد او ثنا د موسيقي او نغمو په پردو کې نغاړي.

دا هم يو منل شوی حقیقت دی، چې د انسان ژبه له دې څخه ډېره عاجزه ده، چې څرنگه ښايي او څرنگه د اللهج د جلاليت او جماليت غوښتنه ده. په هماغه ډول د هغه لوی او سپېڅلي ذات عظمت او لويي وستايي. د انسان ژبه ډېره کمزورې ده، هغه هېڅکله هم لکه څرنگه چې په کار ده او څرنگه چې وړ ده اللهج ستاېلی نه شي. نه د انسان ژبه دومره مټره لري نه يې قلم او نه يې انځورونه .

اللهج په خپله هم دې مطلب ته داسې اشاره کړې ده: "ولوان ما فی الارض من شجرة اقلام والبحر يمد سبعة ابحر مانفدت کلمت الله." يعنې "د ځمکې په کره کې چې څومره ونې دي که دا قلمونه شي او دا سمندر چې دی که له دې سره اوه سمندر نور هم يوځای شي دا دوات (رنگ) شي نو هم د اللهج ټولې خبرې به ونه شي ليکلی".

له دې څخه ښکاري، چې د اللهج د الوهيت، جلال، کبر يا ذات او لويی د بيانولو لپاره يواځې ژبه او قلم بسيا نه ده، بلکې په دې اړه بايد د جذبو د تسکين او د اللهج په وړاندې د خپلې کمزورۍ او بېچاره گۍ او د هغه ج د عظمت د ښودلو له نورو لارو چارو څخه هم گټه واخستل شي چې يوه لار يې دموسيقۍ د پردو ژبه ده.

پالوي زياتوي، چې قرآن د اصولو کتاب دی. يواځې موضوع ته اشاره کوي، تفصيل نه ورکوي. فروع نه څېړي. اللهج انسان ته اشاره کوي. لاره وړښيي، د لارې له رحمتونو او زحمتونو څخه يې خبروي. دا نو نور د انسان کار دی، چې له زحمتونو ځان وژغوري او رحمتونو ته لاره ومومي او لارښوونه يې هم د اشارې په ډول ده. د جنگ او جگړې لاره نه خپلوي، ددې قرآني اشارو يوه بېلگه د ادم عليه السلام د زامنو کيسه ده، چې قابيل يې خپل ورور هابيل وواژه، خو بيا نه پوهېده چې د هغه له مړه جسد سره څه وکړي، نو اللهج ورته اشاره وکړه، داسې يې ونه کړل چې ورته ووايي قبر وباسه داسې وکړه او هاغسې وکړه "فبعث الله غراباً يبحث فی الارض" يعنې "الله کارغه ولېږه، چې مخکه وکني" "ليريه كيف يوارى سواة اخيه"

يعنې "چې وروښيي څرنگه د خپل ورور جسد پټ (ځښ) کړي." (مائده 31)

همدا راز فرمايي: "ص. والقرآن ذی الذکر" يعنې "سوگند په ص او په قرآن پند ورکوونکي".

بل ځای همدې سورت کې فرمايي: "کتب انزلنه اليک مبارکاً ليدبروا" يعنې "دا يو مبارک کتاب دی

چې پر تا مو نازل کړی ددې لپاره، چې خلک په کې غور او فکر وکړي." (ص 29)

"ان هوالا ذکر للعلمين" يعنې "څه دی دا مگر د ټولو مخلوقاتو لپاره د درس او پند کتاب" (ص 87)

دلته وينو، چې قرآن خلکو ته يواځې اشارې کوي او د پند او درس ورکولو کتاب دی او همدا قرآن راته وايي، چې حضرت داؤد عليه السلام چې دالله جل جلاله رسول او استازی او له هرې لويې او کوچنۍ گناه څخه پاک و، موسيقي غږوله. قرآن وايي، چې داؤد ع زغړې هم جوړولې او نغمې يې هم غږولې، نو کله چې مسلمانانو ته دا روا ده، چې د زغړو په جوړولو کې د حضرت داؤد عليه السلام تقليد وکړي، نو په موسيقۍ کې يې ولې تقليد روا نه دی؟.

قرآن درته په ډاگه نه وایي، چې موسیقي روا ده، بلکې په اشارو یې وایي. کله د داؤد علیه السلام کیسه کوي، کله په جنت کې د موسیقي یادونه کوي. دا خپله ښيي چې موسیقي پېغمبري سنت ده .

علامه شاه محمد جعفر ندوي پهلواروي، چې د پاکستان د جماعت اسلامي مهم غړی او د سلیمانيه خانقاه سجاد نه نشین و، وایي چې جنت د یوې ټولنې لپاره د ښه ژوند بېلگه ده او جنت کې موسیقي شته دی، نو په دنیا کې ولې نه وي؟ که جنت کې حورې او ښځې روا دي، نو دلته هم روا دي. که دلته شهد، شیدې، غوښې او مېوې روا دي، نو هلته هم روا دي. که دلته داسې شی چې چټیات، نشه، سردرد په کې نه وي روا دي، نو هلته هم روا دي. د جنت نعمتونه دلته هم روا دي، نو موسیقي چې هلته روا ده، دلته ولې روا نه ده. فاماالذین امنوا و عملوا الصلحت فهم فی روضة یحبرون" یعنې "نو هغه کسان، چې ایمان یې راوړی اونیک کارونه کوي، دوی به باغچو کې نغمې اوري." (روم 10)

"ادخلوا انتم و ازواجکم تحبرون" یعنې "ننوزئ تاسو او ستاسو جوړې جنت ته او تاسو ته به نغمې دراورول کېږي." (زخرف 70)

ډېرو مفسرینو د (حبره) معنې موسیقي اخیستې ده. همداسې معنی ترې امام مرتضی حسینی زبیدی په تاج العروس درېیم ټوک، 118 مخ کې اخیستې ده. همداراز امام زجاج امام راغب اصفهاني، ابن کثیر، مجاهد، قتاده د مواهب الرحمن تفسیر، زمخشری، وکیع... ترې همدا معنی اخیستې ده .

حضرت علي رضی الله عنه روایت کوي، چې رسول الله(ص) فرمایي، چې په جنت کې به داسې غونډې وي، چې حورې به په کې په لوړ اواز سندرې وایي.

نو لکه چې علامه شاه محمد جعفر ندوي پهلواروي وایي د جنت ژوند زموږ لپاره یو مثالي ژوند دی او باید اقتدا ورپسې وکړو، تقلید یې وکړو، هلته چې موسیقي روا ده، نو دلته هم روا ده.

ډاکټر يوسف القرضاوي لیکي: "پخوا چې د موسیقي د حرمت په اړه ډېر تاکید کېده یو لامل یې دا و، چې په داسې محفلونو کې به د پردیو ښځو او نارینه وو اختلاط عامه خبره وه او ډېره کمه به داسې پېښېدلې، چې هلته دې نور ناوړه کارونه ونه شي، نو هلته له موسیقي پرته د پردیو ښځو او پردیو نارینه وو اختلاط هغه هم په داسې حال کې، چې څه به سندرو او موسیقي او څه به شرابو مست کړي وو لیدل کېده، چې دا په خپله گناه او ناروا کار و، نو ځکه په موسیقي هم د حرمت مهر لگېدلی و، خو اوس خلک کولی شي چې له اختلاط پرته آن د موسیقي له مجلس څخه هم ډېر لرې او د نارینه وو او ښځو له اختلاط او د سندرغاړو مجلس ته له ورتللو پرته سندرې واورې، چې دا د روا والي خوا ته تمایل او په دې اړه د آسانی په معنی ده".

لکه علامه قرضاوي، چې وايي اوس په هر کور کې راډيو، ټېپ ريکارډر، تلويزيون... شته دی، خلک کولی شي چې موسيقي په خپل کور، سمه، غره... کې هم واورې او دېته اړتيا نه پېښېږي، چې ښځې او نارينه دې يوځای سندرغاړو ته کېني او اړېش کړې ښځې دې له پرديو نارينه و سره اوږه په اوږه مستې مستې، نشه نشه سندرې او موسيقي واورې.

د موسيقۍ کارندوی

څرنگه چې د ساز او سرود د غږولو په وخت کې د موسیقۍ آلات هم ضرور دي نو الاسلام والفنون الجميله په دې اړه ليکي: (هر کله چې په لېو کې لکه څرنگه چې د جابر بن عبدالله په حديث کې تېر شول د موسیقۍ آلات لکه شپېلۍ دریا او ډول شامل دي همدا راز د موسیقۍ نور آلات چې له دې یادو شويو الاتو سره یو ډول کار ورکوي په همدوی قیاسېږي ځکه چې داهم دهماغوی ځای نیسي . له همدې ځایه ده چې ابن حزم څومره ښه اجتهاد کړی دی هغه د صحیحو او مستندو احادیثو د قوت او دهغو عیبونو او علتونو له مخې چې دی یې د موسیقۍ د حراموونکیو حدیثونو لپاره شرموونکې بولي او همدا راز دامام ابو حنیفه په نظر په استدلال سره چې هغه د موسیقۍ آلات حلال بللي، د موسیقۍ د کارندویو (الاتو) او ساز او سرود په اباحت نظر ورکوي.

امام ابو حنیفه (۸۰-۱۵۰ هجري ، ۶۹۹-۷۸۷م) په دې اړه وايي : څوک چې د چاشپېلۍ او رباب پټ کړي نو لاس یې غوڅېږي او که هر چا داشیان مات کړل نو تاوان به یې ورکوي.)) .

رسالة فی الغناء الملهی، امباح هي ام محظور (ر سائل ابن حزم ج ص ۴۷

ځکه که داشیان حرام وای نو تاوان به یې نه درلود او هدر او ضایع شوي به وای لکه شراب ، دقمار آلات او نور حرام شيان. خو کله چې داسې نه ده حلال مال دی او ارزښت لري نو که کله یې څوک پټوي نو لاس یې غوڅېږي او که څوک یې مات او یا ضایع کړي تاوان لري ځکه تر څو چې په حرمت دلالت کوونکی نص ونه لرو نو په چارو او شيانو کې اصل رواوالی دی . امام ماوردي وايي چې ځینې شوافع چنگ روا بولي. ابوالفضل طاهر له ابن اسحق شېرازي شافعي څخه همداسې روایت کوي. د (امتناع) لیکوال وايي، چې ابوبکر بن العربي هم چنگ روا بولي او ادفوي یې په رواوالي ټینګار کوي. اسنوي په (المهمات) له رویاني، ابن نحوي له استاد ابو منصور، ابن ملقن په (العمده) کې له ابن طاهر او ادفوي له شېخ عزالدین بن عبدالسلام څخه همداسې روایتونه کوي. دا ټول سماع روا بولي که څه هم د موسیقۍ له یوې وسیلې یا الې سره وي.

(الاسلام والفن)

د موسیقۍ د کارندویو (الاتو) د حرمت په اړه چې ځینې روایات راغلي دي ډاکټر عماره یې په اړه وايي چې د حدیثو د جرح او تعدیل د علم د مقیاسونو او معیارونو له مخې ټول معلول او کمزري دي او په سند یا متن کې د کوم علت او نیمګړتیا له مخې د منلو حدیثونو په ټول پوره نه دي نو ځکه یې یو هم د منلو وړ نه دی چې لاندینۍ بېلګې ددې حقیقت شاهدان دي او موږ یې له الاسلام والفنون الجميله څخه را اخلو.

۱: حضرت عایشې ته منسوب روایت چې وایي رسول الله صلى الله عليه وسلم فرمائي: ((امرني ربي بنفى الطنبور والمزمار .)) يعنې الله جل جلاله ماته امر کړی چې طنبور او شپېلۍ له منځه وېسم.))

دا روایت ابراهيم بن اشعث کړی دی چې نسايي يې ضعیف بولي او بخاري ورته (منکر الحديث) وایي.

۲- حضرت علي رضی الله عنہي الله عنه ته منسوب روایت چې وایي: ((دخداى ج استازي دریاو هل ... او دشپېلۍ غږ منع کړي دي.))

ددې روایت په راویانو کې عبدالله ابن میمون دی چې هغه له مطر بن سالم څخه روایت کوي او لومړنی کس (عبدالله) ذاهب الحديث او دوهم (شبه مجهول) دی.

۳- حضرت ابن عباس رضی الله عنه ته منسوب روایت چې رسول الله صلى الله عليه وسلم فرمائي: ((صوتان ملعونان فى الدنيا والاخرة، صوت مزمار عند نعمة وصوت ندبة (او رنة) عند مصيبة ..))

يعنې: دوه غږه په دنیا او آخرت کې رټل شوي دي. دشپېلۍ غږ د نعمت په وخت کې او دنوحې (ژړا غږ) دمصیبت په وخت کې.))

ددې روایت په راویانو کې (محمد بن زیاد صحان يشکری) (۱) دی چې امام احمد بن حنبل يې په اړه فرمائي: يو سترگی دروغژن، ناوړه (انسان) دی او حدیثونه (له ځانه) جوړوي.

(۱) صحان په ط يعنې طحان هم راغلی دی

۴- حضرت علي بن ابي طالب رضی الله عنه ته منسوب روایت چې گویا رسول الله صلى الله عليه وسلم فرمائي: ((بعثني ربي عزوجل بمحق المزاميرو المعازف والاوئان التى كانت تعبد فى الجاهلية والخمر واقسم ربي عزوجل بعزته الايشربها عبد فى الدنيا .))

يعنې: ((زما عزيز او جليل رب زه راوېرلم چې شپېلۍ گانې، دموسیقۍ کارندوى (الات)، هغه بتان چې په جاهليت کې پالل کېدل او شراب له منځه یوسم او زما عزيز او دلور شان رب په خپل عزت سوگند ياد کړ چې هېڅ بنده دې هغه (شراب) په دنیا کې نه څښي.))

ددې حدیث راویان عبارت دي له محمد بن فرات له ابو اسحاق سبيعی څخه او بیا له حارث اعور څخه چې دا ټول عیبونه لري، ابوبکر بن ابي شيبه دلومړني کس په اړه وایي: ((هغه يو زور دروغجن سړی دی.))

او بخاری ددریم کس په اړه وایي: ((هغه منکر الحديث دی)) او يحيى ابن معين دده په اړه وایي: ((هغه مهم شخص نه دی او حدیث يې نه لیکل کېږي.))

هغه ورته د(لیس بشی) یعنی((هېڅ هم نه دی)) الفاظ کارولي دي.

امام ابو حامد غزالي وايي هر کله چې په زړونو دسماع اغيز ته وکتل شي نو په مطلق ډول يې په روا والي او ناروا والي حکم روانه دی، بلکې حالاتو اشخاصو او دنغمو دسبک توپيرونو ته په کتنې سره يې حکم توپير لري او دسماع حکم په هغه اغيز حکم دی کوم چې په زړه کې پروت دی.

څه ډول موسيقي او کومې سندرې؟

کله چې موږ وايو موسيقي روا ده او يا د سندرو په اورېدلو کې کومه شرعي ستونزه نشته، نو پام مو وي چې له دې دعوي څخه مو غرض هر ډول ښه او ناوړه، شرمېدلې او مبتدله موسيقي نه ده، بلکې لکه څرنگه چې شريعت هرې چارې او هر شي ته پوښې ټاکلي دي، نو همدا ډول يې موسيقي ته هم حدود او چوکاټونه ايښي دي، چې بايد ددې پولو په حدودو کې ځان بوخت کړو او تېری ترې ونه کړو .

دا چې کومه موسيقي روا ده او کومه ناروا ده، په دې اړه ډېر تفصيل به گومان کوم اوږدې ليکنې ته اړتيا ولري، خو گومان کوم چې ددې پولو د پېژندلو او د روا او ناروا موسيقي د بېلولو لپاره تر ټولو غوره حکم کوونکی او ښه وسيله د انسان خپل وجدان دی، يانې د هر مسلمان وجدان او ضمير تر هر چا او هر څه ډېر دا حکم ښه کولی شي، چې دا موسيقي مبتدله، بې لارې کوونکې او پاروونکې ده، چې اورېدل يا ليدل يې انسان ته تاوان رسوي او دا موسيقي رغوونکې، وينوونکې، تاندوونکې، په انسان کې د ديني او ملي جذبې پاروونکې ده، نو اورېدل يې هم روا دي. ښه دا ده، چې هر مسلمان د خپل ضمير د محکمې پرېکړې ته غاړه کېږدي. که د چا وجدان په دې قانع وي، چې دا سندرې چې زه يې اورم د اخلاقو، کولتور او عنعنې ضد نه ده، د اسلام له روح سره ټکر نه لري، بې حيايي، بې حجابي، لوڅوالی، په لهجه کې ناز او نخرې نه لري، په انسان کې پرديو ته شهوت نه راپاروي، نو د دا ډول سندرو اورېدل روا دي، خو که له دې پورته يادو شويو فاکتو څخه يو فاکت ولري او د انسان وجدان په خپله پرېکړه کوي، چې دا سندرې اورېدل زيانمنوونکې او ناروا ده، نو اورېدل يې ناروا دي.

د هغې سندرې، چې اورېدل يې روا دي پېغام، متن، لهجه، منځپانگه (محتوی) بايد ټول د اسلام له اخلاقي چوکاټ، اسلامي زده کړو، اسلامي روح سره برابره وي او ټکر ورسره ونه لري. لکه وړاندې مو چې وويل، د خلکو اخلاق، د ټولنې تهذيب فاسد نه کړي، داسې شعر او سندرې نه وي، چې له عقيدې، توحيد، رسالت، جنت، دوزخ... سره ټکر ولري، لارور کوونکې او گمراه کوونکې نه وي، خلک شرابو، چرسو، پوډرو او نورو نشه کوونکيو شيانو ته ونه هڅوي، داسې سندرې نه وي، چې د اورېدونکيو يا ليدونکيو ټول پام، فکر، خيال، سوچ د نجونو، سترگو، شونډو... ته راواړوي. داسې چې ته به وايې گوندې په ژوند کې له دې پرته بل هېڅ کار نشته دی. اسلام مسلمانانو ته امر کوي، چې خپلې سترگې په کنټرول او خپل واک کې ساتئ (قل للمؤمنين يغضوا من ابصارهم) يعنې "مؤمنانو ته ووايه چې خپلې سترگې په خپل کنټرول کې ولري" (النور 30) "و قل للمؤمنات يغضضن من ابصارهن" يعنې "او مؤمنو ښځو ته ووايه، چې خپلې سترگې په خپل کنټرول کې ولري." (النور 31)

سندرې بايد په دومره ناز، نخرو او داسې انداز هم نه وي، چې ويدې جذبې او جنسي غريزې په دې ډول راوپاروي، چې انسان بيا روا او ناروا ته ونه گوري او په سترگو يې توره تياره خپره کړي. په ځانگړي ډول ښځې له دې ډول

خبرو منع دي. كله چې ښځې په عادي خبرو کې له ناز و نزاكت منع دي، نو په سندرو کې خو بيخي ناروا دي: "فلا تخضعن بالقول فيطمع الذي في قلبه مرض" يعنې "غږونه مو نرم او نازك كوي مه (په خبرو کې ناز و نزاكت مه كوي) چې (جنسي) ناروغان درته بې ځايه تمه ونه كړي." (الاحزاب 32)

كه د سندرو پېغام ښه هم وي، خو چې په داسې محفل کې وويل شي چې هلته شراب څښل کېږي، فحاشي په کې کېږي، د اړېش كړو ښځو او پرديو نارينه و ترمخ اختيار په کې وي، بې حجابي په کې وي، چې له بده مرغه دا كار ډېره لرغونتيا هم لري او آن له اسلام څخه له پخوانيو وختونو څخه راپاتې دي او اوس خو بيخي عام شوي دي، نو په داسې محفلونو کې گډون روا نه دي او نه په کې موسيقي غږول او نه د موسيقي اورېدل روا دي. دا هماغه مطلب دي، چې په دې حديث کې ورته اشاره شوې ده "ليكونن قوم من امتي يستحلون الحر والحرير والخمر والمعازف" يعنې "زما په امت کې به داسې قوم پيدا شي، چې زنا، ورېښم، شراب او سندري به روا بولي" (بخاري)

همداراز حضرت رسول اکرم (ص.) په دې اړه په يو بل ځای کې هم فرمايي: "زما ځينې امتيان به شراب څښي، خو بل نوم به ورته ورکوي او په همدې وخت کې به ښځې ورته سندري وايي، نو الله جل جلاله به دوی په ځمکه نېاسي او بېزوگانې او خنزيران به ترې جوړ کړي." (ابن ماجه) ددې دواړو رواياتو په صحت او نه صحت کې د علماوو تر منځ اختلاف مو وړاندې ولوست وگورئ: د موسيقي د حرمت د پلويانو دلايل

همداراز د موسيقي په غږولو او اورېدلو کې بايد له افراط او اسراف څخه كار وانه خېستل شي، ځكه چې د ژوند او يا په بله وينا، د انسان د پيدايښت اړه موخه موسيقي نه ده او ډېر نور کارونه هم په مخ کې پراته دي. هر مسلمان بايد د وخت په قدر پوه شي. بې ځايه وخت ضايع نه کړي، نو که يو څوک موسيقي اوري يا يې غږوي، نو بايد دومره يې واورې، چې سترتيا، پرېشاني او اضطراب ترې ليرې کړي. ژوند او کار ته يې چمتو کړي، چې د يو مسلمان کار او زيار هم بايد عبادت وي، نو که څوک موسيقي اوري بايد روا موسيقي واورې، ډېر وخت ورته کړي او اسراف په کې ونه کړي. لکه علامه قرضاوي، چې وايي: "الله جل جلاله په هر کار کې اسراف منع کړی دی. موسيقي خو پرېږده آن په عبادت کې هم اسراف نه خوښوي، ځکه چې اسراف د نورو کارونو او نورو واجباتو مخه نيسي، د نورو حقوق ضايع کوي. ابن مقفع څومره ښه ويلي دي، چې [داسې هېڅ اسراف به نه وي، چې د نورو د حقوقو د ضايع کېدلو لامل ونه گرځي].

نو اسراف په يو کار کې هم په کار نه دی او اسراف د روا کار د ناروا کېدلو لامل گرځي.

مگر له بده مرغه نن سبا چې زموږ ځوانانو د موسيقي په اړه کوم چلند خپل کړی دی او په دې اړه څومره افراط کوي، نو بيخي خواشينوونکی دی. نه يواځې ځوانان گرم دي، بلکې اسلامي حکومتونه او چارواکي، چې په خپلو تلويزيونونو کې کومه مبتدله، برېښه، بې حيا کوونکې سندري که د نارينه سندرغاړي په غږ کې وي او که د ښځينه سندرغاړې خپروي، نو دا ټولنې ته د شهديو په جام کې زهر ورکول دي. دا سندري له اسلام، مذهب، افغاني کولتور

او عنعنې سره مخالفې دي، چې هېڅ اسلامي او کولتوري جواز ورته نه موندل کېږي او باید په کلکه یې مخه ونیول شي.

دا سندري زموږ ځوانان په ځانگړي ډول نوي ځوانان بې لارې کوي، د شهوانیت اور یې تازه کوي او هڅه کوي، چې څه ویني نو په عمل کې یې هم پلي کړي.

دا سندري هېواني جذبه پر روحاني جذبې پیاوړې کوي، معنویات وژني، ځوانان او پېغلې مو بې حیا کوي. لکه نن سبا یې چې ناوړې اغېزې په خپلو سترگو وینو. زموږ ډېر ځوانان په لمانځه _ اوداسه نه پوهېږي، د اسلام پنځه بناوې یې یادې نه وي. د خپل رسول او پېغمبر نوم (ص.) خو پرېږده، چې د خپل نیکه نوم یې نه وي زده، خو د هندي، انګلیسي، روسي، ایرانی... فلمي د ټولو ستورو له پوره بیوګرافي آن د زوکړې له ورځې به هم خبر وي. سندراغاري به سندره پیل کړې نه وي، چې دی به تر پایه پرې رسېدلی وي.

همداراز د شعر منځپانګه هم ډېره مهمه ده، شعر باید رغوونکی او گټور پیغام ولري، فحش وینا، چټیات، ښکېلې په کې نه وي، د چا شخصیت په کې توهین شوی نه وي، په مشخص ډول په کې د کومې خاصې ښځې ښکلا (سترګې، مخ، زلفې، شونډې...) نه وي ستایل شوې او نه په کې د چا عزت او شخصیت ترور شوی وي، ځکه چې د هر مسلمان شخصیت ترورول گناه ده. "یاایهاالذین امنوا لا یسخر قوم من قوم" یعنې "ای د ایمان خاوندانو یو قوم بل قوم مه ریشخندوئ"

(حجرات 11)

همداراز فرمایي: "ولا تلمزوا انفسکم ولا تنابزوا باللقاب" یعنې "او د یو بل د عېبونو په لوڅولو پسې مه گرځئ او په بدو نومونو یو بل مه یادوئ." (حجرات 11)

همداراز په سندرو کې باید اسلامي او مذهبي مقدساتو ته درناوی شوی وي، پېغمبرانو، اولیاء کرامو، صحابه و او علماوو ته سپکاوی نه وي.

په شعر کې باید ډېره بې ځایه غندنه او بې ځایه ستاینه نه وي، چاپلوسي او تملق په کې نه وي، درباري شعر نه وي، ځکه چې درباري شعرونه چارواکي بې لارې کوي. اسلام وایي، چې ظالم، فاسق، بدکاره او تېري کوونکي مشران وغندئ، نو چې څوک یې د غندلو پرځای ستایي، نو ښکاره خبره ده، چې دا گناه ده.

لکه وړاندې مو، چې وویل روا او ناروا موسیقۍ ته پولې ښودل اوږدې څېړنې ته اړتیا لري، چې زموږ د لیکنې له حوصلې څخه وتلې خبره ده، نو ښه خبره دا ده، چې هر انسان خپل ضمیر او وجدان مفتي کړي او د هغه د فتوی په رڼا کې وړاندې لاړ شي. که د چا ضمیر په دې امر کوي، چې دا سندره او یا موسیقي ځوانان او یا ټولنه بې لارې کوي، یا په کې دیني مقدسات توهین شوي یا د چا شخصیت ترور شوی، یا فحش ده، د ځوانانو جنسي غرابز له

کنترول څخه وباسي، نو اورېدل يې گناه ده. الله جل جلاله هغه خلك غندلي او په عذاب ورکولو يې گواښلي، چې غواړي په اسلامي ټولنه کې فحشاء او بې حيايي خپره کړي. فرمايي: "ان الذين يحبون ان تشيع الفاحشة في الذين امنوا لهم عذاب اليم في الدنيا والاخرة" يعنې "هغه خلك چې غواړي په حق د مسلمانانو کې فحشا خپره کړي، نو دوی ته په دنيا او اخرت کې دردوونکی عذاب دی." (النور 19)

قرآن منحرفوونکی، گمراه کوونکی، بې گټې او فحشا ته هڅوونکی شعر غندي او دا ډول شعر ويونکي يې هم ټکولي دي او څوک چې د دا ډول شاعرانو شعرونه لولي او يا يې اوري، نو الله جل جلاله دا خلك هم ورك لاري او تېروتي بللي دي، نو بد شعر که له موسيقۍ سره وي او که بې موسيقۍ اورېدل يې روا نه دي. "والشعراء يتبعهم الغاؤون" يعنې "او شاعران چې دي د دوی متابعت يې لاري خلك کوي." (الشعراء 224)

څومره چې د نارينه و پر وړاندې يا په راډيو ټلويزيون، ډېش، سي ډي گانو کې د ښځو په سندرو پورې اړوند ده، نو په دې کې هېڅ شک نشته، چې د دوی سندري د پرديو نارينه و له خوا اورېدل کېږي او ليدل کېږي، نو په حرمت کې يې هېڅ شک نه شته دی.

خو که چېرې د کومې خوشحالي په مناسبت لکه ودونو، سنت گريو، اخرونو... کې ښځې يواځې ښځو ته سندري وايي، نو بيا په کې کومه شرعي ستونزه نشته ده، خو چې د سندري الفاظ گمراه کوونکي نه وي او نه ثبت شي او نه ريكارډ، ځکه چې بيا دا احتمال شته چې دا سندري د پرديو نارينه و لاس ته ولوېږي.

علامه پالوي ليکي: "...خو دا ښکاره خبره ده چې ښځې په خپلو کورونو نځېدلی هم شي او سندري هم ویلی شي او دا په اسلام کې حرامه نه ده"

(قرآن اور فنون لطيفه 204 مخ)

خو دا نن سبا چې په راډيوگانو، ټلويزيونونو، موزيک سنټرونو کې د نجونو کومې سندري ليدل کېږي او اورېدل کېږي، هېڅوک يې روا نه شي بللی دا ناروا سندري دي او پر ضد او دمخنيوي لپاره يې پاڅون په کار دی.

اوس تر هروخت ډېر ديوې اسلامي موسيقۍ تشه احساسېږي او مسلمانو هنروالو او هنرپالو ته په کار ده چې داتشه ډکه کړي. اوس تقريبا ټول خلک په نړۍ کې له خپرېدونکې مروجې برېښې موسيقۍ څخه ماړه شوي دي او ډېر لېواله دي چې يوه خوږه او له انساني فطرت سره برابره موسيقي واوري. داسې موسيقي چې برېښه نه وي، حماسه او ننگ او غيرت پکې پالل شو وي، چټيات او بېباکي پکې نه وي، دالله ج ستاينه او درسول الله مقام پکې ياد شوی وي. داتشه ډکول دهرمسلمان او په ځانگړي ډول دهرهنروال او هنرپال دنده ده. دوی بايد ددې کار لپاره ځانگړي پروگرامونه او ځانگړۍ سټوډيوگانې جوړې کړي او ښې خوندورې اسلامي او افغاني سندري ټولنې ته وړاندې کړي. چې بيا به څوک دا برېښه او بې حيا موسيقي نه اوري او نه په پرې وخت ضايع کوي.

دالاندینمضمون په ۱۳۸۱ هجري لمریز کال د هیلې مجلې په پرله پسې ۳۶ مه گڼه کې خپور شوی دی

نڅا او اتني د اسلام له نظره

عمر تېرېږي، د وخت کاروان هېڅ لاروي ته انتظار نه کوي، که څوک وغواړي او که ونه غواړي وخت تېرېږي، که څوک خفه وي او که خوشحال د عمر د مرغلين تار مزي يې لنډېږي. عمر کم دی، ژوند لنډ دی، دا جهان کاروان سرای دی، هېڅوک په کې تل نه پاتې کېږي. څوک نن او څوک سبا، د ژوند د کاروان يون ډېر گړندی دی، منزل ته رسېدل حتمي دی. ژوند ډېر لنډ او تنگ دی. د لمريز نظام په دې اوږده او ساره کې د عمر له پلوه انسان ته ډېره کمه ونډه ورکړل شوې ده. د انسان عمر ډېر کم دی. دسيارو او ځينو نورو موجوداتو په پرتله چې زرگونه څه چې آن ميليونونه کاله عمر لري د انسان شپېته اویا کاله عمر ډېر کم دی لږ څه چې آن د پرتلې او حساب وړ نه دی.

نو انسان ته چې الله جل جلاله اشرف المخلوقات وي او د ټولو مخلوقاتو بادار او سردار يې پيدا کړی دی، د ژوند دا څو شېبې تېرول څنگه په کار دي؟ په خوښۍ، په خندا، ورين تندي او که په غم، خفگان، اندېښنو، چورتونو او وسوسو. او ايا دا لنډکی ژوند دومره ظرفيت او گنجابش لري، چې هم په کې خوښۍ او خنداگانې وکړو او هم په کې ویر او ژړاگانې. هم په کې مزې او چرچې وکړو او هم په کې تشويش او اندېښنې، هم په کې ناز او نخرې وکړو، هم په کې سوداگانې او وسوسې، هم په فطرت کې له پنځول شويو ښکلاگانو او خوندونو څخه لذت واخلو او هم د طبيعت له منظرو او کرشمو سره په دښمنۍ ماړه شو؟ هم له انسان او انسانيت سره مينه وکړو او هم له خپل همنوعه (هم ډوله) سره دښمني او کرکه؟ نه نه هېڅکله هم نه. دا ژوند خو د خندا، خوښۍ، خوند او لذت لپاره هم ډېر کم دی. خفگان، غم، کرکه او دښمني خو لا پېرېده. هغه شاعر څه ښه او څومره پاڅه ويلي دي:

((دا ژوند خو زموږ کم د محبت لپاره هم دی

حېران يم چې نفرت ته وزگارېږي خلك څنگه؟))

ژوند تېرېږي، ستا خوښه چې په خندا او خوښۍ يې تېروې او که په غم او ژړا، دا وخت تېرېږي، په هر حال تېرېږي.

((ای شمع! تیرے عمر طبیعی هین ایک رات

هنس کر گزار یــا رو کــر گزار دے)).

یا:

((مړه به شې شمعې يوه شپه به ستا رڼا وي

خندا که په ژړا وي دا ژوند به دې تېرېږي)).

نو کله چې ژوند لږ دی، عمر مو کم دی، کاروان مو حتمي منزل، (مرگ) ته رسېدونکی دی، نو ولې د خپل ژوند د قيمتي وخت تېرولو لپاره د خپګان، ژړا، غم او اندېښنو پرځای خوښي، خداگانې، مستي، لذت، تفريح خوند او مزې ونه ټاکو.

د هند نامتو عالم او د اردو ژبې ستر ليکوال او روڼ اندی مفکر علامه مولانا ابوالکلام ازادرح ليکي، که چېرې د خوښ اوسېدلو هنر زده کړې، نو باور وکړه چې د ژوند تر ټولو لوی کار دې زده کړ. "دی ليکي چې: "د يو فلسفي، يو زاهد، يو سادو له ګونځ (تريو) تندي څخه موږ هغه څه نه شو يادولی چې د فطرت انځورگر يې په خپل باريک قلم او موشگافانه انداز د لمر په گرد او پړېدونکي تندي، د سپوږمۍ په خنډېدونکي مخ، د ستورو په سترګه، د ونو په نڅا، د الوتونکيو په نغمو، د روانو اوبو په سندريز غږ، د گلانو په رنگينه ادا کې رانښيي او د خپل فن او هنر کرشمې په کې ځلوي".¹

رښتيا خبره دا ده، چې ژوند د خوښۍ او تازه ګۍ، خدا او خوشحالي، سرور او پراخۍ، خوند او لذت نوم دی او که څوک ژوند د ژوند په مفهوم او د ژوند له غوښتنې سره سم تېرول غواړي، نو په کار ده چې همدا ډول يې تېر کړي.

اسلام هم د فطرت دين دی، اسلام هم له بشر څخه غواړي چې ژوند د ژوند په مانا او د ژوند له غوښتنې سره سم د ژوند په څېر تېر کړي. اسلام ټولو انسانانو ته په کلکه خبر ورکړ، چې اسلام وچ کلک، متکور او جامد دين نه، بلکې تازه، خوځنده، خوښوونکی، خوند بخښونکی، اراموونکی او هوسا کوونکی دين دی. اسلام بشر ته روح پالونکی، زړه لمانځونکی، د خدا او خوشحالي پېغام ورکوونکی دين دی. اسلام هېڅکله هم د چا خوښۍ او خداگانې نه ترورې او نه چا ته غمونه او اندېښنې ډالۍ کوي. نه پرې جامد، بې مانا، وچ او نه چلېدونکی پېغام تحميليوي. اسلام د خوښۍ، سوکالۍ په ټولنه کې په ورين تندي د اوسېدلو درس ورکوي، نور خو لا پرېږده آن چې الله جل جلاله خپل پېغام، خپل دين او خپل کلام هم بنده ګانو ته د يو نعمت په ډول وړاندې کوي، د يوې خوږې ډالۍ، يوې قدرمنې تحفې په توګه يې ورپېژني او ورته وايي چې په ډېرې خوښۍ سره يې ومنه: (ياايهاالناس قد جاءکم...) يعنې: "ای انسانانو تاسو ته ستاسو د رب لخوا د نصيحت او لارښوونې يوه ډالۍ درلېږل شوې ده او د زړونو (د نننيو ناروغيو) لپاره شفا ده، او لارښوونه او د ټولو مومنانو لپاره رحمت ده).²

بيا مؤمنانو ته فرمايي، چې د الله جل جلاله ددې نعمت او ډالۍ قدر وکړئ او پرې خوښي ښکاره کړئ. "وبذالك فليفرحوا..." يعنې: ((او په دې سره خوښ شئ)))³.

يانې نور ژوند خو مو په خوښۍ تېر کړئ آن زما عبادت او زما کلام هم د يو نعمت په توګه ومنئ او له خوښۍ څخه ډک چلند ورسره وکړئ.

ستر معاصر عالم عطاء الله پالوي ليکي: "الله جل جلاله غم، خپگان، وير او اندېښنې له انساني ټولنې څخه لرې غواړي. ټول ژوند، د ژوند هره پدیده (ښکارندويه) ورته د خوښۍ زېږوونکې معرفي کوي او نه غواړي چې ټول عمر خفه شي، نو همدا لامل دی چې مرگ يې هم ورته يو نعمت او يوه گټوره ډالۍ وروپېژندله او په سورت رحمن کې فرمايي، چې مرگ هم يو الهي نعمت او پېرزوينه ده: "کل من عليها فان" يعنې: "ټول هغه څه چې پردې ځمکه دي فاني کېدونکي دي... نو په کوم نعمت د خپل رب د نعمتونو تاسو دروغ وايئ." 4)

مسلمانانو ته امر کوي چې په دنيا کې موځانته داخرت لپاره توبه برابره کړي او په هغه څه (نعمتونو او شتمنيو) چې الله جل جلاله درکړي دالله رضا ولټوي خو په دنيا کې هم خپله برخه مه هېروي: ((وبتغ في ما آتاک الله الدار الاخرة ولا تنس نصيبک من الدنيا))

يعنې: او په هغه څه کې چې الله ج درکړي داخرت کور ولټوه او په دنيا کې هم خپله برخه مه هېروه))

په همدې ډول يې په دې کایناتو کې انسانانو ته د غور، فکر او تدبر امر کړی دی، ترڅو دا کاینات په خپلو سترگو وگوري، چې څومره خوښ او موسک پیدا شوي دي. ښکاره خبره ده، چې اسلام وچ مذهب نه، بلکې تازه دين دی او خلکو ته د خوښۍ او خوشحالي درس ورکوي او له تريو تندي، گونځ مخ او غم او غوسې څخه يې ژغوري، نو دا کله ممکنه ده چې انسانانو ته ووايي چې په دې موسکه، خوښه او سوکاله نړۍ کې داسې خفه، غمجن او غوسه واوسئ، چې گواکې همدا اوس مو خپل پلار په قبر ننويستی دی او ترې راغلي یئ." 5)

رسول الله (ص.) فرمايي، چې په ورين تندي له يو مسلمان سره مخ کېدل صدقه ده. اسلام د خوښۍ او موسکا پېغام لري اسلام وايي، چې هر مسلمان بايد د خپل ژوند لپاره د موسکا پانگه ولري، دا يې د ژوند فلسفه او لارښود گرځولی دی. اسلام وايي، چې تاسې هم خوښ او خوشحاله واوسئ او ټولنه هم په تاسې حق لري، چې خوښه، موسېدونکې او خوشحاله يې وساتئ. دا يوه طبعي اړتيا، يوه اخلاقي ذمه واري او ژمنه ده، دا وگړنيز حق نه بلکې، د ټولنې حق دی. دلته زموږ خبره يواځې زموږ خبره نه ده، بلکې په نورو هم اغيز کوي. دلته زموږ هر چلند يواځې تر موږ محدود نه پاتې کېږي، بلکې نورو ته هم سرايت کوي. که موږ هر څومره ځان خوښ کړو، خو چې شاوخوا مو سپېره مخونه، خفه زړونه او دردېدلي احساسات وي، نو زموږ خوښي راڅخه الوځي.

اسلام ورين تندي، خوشحاله او خوښ انسان خوښوي او زموږ پر ټولنې د حاکم نظر پر خلاف، چې تر يو تندي، خفگان، د غم اظهار، سپېره، خېرن مخ، پيوندې جامې، خشن او زير چلند، دنيا او د دنيا له شتمنۍ سره پرېکون (مقاطعه) د تقدس، روحانيت او علم لپاره لازم او اړين او د مسلمانۍ او پيرۍ ښه ښه بولي. دا ډول ژوندون غندي او برائت ترې اعلانوي. اسلام وايي، چې ټول انسانان او په ځانگړي ډول مذهبي پاتکي چې صورت او سيرت (ښه او کرښه) يې د اسلام څرگندوی او ترجمان بلل کېږي. بايد ډېر نشېط، خوښ، خوشحاله، موسک او مست وي دا چې ځينې د

اسلام له روح څخه ناخبره علما نن سبا کوم اکتونه کوي، تريو تندي، قهرجن چلند، تل خپه او غمجنه څېره خلکو ته وړاندې کوي. دا د اسلام له احکامو او ادابو څخه ښکاره سرغړاوی دی.

ښه نو کله چې اسلام امر کوي، چې زړونه مو ژوندي، روحونه مو تازه او بدنونه مو خوښ او خوشحاله وساتئ، نو موسيقي او نڅا هم چې د زړه د خوښ او ژوندي ساتلو او د روح د تازه کۍ او د بدن د نشاطت ستره ذريعه او لامل دی او انسان ورته په فطري او غير اختياري ډول ميلان لري. په اسلام کې څه ځای لري؟ اسلام موسيقي او نڅا ته په کومه سترگه گوري؟

رښتيا خبره دا ده، چې د موسيقي او نڅا په هکله فقهه او ديني علماء د نظر اختلاف او بېل بېل اند لري. ځينې يې مطلق روا، ځينې يې ناروا بولي او ځينې ورته حدود ټاکي، د اسلامي نړۍ ستر مفکر علامه غزالي، امام سعيد ابن حزم، موسيقي او نڅا روا څه چې آن مستحب بولي. د ډاکټر علامه يوسف قرضاوي په څېر سلگونه اوسمهالي علما هم د غزالي او ابن حزم په پله روان دي او عطاء الله پالوي هم په دې اړه ډېره څېړنه کړې ده، چې زموږ د ليکنې ډېره برخه هم د جيد عالم او محقق عطاء الله پالوي له کتاب "قرآن اور فنون لطيفه" څخه رااخيستل شوې ده.

نڅا څه شی ده؟

نڅا کوم کسبي کیفیت نه، بلکې د انسان اندروني (دنيو) احساساتو څرگندوی او یوه فطري جذبه ده. نڅا د ډېرې زیاتې خوښۍ او خوشحالی پر وخت یوه اضطراري کړنه ده، نڅا یو وجداني کیفیت او روحاني سرشاري ده. یوه نشه او یوه غیر اختیاري او له واکه وتې څپه ده، لکه څرنگه چې د غم او غوسې پر وخت د انسان د مخ رنګ بدلېږي او سپین یا تور انسان سور اوږي، یو رنګ ځي او بل راځي له سترگو څخه سپرغی الوځي، غږي یو ډول اضطراري حرکتونه پیل کړي، په زړه، اندامونو او اعصابو کنټرول نه وي، بالکل همدا ډول څرنگه چې د خوښۍ او خوشحالی تړاو هم له جذبو سره دی، نو په داسې حالت کې هم د انسان کیفیت هم داسې وي، په غږیو کې یو ډول غیر اختیاري حرکت پیدا شي او انسان لاس او پښې او بدن خوځوي.

کوچنیان چې کله په کومه خبره ډېر خوښ شي، نو هغوی هم په بې ترتیبه ډول لاس او پښې خوځوي، چې دې ته له خوښۍ څخه نڅا وایي. تر ټولو سپېڅلي او تر ټولو ډېر درانه خلک هم کله کله د ډېرې خوښۍ په وخت په حرکت راشي که څه هم دا حرکات د لږ وخت لپاره او بې ترتیبه وي، خو څرنگه چې فطري وي، نو په هر کس کې لیدل کېږي، که هغه لوی وي او که کوچنی، ښځه وي که سړی، ځوان وي که زوړ، مسلمان وي او که کافر. مهذب او متمدن وي او که د افریقې د ځنگله، خو که دې بې ترتیبه حرکاتو ته ترتیب ورکړل شي او د اصولو په چوکاټ کې بند کړل شي، نو دې فن ته بیا نڅا ویل کېږي) 6.

نڅا په حقیقت کې د جذبو څرگندول او یو وجداني کیفیت (څرنگوالی) دی، چې په الفاظو تر ښکارولو لومړی په حرکاتو کې څرگندېږي. تاسو به لیدلي وي، چې کله انسان یا حیوان ته غوسه ورشي، یا خوښي او خوشحالي ور په برخه شي، نو په خوله او تر الفاظو لومړی او یا له خولې څخه د غږ تر وتلو لومړی د هغه غږي حرکت کوي، یا کوچنیان او ګونګیان چې د غم او غوسې او یا خوښۍ او خندا لپاره الفاظ نه لري، نو په غوسه کې لاس او پښې خوځوي او په خندا او خوښۍ کې د نڅا په څېر غیر اختیاري حرکات اجرا کوي.

یا به مو صوفیان صاحبان لیدلي وي، چې کله یې په زړه کې داسې جذبه راپیدا شي، چې په الفاظو یې څرگندولی ونه شي، نو د هغوی په بدن کې یو ډول حرکت راپیدا شي، پاڅېږي او په غیر اختیاري ډول په نڅا شي، چې د خانقا په اصطلاح دې جذبې ته حال ویل کېږي."

عطاء الله پالوي د نڅا په هکله لیکي: د لطیفه فنونو په ډله کې نڅا د انسان د تخلیقي جذبې هغه محصول دی، چې په غیر شعوري ډول راپنځېږي. له همدې کبله په الله جل جلاله پالنه او مذهبي رنګ کې دا شی موجود دی او له ډېرې مودې راهیسې دوام لري. رښتیا خبره دا ده، چې نڅا د فطرت پنځونه (ایجاد) ده. شمس کنول ښه ویلي دي،

چې سيند په جذبه راشي، نو اوبه وڅوڅېږي، کله چې انسان د سيند د اوبو څوڅېدل له خپل ليد سره يوځای کړي، نو يو بل ډول کيفيت پرې راشي او په بېواکه توگه د نڅا خواږه حرکات ترتيب او منظم کړي، نو دې ته نڅا ويل کېږي. بيا هم نڅا يوه فطري عمليه ده، دا جذبه په هر ژوندي موجود کې شته ده.

حېوانات هم له دې جذبې څخه بې برخې نه دي، د مېړيانو نڅا، د مارانو نڅا، په ځانگړي ډول بيم ته د کپچه مار نڅا، د فيل څوڅېدل، د کوترې او پاختکې غومبور او سندرې د نڅا جذبه ده. د انساني نڅا بنسټ او انگېزه جنسي يا د سکس مسايل نه دي. دا د بې سارې خوښۍ او خوشحالي غير اختياري ښکارول دي. انسان د مينې او عقيدت د جذبې تر اغېز لاندې رقص کوي، چې پيل يې له عبادت څخه شوی دی، نو له همدې ځايه ده، چې له شک پرته ويلى شو، چې د نڅا پالنه د مذهب په غېږ کې شوې ده، نو کله چې د نڅا بنسټ د الله جل جلاله د رضا لټول او د عقيدت او پېرزوينې وړاندې کول دي، نو بيا ولې حرامه شوه؟⁷

د هند د لويې وچې يو ستر بنگالی شاعر، ليکوال او موسيقي پوه رابندرناټ ټاگور وايي: "کله چې الفاظ کار نه ورکوي، نو موسيقي پيل شي" يعنې هغه جذبې چې الفاظ يې بيانولی او څرگندولی نه شي، نو موسيقي او نڅا يې په زړه راښکونکې انداز بيانوي.

په مشاعرو کې چې کله شاعران ښه خوندور او له مانا ډک شعر ولولي، نو اورېدونکي ټول په جوش او جذبه راوړي پر څوکیو خېزونه پيل کړي. کله کېني، کله پاڅي، چکچکې پيل کړي او له شاعر څخه د شعر د تکرارولو غوښتنه کوي: "بيا ووايه، بيا ووايه".

نڅا او موسيقي د کوم ځانگړي قوم او ولس کولتور او پنځونه، نه ده او نه يې څوک کوم ځانگړي ملت او قوم ته منسوبولی شي، بلکې دا د هر انسان په فطرت کې نغښتې جذبه ده، دا د انسان د فطرت غوښتنه او د طبيعت پنځونه ده. عطاء الله پالوي ليکي: "د نڅا او موسيقي پنځوونکی هر قوم او هره ځمکه ده. سندرې او نڅا انساني فطرت دی او د ټولو انسانانو گډ خوی او گډه غوښتنه ده. هر کله چې په کوم قوم کې څوک د کومې پېښې او يا انگېزې له مخې خوشحاله شوی دی او اوږې يې خوځولي دي او هر کله چې په کوم قوم کې کومې ښځې د خوښۍ تر اغېز لاندې لاسونه او پښې خوځولي او سر يې هاغه خوا او دې خوا اړولی دی، نو له هماغه ورځې په دې قوم او په دې ځمکه کې نڅا او موسيقي زېږېدلې ده، نو کوم ځانگړي قوم ته يې منسوبول غلطه خبره ده.

په انساني ټولنه کې د نڅا قدامت (لرغونتوب) او عمر هم هماغومره دی، څومره چې په خپله د بشر او بشري ټولنې عمر دی، ځکه لکه وړاندې مو چې وويل دا حس د بشر په خلقت او فطرت کې نغښتی او له هماغې لومړنۍ ورځې ورسره ملگری دی. البته دومره منظم، برابر او په ترتيب نه و، خو څرنگه چې بشر د ژوندانه په هره برخه کې پرمختگ کړی دی، ډېر خويونه، خصلتونه او چارې يې پرمخ تللې دي، مدني شوی دی، نو د نڅا په برخه کې يې هم

پرمختګ کړی دی، هغه څو زړه کلن پخواني بې ترتیبه او بې تنظیمه حرکات یې منسجم او منظم شوي دي. هغوی ته یې اصول، ضوابط او لارې ټاکلې دي.

د نڅا او اتني شرعي حيثيت

لکه وړاندې مو چې وويل اسلام د فطرت دين دی او د بشر ټولو فطري او طبيعي غوښتنو ته درناوی لري. ټولې هغه سالمې او معقولې هيلې، چې الله جل جلاله د انسان په خلقت (پيدايښت) کې غښتي دي پالي، روزي د ترسره کولو لپاره يې ورته لارې چارې ښودلې دي. اسلام د فطرت لمانځونکي او يواځيني دين دی، چې له فطرت سره غاړه غړی روان دی، نو بيا هم کله چې اسلام د فطرت دين دی او نڅا او اتني د فطرت غوښتنه ده، نو بيا به ولې په اسلام کې حرامه وي؟.

عطاء الله پالوي ليکي: "تاسې په خپله فکر او سوچ وکړئ، چې کله ژوند د خوښۍ او خوشحالي نوم دی، کله چې اسلامي ارشادات او د ژوند کولو لپاره اسلامي لارښود د خندلو، نشيپ تر او تازه اوسېدلو، له ژوند څخه د خوند اخېستلو امر او ښوونه کوي، کله يې چې د ژوند فلسفه داسې ټاکلې ده، چې له خفگان او غم څخه لېرې ژوند او موسک اوسېدل يواځې يوه طبعي اړتيا نه، بلکې اخلاقي او ټولنيزه اړتيا ده او زموږ ژوند يواځې تر موږ محدود نه، بلکې نور هم په کې حق لري، نو څنگه ممکن دی چې اسلام او د هغه هر اړخيز قانون دې نڅا او موسيقي، چې د خوښ او مسک اوسېدلو تر ټولو ستره وسيله ده، حرامه اعلان کړي؟.

نوموړی وايي، چې نڅا په اصل کې ناوړه کار نه دی او نه خو موسيقي کوم بد کار دی، خو ددې فن نوم له دې کبله بد شو، چې زموږ ذهن ته يې ښه تصور نه دی وړاندې شوی او نه راته چا ښه انځور کړی دی، بلکې تل ددې فن د بدنامولو کوښښ شوی دی. د ښځو ښځينه وقار، ابرو او حيا په ځمکه غورځول شوې، په ډېرې بې حياۍ او بې شرمۍ سټېج ته رابښل شوې، لوڅې ونځول شوې پايله يې دا شوه، چې مذهبي علماوو او ديندارو خلکو له نڅا سره کرکه څرگنده کړه، په داسې حال کې چې دا د فن گناه نه ده، بلکې د ټولنې گناه ده. که زموږ ټولنه اصلاح شي او نڅا د فن په توگه وکاروي، بې حيايي او بې شرمې پرېږدي، نو د نڅا په اړه به د خلکو ذهن او تصور هم بدل شي، پخوا چې کله نڅا ته د يو فن په سترگه کتل کېدل، د فطري جذبې څرگندويه بلل کېده، نو قدر او عزت يې هم و، ځکه خو يې د خلفاوو او اسلامي اميرانو په دربارونو کې ځای و.

نوموړی په ډېر ټينگار سره وايي، چې له شک پرته ويلی شو چې د نڅا پالنه د مذهب په غېږه کې شوې ده. کله چې د نڅا بنسټ الهي رضا ده، نو ولې حرامه شوه؟ د قرآن، حمد او نعت د اورېدلو په وخت کې چې انسانان په جوش راځي او ځان خوځوي، دا څه شی دی. په خانقانو کې هغه کيفيت او حرکات چې صوفيان ورته (حال) وايي څه شی دی؟.

کیمیای سعادت د امام غزالي لیکنه ده، چې ډېر مستند او قوي کتاب دی او د فقهاوو ترمنځ ځانگړی شهرت او درنښت لري، ددې کتاب په دویمه برخه کې اتم فصل خاص د راگ او حال ادابو ته ځانگړی شوی دی او نڅا او د هغې اداب ټول په کې په تفصیل سره بیان شوي دي.

حضرت عابشه رضي الله عنها فرمايي، چې حبشيان راغلل او په نبوي مسجد کې يې ننداره وړاندې کوله او لوبې يې کولې او رسول الله (ص.) په خپله دا ټوله ننداره ماته راښودله او ننداره وړاندې کوونکيو ته يې وفرمايل، چې په لوبه کې مو بوخت اوسئ. حضرت عابشه رضي الله عنها د حديث پيل کې وايي، چې رسول الله (ص.) په خپله ماته وفرمايل، چې آیا ته دا ننداره ليدل غواړې؟ ما ورته وويل، چې هو زه يې ليدل غواړم. (8)

حضرت امام غزالي رح فرمايي، چې: دا لوبې او ننداره نڅا او خوښي وه او که کله کله څوک نڅا کوي او يا يې گوري، نو پروا نه لري.

امام غزالي همداراز ليکي، چې له دې حديث څخه ښکاري، چې حتی دا ډول لوبې په مسجد کې هم روا دي بل دا چې رسول الله (ص.) هغوی ته امر وکړ، چې په خپله لوبه بوخت اوسئ، نو که دا ننداره حرامه وای، نو هغه (ص.) به ولې ورته امر کاوه؟ همدا ډول رسول الله (ص.) په خپله له حضرت عابشه رضي الله عنها څخه د غوښتنې په ډول وپوښتل، چې آیا ته دا ننداره ليدل غواړې؟ هغې رضي الله عنها ورته وويل، چې هو زه يې ليدل غواړم او بيا رسول الله (ص.) هغه ننداره وروښودله دا داسې نه وه، چې حضرت عابشه رضي الله عنها هغه ننداره په خپله ليدله او دې مبارك (ص.) پرې ددې لپاره سکوت کړی وي، چې هغه (عابشه) رضي الله عنها خفه نه شي. بل دا چې رسول الله (ص.) په خپله هم دا ننداره وليدله.

ښه فکر وکړئ، رسول الله (ص.) په نبوي مسجد کې د امام غزالي په وينا نڅا او اتڼ ته اجازه ورکوي، آن ننداره وړاندې کوونکيو ته امر کوي، چې بوخت اوسئ. بيا دا ننداره په خپله هم گوري او خپلې مبارکې مېرمنې ته يې هم ورښيي، نو اوس ولې حرامه شوه؟.

امام غزالي د صوفيانو (حال) ته هم رقص وايي او څو ځايه يې نڅا جاپزه بللې ده، د بېلگې په توگه وايي: "نڅا روا ده همدا لامل دی، چې حبشيان په نبوي مسجد کې نڅېرې او رسول الله (ص.) او بي بي عابشه رضي الله عنها دواړه يې ويني او حضرت رسول اکرم ص حضرت علي رض ته فرمايي، چې ته له ما څخه يې او زه له تا څخه يم او حضرت علي رض ددې خبرې په خوښۍ کې خوځېږي او څو ځله يې د عربانو له رواج سره سمه خپله پښه په ځمکه ځمکه ووهله. رسول الله (ص.) حضرت امام حسن رض ته وفرمايل، چې ته په صورت او سيرت (خوی او ښه) کې زما په څېر يې. هغه مبارك هم ددې خبرې په اورېدو سره له خوښۍ څخه خپلې پښې پر ځمکې وهلې، حضرت زيد رض د حارث زوی ته يې وفرمايل، چې ته زما خادم ورور يې هغه هم له خوښۍ څخه په خېزونو شو، نو هغه څوک چې نڅا حرامه بولي، تېروتي دی. (9)

علامه نیاز فتح پوري د هند د لکهنو د لويې مدرسې د مجلې (نگار) د 1955 کال د جنوري او فبروري په گڼه کې ليکي: "د نورو لرغونو قومونو په څېر په عربانو کې نڅا دود وه، چې ځينې علما په دې اند دي، چې عربانو به چې دالله جل جلاله د کور بيت الله شريف طواف کاوه، نو هغه به هم يو ډول رقص و [چې د ثواب او عبادت په نيت او د مذهب تر اغېز لاندې به يې ترسره کاوه] زمخشري او بهضاوي ددې ايت شريف (و ما کان صلاتهم عندالبیت الامکاء و تصدیة...) يعنې "او نه وو لمونځ د دوی په بيت الله کې مگر شپېلۍ وهل او لاسونه پرېقول". په تفسير کې ليکي، چې ښځو او نارينه و به د يو بل په گوتو کې گوتې ورکړې، ظرفونه به يې د ډول او طبلو په ځای وهل او برېښه رقص به يې کاوه. عربانو به د اسلام پر مقدس دين له مشرف کېدلو وروسته هم رقص او نڅا کوله او سندرې او نعمې به يې ورسره زمزمه کولې، خو د جاهليت د پېر او د اسلام د پېر په نڅا کې يې توپير دا و، چې د اسلام د پېر نڅا يې د پرمختگ او تمدن له غوښتنې سره سمه پرمختللې او ډېره منظمه وه. د (قرآن اور فنون لطيفه) ليکوال ليکي، چې مسلمانانو نڅا يواځې د تفریح او لوبې وسيله نه گڼله، بلکې دا يې د يو هنر او فن په څېر پالنه او په دې اړه يې ډېر کتابونه ليکلي دي او د نڅا ډولونه يې په کې تشریح کړي دي.

د خراسان، فارس، مصر، مغرب، اندلس ټولو نڅا يو له بل سره توپير درلود، آن د يو حکومت د نڅا ډول به د بل حکومت د نڅا له ډول او بڼې سره توپير درلود، د اندلس، ممالیکو، فارس او المغرب د حکومتونو د نڅا ډول او بڼې د اموي او عباسي حکومتونو د دور له نڅا سره توپير درلود. همدا راز د نارينه و او ښځو نڅا هم يو له بل سره توپير درلود، د عباسيانو په وخت کې نڅا اته ډوله درلودل.

د اسلام په تاريخ کې د ډېرو نڅېدونکيو هنروالو نومونه ثبت دي، د عباسيانو د عروج په وخت کې د نڅا په فن کې تر ټولو ستر استادان کېش او عبدالسلام وو. د الاغاني ليکوال امام ابوالفرج اصفهاني ليکي، چې دا دواړه د ډېر لوړ کمال خاوندان نڅېدونکي وو، خو د لوېديځې موسيقۍ په نڅا کې بيا اسحق موصلي له دوی دواړو هم وړاندې و. امام ابو الفرج اصفهاني د اسحق موصلي د نڅا يادونه کوي. ليکي، چې اسحق موصلي عباسي خليفه واثق بالله پر وړاندې داسې خوندوره، احساس او جذبه پاروونکې نڅا وکړه، چې هغه ورته ودرېد او ويې ويل: "له اسحق څخه په دې فن کې هېڅوک هم وړاندې نه دی" په مصر او اندلس کې هم د اسلامي تمدن په پېر کې د نڅا هنر ډېر پرمختللی و. ډېر خلک په کې لوړو پوړيو ته رسېدلي وو. ددې دور ډېر پېژندل شوي او ډېر مشهور نڅېدونکي، چې د پاچايانو پر وړاندې به هم نڅېدل. حيدر د احد زوی او د ابراهيم لمسی او د هغه ورور ابراهيم وو. دوی به هر وخت د مصر د پاچا شاه اشرف په مخکې نڅېدل، چې ابن حجر يې هم يادونه کړې ده. ددې دور بل مشهور نڅېدونکی جعفر دی. عباسيانو د نڅا د پالنې، تنظيم او پرمختگ لپاره ځانگړي وسایل جوړ کړي وو.

د اسلامي تمدن په دور کې نڅا يواځې په عامو نارينه و او ښځينه و پورې محدوده نه وه، بلکې د فقهاوو، محدثينو، قاضيانو، واليانو او ډاکټرانو په څېر ډېر خاص، خاص خلک هم نڅېدل.

عطاء الله پالوي ليکي، چې ښه سوچ وکړي که چېرې نڅا حرامه وي، نو بيا قاضيان، د حديثو پوهان، د فقهي علماء ولې نڅېرې؟ دا هم د حېرانتيا وړ ننداره ده، چې د الله جل جلاله ټول مخلوق په فطري ډول نڅېرې. اسمان او ټوله کره يې نڅېرې، ځمکه او له هغې سره ملگري ټول شيان يې نڅېرې، لمر او سپوږمۍ څلېرويشت ساعته په دوامداره توگه په نڅا دي، خو موږ ته ويل کېږي، چې نڅا مه کوئ، ځکه چې حرامه ده.!"

خواجه حسن نظامي په خپله ورځپاڼه "سفر" 198_199 مخونو کې يو عکس چاپ کړی دی، چې د رومي مولينا د سلسلې د مريدانو حلقه (کړۍ) ښيي، چې په دې عکس کې لس دولس علما او پيران په ډېر جوش او جذبې سره نڅېرې او د عکس لاندې يې دا جملې ليکلي دي: "د مولينا د کورنۍ د ذکر حلقه چې دا خلک په کې د نڅا په ښه ذکر کوي او ځينې يې د ذکر په وخت کې په وجد راغلي دي." نوموړي په 207 مخ کې د هغو ځانگړيو مشايخو نومونه هم ياد کړي دي، چې نڅا يې خوښه وه او خپله هم نڅېدل.

همدا ډول د هندوانو په مذهب کې هم نڅا د عبادت يوه برخه ده، چې تراوسه په مندرونو کې د عبادت په وخت کې ترسره کېږي. څرنگه چې د نڅا شوق د فطرت امانت او د هر انسان په خلقت کې نغښتی، نو د نڅا او موسيقۍ د مذهبي تقدس لرغونتيا هم همدومره پخوانۍ آن تر تاريخ وړاندې زمانو پورې رسېږي. له روايتونو سره سم برهام ديوتا (خدای گوتي) تر هر څه لومړی د نڅا او موسيقۍ منظم تصور وړاندې کړ.

له پورتنۍ څېړنې او داسې نورو گڼو رواياتو څخه داسې پايله اخلو، چې موسيقي او نڅا د اروا د خوښۍ او تاند ساتلو ستره وسيله ده او خوښ تاند، مسک او مست ژوند دالله جل جلاله غوښتنه ده.

همداراز نڅا يوه فطري جذبه او د هر چا په تحت الشعور کې نغښتې طبعي غريزه ده او د اسلام مبارك دين د فطرت علمبراره دين دی. اسلام هېڅکله هم د نڅا مخالف نه دی، خو هو داسې نڅا نه چې ځوانې، ښکلې، مستې نجلۍ ته زنگونه وټري او جامن ور واغوندي او د خلکو د هوس او ويدو جنسي جذبو د راويښولو لپاره ميدان ته وړاندې شي. داسې نڅا هم نه، چې خلک يې د حرفې په ډول وکاروي او هلکان او نجونې د پيسو لپاره استخدام کړي، بلکې په شريعت کې داسې نڅا روا ده، چې د کومې خوښۍ او خوشحالي له کبله د انسان احساس وټومبل شي جذبې ويښې او زړه په حرکت راشي، په ځانگړي ډول د ننگ، غېرت، سوېې، بريا په دښمن د غلېې په وختونو او داسې نورو حالاتو کې چې د پښتنو ملي اتنې يې ډېره غوره بېلگه بللی شو.

سرچینې

1_ غبار خاطر مولانا ابوالکلام آزاد

2_ یونس 57 ایت

3_ یونس 58 ایت

4_ الرحمن 26_28 ایتونه

5_ لومړی یادښت

6_ قرآن اور فنون لطیفه عطاء الله پالوي

7_ شپږم یادښت

8_ بخاري امام ابي عبدالله اسماعيل محمد بخاري

9_ کیمیای سعادت امام غزالي

10_ الانفال 35 ایت.

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library